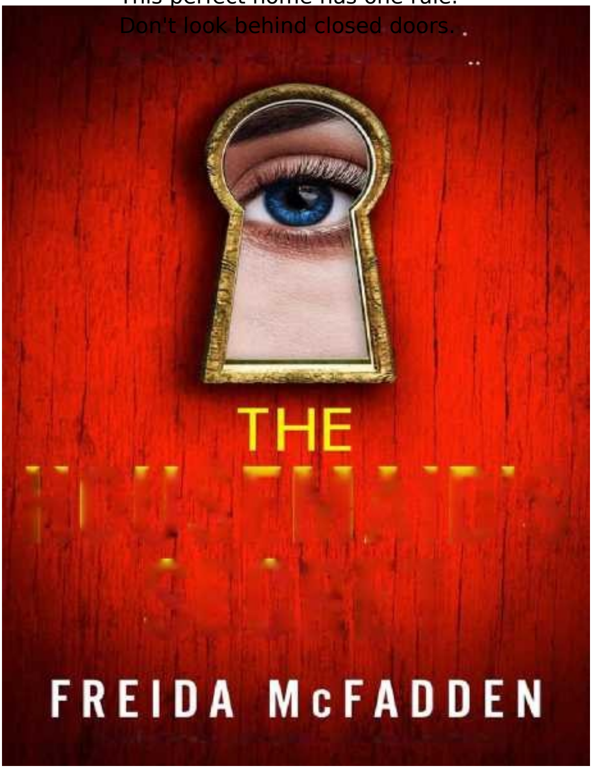
This perfect home has one rule.
Don't look behind closed doors.

HOUSEMAID'S SECRET

A totally gripping psychological thriller with a shocking twist

SECRETUL MENAJEI

UN THRILLER PSIHOLOGIC TOTAL PRINCIPANT, CU O ÎNVIERŢIUNE ŞOCANTĂ

CĂRŢI DE FREIDA MCFADDEN

SERIA MENAJERA Menajera Secretul servitoarei

Nu minţi niciodată Deţinutul Vă amintiţi?
Nu deranjaţi Uşa încuiată Vrei să afli un secret? Unul câte unul Soţia de la etaj Fiul Perfect Fostul Mama surogat Leziuni ale creierului Baby City Sinucidere Med Diavolul Poartă Scrubs Diavolul cunoscut

PARTEA I
Capitolul 1
capitolul 2
capitolul 3
capitolul 4
capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26

CUPRINS

Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29
Capitolul 30
Capitolul 31
Capitolul 32
Capitolul 33
Capitolul 34
Capitolul 35
Capitolul 36
Capitolul 37
Capitolul 38
Capitolul 39

Capitolul 40
Capitolul 41
Capitolul 42
Capitolul 43
Capitolul 44
Capitolul 45
Partea a II-a
Capitolul 46
Capitolul 47
Capitolul 48
Capitolul 49
Capitolul 50
Capitolul 51
Capitolul 52
Capitolul 53
Capitolul 54
Capitolul 55
Capitolul 56
Capitolul 57
Capitolul 58
Partea a III-a
Capitolul 59
Capitolul 60
Capitolul 61
Capitolul 62
Capitolul 63

Capitolul 40
Capitolul 64
Capitolul 65 Partea a IV-a
Capitolul 66
Capitolul 67
Capitolul 68
Capitolul 69
Capitolul 70
Capitolul 71
Capitolul 72
Capitolul 73
Capitolul 74 Epilog
Ascultă mai multe de la Freida Cărţi de Freida McFadden O scrisoare de la Freida Menajera
Mulţumiri

PROLOG

în seara asta, voi fi ucis.

Fulgerele fulgeră în jurul meu, luminând camera de zi a micuţei cabane în care îmi petrec noaptea şi unde viaţa mea va ajunge în curând la un sfârşit brusc. Abia reuşesc să disting scândurile de lemn

de dedesubt şi, pentru o fracţiune de secundă, îmi imaginez corpul întins pe acele scânduri, un bazin de roşu răspândindu-se sub mine într-un cerc neuniform, infiltrandu-se în lemn. Ochii mei se deschid, uitându-mă în nimic. Gura mea este uşor întredeschisă, un firicel de sânge curgându-mi pe bărbie.

Nu Nu.

Nu in seara asta.

Odată ce cabina se întunecă din nou, bâjbâi orbeşte în faţa mea, îndepărtându-mă de confortul canapelei. Furtuna este rea, dar nu suficient de rea pentru a întrerupe curentul. Nu, altcineva este responsabil pentru asta. Cineva care şi-a luat deja o viaţă în seara asta şi se aşteaptă ca eu să

fiu următorul.

Totul a început cu o simplă lucrare de curăţare. Şi acum s-ar putea termina cu sângele meu să fie şters de pe podeaua cabinei.

Aştept un alt fulger care să-mi arate drumul, apoi mă mişc cu grijă în direcţia bucătăriei. Nu am un plan în minte, dar bucătăria conţine potenţiale arme. Există un întreg bloc de cuţite acolo – în scurt timp, chiar şi o furculiţă ar putea fi utilă. Cu mâinile goale, sunt un dispărut. Cu un cuţit, şansele mele ar putea fi puţin mai bune.

Bucătăria conţine ferestre mari, care aduc puţin mai multă lumină decât în restul cabinei. Pupilele mele se dilată, încercând să absoarbă cât mai mult posibil. Mă împiedic spre blatul din bucătărie, dar

după ce am făcut trei paşi pe linoleum, picioarele îmi alunecă de sub mine şi cad greu pe podea, rupându-mi cotul suficient de rău încât să îmi aducă lacrimi în ochi.

Deşi să fiu corect, deja erau lacrimi în ochi.

în timp ce încerc să mă ridic în picioare, îmi dau seama că podeaua bucătăriei este udă. Fulgerul fulgeră din nou şi mă uit în jos la palmele mele. Ambele sunt pătate de purpuriu. Nu am alunecat pe o baltă de apă sau pe nişte lapte vărsat.

Am alunecat pe sânge.

Stau acolo o clipă, făcând inventarul corpului meu. Nimic nu doare, sunt inca intacta. Asta înseamnă că sângele nu este al meu.

Nu încă, oricum.

Capitolul 40 Mişcare. Mută-te acum. Este singura ta şansă.

De data aceasta am mai mult succes să mă ridic în picioare. Ajung la blatul bucătăriei, răsuflând uşurat în timp ce degetele mele intră în contact cu suprafaţa rece şi tare. Bătrânesc după blocul de cuţite, dar se pare că nu-l găsesc. Unde este?

Şi apoi aud paşii care se apropie. Este greu de judecat, mai ales că totul este atât de întunecat, dar sunt destul de sigur că acum este cineva în bucătărie cu mine. Toate firele de păr de pe gâtul meu se ridică în timp ce o pereche de ochi mă străpunge.

nu mai sunt singur.

Inima mi se cufundă în stomac. Am făcut un apel de judecată incredibil de prost. Am

Capitolul 40

subestimat o persoană extrem de periculoasă.

Şi acum voi plăti preţul final.

PARTEA I

UNU

MILLIE

Cu trei luni mai devreme

După o oră de spălare, bucătăria lui Amber Degraw este aproape impecabilă.

Având în vedere că, din câte îmi dau seama, Amber pare să-şi mănânce aproape toate mesele din restaurantele din zonă, pare că efortul nu este chiar necesar. Dacă ar fi să pun bani jos, aş paria că nici măcar nu ştie cum să-şi aprindă cuptorul elegant. Are o bucătărie frumoasă, enormă, plină cu aparate pe care sunt sigur că nu le-a folosit nici măcar o dată. Are o oală instant, un aragaz de orez, o friteuză cu aer şi chiar ceva

numit deshidrator. Pare oarecum contradictoriu faptul că cineva care are opt tipuri diferite de creme hidratante în baie deţine şi un deshidrator, dar cine sunt eu să judec?

Bine, judec puţin.

Dar am curăţat cu grijă fiecare dintre aceste aparate nefolosite, am curăţat frigiderul, am pus deoparte câteva zeci de vase şi am şters podeaua până când devine suficient de strălucitoare încât aproape să-mi văd reflexia. Acum tot ce trebuie să fac este să las ultima încărcătură de rufe şi apartamentul penthouse al familiei Degraw va fi oficial curat ca un fluier.

„Millie!” Vocea fără suflare a lui Amber pluteşte în bucătărie şi îmi şterg puţin

transpiraţia de pe frunte cu dosul mâinii. „Millie, unde eşti?”

"Aici!" strig. Chiar dacă este destul de evident unde mă aflu. Apartamentul – care a fuzionat două apartamente adiacente într-un singur apartament uber – este mare, dar nu este atât de mare. Dacă nu sunt în sufragerie, aproape sigur că sunt în bucătărie.

Amber pluteşte în bucătărie, arătându-şi ea obişnuită, impecabil de elegantă, într-una dintre numeroasele sale rochii de designer. Acesta este imprimat cu zebră, cu un decolteu în V adânc şi mâneci care se îngustează la încheieturile ei subţiri. Ea a împerecheat rochia cu cizme asortate cu imprimeu zebră şi, deşi arată dureros

de frumoasă ca întotdeauna, o parte din mine nu este sigură dacă ar trebui să o complimentez pentru ţinuta ei sau să o vânez în safari.

„Iată-te!” spune ea cu un strop de acuzaţie în voce, de parcă nu aş fi exact unde ar trebui să fiu.

„Tocmai am terminat”, îi spun. „Voi lua doar rufele şi...”

„De fapt”, mă întrerupe Amber, „am să am nevoie să rămâi.”

Mă îngrozesc în interior. îi fac curăţenie pentru Amber de două ori pe săptămână, dar fac şi alte sarcini pentru ea, inclusiv îngrijirea fiicei ei de nouă luni, Olive. încerc să fiu flexibil pentru că plata este fantastică, dar ea nu se pricepe să ceară în avans. Se pare că toate slujbele mele de babysitting aici sunt strict pe o bază

strictă. Şi se pare că nu trebuie să ştiu decât cu douăzeci de minute înainte.

„Am o pedichiură”, spune ea cu toată gravitatea cuiva care mă anunţă că se va duce la spital pentru a opera o operaţie pe inimă. „Vreau să fii cu ochii pe Olive cât timp sunt plecat.”

Olive este o fetiţă dulce. Nu mă deranjează să fiu cu ochii pe ea – de obicei. De fapt, există momente când aş profita de şansa de a câştiga puţini bani la rata exorbitantă pe oră pe care mi-o oferă Amber, ceea ce îmi permite să-mi ţin un acoperiş deasupra capului şi să mănânc mâncare care nu este strânsă dintr-un gunoi, poate sa. Dar acum, nu o pot face. „Am curs într-o oră.”

"Oh." Amber se încruntă, apoi îşi

face repede din nou faţa goală. Ea mi- a spus ultima dată când am fost aici că a citit un articol despre cum zâmbetul şi încruntarea sunt principalele cauze ale ridurilor, aşa că încearcă să-şi facă expresia cât mai neutră posibil în orice moment. „Nu poţi sări peste asta? Nu au cursurile înregistrate? Sau o transcriere pe care ai putea-o obţine?”

Ei nu. în plus, am sărit peste două cursuri în ultimele două săptămâni din cauza solicitărilor de ultimă oră de la Amber. Am încercat să-mi iau diploma de facultate şi am nevoie de o notă decentă la această clasă. Şi oricum, îmi place cursul. Psihologia socială este distractivă şi interesantă. Şi o notă de trecere este crucială pentru diploma mea.

Capitolul 40

„Nu te-aş întreba”, spune Amber, „dacă nu ar fi important”.

Definiţia ei pentru „important” poate diferi de a mea. Pentru mine, „important” este absolvirea facultatii şi obţinerea acelui grad de asistenţă socială. Nu sunt sigur cum ar putea fi o pedichiură atât de importantă. Adică, este încă capătul iernii. Cine o să-i vadă măcar picioarele?

„Amber”, încep să spun.

Ca la un semn, din camera de zi se aude un vaiet ascuţit. Chiar dacă nu o îngrijesc oficial pe Olive acum, de obicei o ţin cu ochii pe ea ori de câte ori sunt aici. Amber o duce pe Olive la un grup de joacă de trei ori pe săptămână cu prietenii ei, iar în restul timpului, ea pare să comploteze

modalităţi de a o scoate pe Olive de pe mâini. Ea mi-a plâns că domnul Degraw nu îi va permite să angajeze o dădacă cu normă întreagă pentru că ea însăşi nu lucrează, aşa că pune laolaltă îngrijirea copiilor printr-o serie de babysitter – mai ales eu. în orice caz, Olive era în ţarcul ei când am început să fac curăţenie, iar eu am stat cu ea în sufragerie până când aspiratorul a adormit-o.

— Millie, spune Amber cu înţelepciune.

Oftez şi las jos buretele pe care l-am ţinut; se simte ca şi cum s-a topit cu mâna mea în ultima vreme. îmi spăl mâinile în chiuvetă, apoi le şterg pe blugii mei.
— Vin, Olive! strig.

Când mă întorc în sufragerie, Olive

s-a ridicat pe marginea ţarcului şi plânge atât de disperat, încât faţa ei rotundă a devenit roşu aprins. Olive este genul de copil pe care l-ai putea vedea pe coperta unei reviste pentru copii. Este atât de perfect heruvică şi frumoasă, până la buclele blonde moi care sunt acum zdrobite de partea stângă a capului din somnul ei. Momentan, nu este chiar atât de herubian, dar când mă vede, îşi ridică instantaneu braţele şi suspinele se potolesc.

întinz mâna în ţarcul şi o ridic în braţe. Ea îşi îngroapă faţa udă în umărul meu şi nu mă simt chiar atât de rău că nu lipsesc la oră, dacă trebuie. Nu ştiu ce este, dar în clipa în care am împlinit treizeci de ani, a fost ca şi cum s-a pornit un

comutator în mine, care m-a făcut să cred că bebeluşii sunt cel mai adorabil lucru din întregul univers. îmi place să petrec timpul cu Olive, chiar dacă nu este copilul meu.

— Apreciez asta, Millie. Amber îşi trage deja haina şi îşi apucă poşeta Gucci de pe racla de lângă uşă. „Şi crede-mă, degetele de la picioare vă mulţumesc.”

Da da. "Când te întorci?"

„Nu voi pleca prea mult timp”, mă asigură ea, despre care amândoi ştim că este o minciună chel. „La urma urmei, ştiu că micuţa mea prinţesă îi va fi dor de mine!”

— Desigur, murmur eu.

în timp ce Amber caută cheile sau telefonul sau compactul ei în poşetă, Olive se

apropie de mine. Ea își ridică fața rotundă și îmi zâmbește cu cei patru dinți albi. „Ma-ma”, declară ea.

Amber îngheață, cu mâna încă în poșetă. Tot timpul pare să stea pe loc. "Ce a spus ea?"

Oh nu. — Ea a spus... Millie?

Olive, fără să țină seama de necazurile pe care le provoacă, îmi zâmbește din nou și bolborosește mai tare de data aceasta: „Mamă!”

Fața lui Amber devine roz sub fondul de ten. „Tocmai ți-a spus mama?”

"Nu..."

„Mama!” Olive plânge veselă. Doamne, vrei să oprești, puștiule?

Amber își aruncă poșeta pe măsuța de cafea, cu fața răsucită într-o mască de furie care

aproape sigur va provoca riduri. — îi spui lui Olive că eşti mama ei?

"Nu!" Plâng. „îi spun că sunt Millie. Millie. Sunt sigur că devine confuză, mai ales că eu sunt cel care...”

Ochii ei se fac mari. „Pentru că eşti în preajma ei mai mult decât mine? Asta aveai de gând să spui?”

"Nu! Desigur că nu!"

— Vrei să spui că sunt o mamă rea? Amber face un pas spre mine, iar Olive pare alarmată. „Crezi că eşti mai mult o mamă pentru fetiţa mea decât mine?”

"Nu! Nu..."

— Atunci de ce îi spui că eşti mama ei?

"Nu sunt!" Salariul meu exorbitant de babysitter se învârte prin scurgere. "Jur. Millie. Asta e tot ce spun. Sună ca

mama, asta-i tot. Aceeaşi prima literă.”

Amber respiră adânc, liniştitor. Apoi mai face un pas spre mine. „Dă-mi copilul”.

"Desigur..."

Dar Olive nu face totul uşor. Când o vede pe mama ei venind spre ea cu braţele întinse, se lipeşte mai tare de gâtul meu. „Mama!” ea plânge în gâtul meu.

„Olive”, mormăi eu. „Nu sunt mama ta. Asta este mama ta.” Cine e pe cale să mă concedieze dacă nu mă dai drumul.

„Este atât de nedrept!” Amber plânge. „Am alăptat-o peste o săptămână! Asta nu merită nimic?”

"îmi pare atât de rău.

Amber o smulge în cele din urmă pe Olive din braţele mele, în timp ce Olive îşi urlă capul.

Capitolul 40

„Mama!” ţipă ea în timp ce se întinde spre mine cu braţele ei dolofane.

„Nu este mama ta!” Amber îl certa pe copil. "Eu sunt. Vrei să vezi vergeturile? Acea femeie nu este mama ta.”

„Mama!” ea se tânguie.

— Millie, o corectez eu. „Millie.”

Dar care este diferenţa? Ea nu are nevoie să-mi ştie numele. Pentru că, după azi, nu voi mai avea voie să intru niciodată în această casă. Sunt atât de concediat.

DOUĂ

în timpul mersului meu de la gară la apartamentul meu cu un dormitor din South Bronx, ţin un braţ ferm strâns în jurul poşetei, iar celălalt ţinând cutia de buzdugan îndesat în buzunar, chiar şi atunci când este lumina zilei. Niciodată nu poţi fi prea atent în acest cartier.

Astăzi mă simt norocos că am chiar şi micul meu apartament în mijlocul unuia dintre cele mai periculoase cartiere din New York. Dacă nu găsesc un alt loc de muncă în curând pentru a înlocui venitul pe care tocmai l-am pierdut după ce Amber Degraw m-a lăsat să plec (fără nicio ofertă de referinţă), cel mai bun lucru la care aş putea spera este o cutie de carton pe stradă, în afara clădirii decrepite din cărămidă, unde în prezent locuiesc.

Dacă nu m-aş fi hotărât să merg la facultate, ar fi putut economisi nişte bani până acum. Dar prost, am ales să încerc să mă perfecţionez.

în timp ce merg pe ultimul bloc către clădirea mea, cu pantofii mei strivindu-mă de nişte nămol de pe trotuar, am senzaţia că e cineva în spatele meu, care mă urmăreşte. Desigur, sunt mereu în alertă maximă pe aici. Dar sunt momente când simt că am atras un fel de atenţie greşit.

De exemplu, chiar acum, pe lângă o senzaţie de înţepătură în ceafă, există paşi în spatele meu. Paşi care par să devină mai tari pe măsură ce merg. Cine e în spatele meu se apropie.

Dar nu mă întorc. îmi îmbrăţişez mai strâns haina neagră sensibilă în jurul corpului meu şi trec mai repede, pe lângă o Mazda neagră cu farul din dreapta crăpat, pe lângă un hidrant roşu care curge apă pe toată strada şi urc cele cinci trepte neuniforme din beton până la uşa mea. clădire.

Am cheile pregătite. Spre deosebire de clădirea elegantă de apartamente din Upper West Side a familiei Degraw, nu există nici un portar aici. Există un interfon şi există o cheie pentru a deschide uşa. Când proprietara, doamna Randall, mi-a închiriat apartamentul, mi-a ţinut o prelegere severă despre a nu lăsa pe nimeni să intre în spatele meu. Este o modalitate bună de a fi jefuit sau violat.

Pe măsură ce introduc cheia în broasca care pare să se lipească mereu, paşii cresc din nou. O secundă mai târziu, există

DOUĂ

o umbră care planează asupra mea pe care nu o pot ignora. îmi ridic ochii şi identific un bărbat în

vârstă de douăzeci de ani, purtând un trenci negru, cu părul negru uşor umed. Arată vag familiar – în special cicatricea de pe sprânceana stângă.

„Locuiesc la etajul doi”, îmi aminteşte el când vede ezitarea de pe faţa mea. „Doi-C.”

„Oh”, spun eu, deşi încă nu sunt încântat să-i permit să intre.

Bărbatul scoate un set de chei din buzunar şi mi le zvâcneşte în faţă. Una dintre ele are aceleaşi gravuri ca ale mele. „Doi-C”, repetă el. „Chiar sub tine.”

în cele din urmă, cedez şi intru pentru a-i permite bărbatului cu cicatricea peste sprânceana stângă să intre în clădirea mea, având în vedere că şi-ar putea împinge cu uşurinţă înăuntru dacă ar vrea. îţi conduc drumul, urcând treptat scările una câte una, în timp ce mă întreb în sinea mea cum naiba o să plătesc chiria luna viitoare. Am nevoie de un nou loc de muncă, acum. Am avut un barman cu jumătate de normă pentru o perioadă şi am renunţat prostesc la asta pentru că dădaca lui Olive plătea mult mai bine, iar programarea de ultimă oră făcea jonglarea cu a doua slujbă dificilă. Şi nu este uşor pentru cineva ca mine să-şi găsească un alt loc de muncă. Nu cu istoria mea.

„Avem vreme frumoasă”, comentează bărbatul cu cicatricea deasupra sprâncenei stângi, urmând un pas în spatele meu, pe scări.

„Uh-huh”, spun eu. Ultimul lucru pe care vreau este să vorbesc despre vreme chiar acum.

„Am auzit că va ninge din nou săptămâna viitoare”, adaugă el.

"Oh?"

"Da. Sunt prognozaţi opt inci. O ultimă ura înainte de primăvară.”

Nici măcar nu mai pot încerca să prefac interes. Când ajungem la etajul doi, bărbatul îmi zâmbeşte. „Atunci să ai o zi bună”, spune el.

— Şi tu, mormăi eu.

în timp ce merge pe hol spre propriul său apartament, nu pot să nu mă gândesc la ce mi-a spus când l-am lăsat să intre. Două-C. Chiar sub tine.

De unde a ştiut că locuiesc în Three-C?

Mă strâmb şi merg puţin mai repede pe scări spre propriul meu apartament. Am cheile gata din nou, iar în secunda în care intru înăuntru, trântesc uşa în urma mea, învârt încuietoarea şi apoi arunc zăvorul. Probabil că fac prea mult din comentariul lui, dar nu poţi fi niciodată prea atent. Mai ales când locuieşti în South Bronx.

Stomacul meu mârâie, dar chiar mai mult decât mâncare, îmi este poftă de un duş fierbinte. Mă asigur că jaluzelele sunt trase înainte să mă dezbrac şi să sar la duş. Ştiu din experienţă că există o gamă mică între apa fierbinte sau rece ca gheaţa. în timpul cât am trăit aici, am devenit un expert în reglarea temperaturii. Dar poate scădea sau creşte cu douăzeci de grade într-o fracţiune de secundă, aşa că nu zăbovesc prea mult. Trebuie doar să-mi spăl o parte din murdăria de pe corp. După o zi de plimbare prin oraş, corpul meu este mereu acoperit de un strat de praf negru. Urăsc să mă gândesc la cum arată plămânii mei.

Nu pot să cred că am pierdut acel job. Amber s-a bazat atât de mult pe mine, încât m-am gândit că voi fi bună cel puţin până când Olive va fi la grădiniţă, poate mai mult. Aproape că începeam să mă simt confortabil, ca şi cum aş avea un loc de muncă stabil şi un venit pe care mă puteam baza.

Acum trebuie să caut altceva. Poate mai multe alte locuri de muncă pentru a o înlocui pe aceea. Şi nu este la fel de uşor pentru mine ca majoritatea oamenilor. Nu pot pune exact un anunţ în aplicaţiile populare de îngrijire a copiilor, deoarece toate necesită o verificare a antecedentelor. Şi de îndată ce se întâmplă asta, orice perspective de angajare nu sunt disponibile. Nimeni nu vrea ca cineva ca mine să lucreze la ei acasă.

Momentan, sunt puţin scurt în referinţe. Pentru că pentru o vreme, lucrările de curăţenie pe care le-am luat nu erau doar curăţarea. Mai făceam un serviciu pentru mai multe dintre familiile pentru care făceam curăţenie. Dar nu mai fac asta. nu am de ani de zile.

Ei bine, nu are rost să ne oprim asupra trecutului. Nu atunci când viitorul pare atât de sumbru.

Nu te mai milă de tine, Millie. Ai fost în situaţii mai rele decât

aceasta şi ai ieşit din ea.

Temperatura din duş scade brusc şi am scos un ţipăt involuntar. Mă întind după robinet şi închid apa. Am ajuns în zece minute bune. Mai bine decât mă aşteptam.

îmi înfăşor halatul de baie din ţesătură, fără să mă deranjez cu o pereche de papuci. Urmăresc mici urme umede în bucătărie, care este doar o ramură a sufrageriei. în uber-apartamentul lui Degraw, bucătăria şi camera de zi şi sufrageria lor erau toate spaţii separate. Dar în acest apartament, toate au fuzionat într-o singură cameră multifuncţională, care, în mod ironic, este mult mai mică decât oricare dintre camerele de la familia Degraw. Chiar şi baia de acolo este mai mare decât tot spaţiul meu de locuit.

Am pus o oală cu apă pe aragaz la fiert. Nu ştiu ce voi face pentru cină, dar probabil că va implica un fel de tăiţei fierţi în apă, fie că este vorba de ramen sau spaghete sau de soi de tăiţei spiralaţi. îmi examinez opţiunile când aud bătăi în uşă.

Ezit, strângându-mi centura halatului în jurul taliei. Scot o cutie de spaghete din dulap.

„Millie!” Vocea sună înăbuşit în spatele uşii. — Lasă-mă să intru, Millie!

tresar. Oh nu.

Apoi: „Ştiu că eşti acolo!”

TREI

Nu-l pot ignora pe bărbatul care loveşte în uşă.

Picioarele mele lasă în urmă o dâră de urme umede când traversez cei câţiva metri până la uşa mea. îmi aduc ochii aproape de vizor. Un bărbat stă în faţa uşii mele, cu braţele încrucişate peste buzunarele de la piept ale costumului său de afaceri Brooks Brothers.

„Millie.” Vocea a devenit un mârâit scăzut. „Lasă-mă să intru. Acum.”

Fac un pas înapoi de la uşă. Pentru o clipă, îmi apăs vârfurile degetelor pe tâmple. Dar acest lucru este inevitabil – trebuie să-l las să intre. Aşa că întind mâna, deschid blocajul, rotesc încuietoarea şi deschid uşa cu grijă.

„Millie.” împinge uşa în restul drumului şi se alunecă în casa mea. Degetele lui îmi înconjoară braţul. "Ce naiba?"

Umerii mi se lasă. „îmi pare rău, Brock. „

Brock Cunningham, cu care mă întâlnesc în ultimele şase luni, îmi aruncă o privire. „Am avut planuri de cină în seara asta. nu te-ai prezentat. Şi nu ţi-ai răspuns la mesaje sau nu ţi-ai luat telefonul.”

Are dreptate din toate punctele de vedere. Sunt aproape cea mai proasta iubita din toate timpurile. Brock şi cu mine trebuia să ne întâlnim la un restaurant din Chelsea după ce mi-am terminat cursurile pentru astăzi, dar după ce Amber m-a concediat, abia m-am putut concentra pe cursul meu – şi cu siguranţă nu aveam chef să iau cina afară – aşa că m-am dus direct acasă. Dar ştiam că dacă l-aş suna pe Brock şi i-aş spune că nu vreau să merg, el s-ar fi simţit obligat să mă convingă – şi, ca avocat, este foarte convingător. Aşa că aveam acest plan să-i trimit un mesaj text pe care să îl anulez, dar l- am tot amânat şi eram atât de ocupat să-mi pară rău pentru mine, încât apoi am uitat complet.

Aşa cum am spus, cea mai rea prietenă din toate timpurile.

„îmi pare rău”, spun din nou.

„Mi-am făcut griji pentru tine”, spune el. „M-am gândit că ţi s-ar fi întâmplat ceva groaznic.”

"De ce?"

O sirenă asurzitoare se stinge chiar în afara ferestrei, iar Brock îmi aruncă o privire de parcă aş fi pus o întrebare foarte stupidă. Simt un pic de vinovăţie. Probabil că Brock a avut multe de făcut în seara asta şi nu numai că l-am pus să mă aştepte la restaurant ca pe un idiot, dar acum şi-a irosit restul nopţii venind până în South Bronx pentru a se asigura că eu. sunt bine.

Cel puţin, îi datorez o explicaţie.

— Amber Degraw m-a concediat, spun eu. „Deci, în principiu, sunt înnebunit.”

"într-adevăr?" Sprâncenele i se ridică. Brock are cele mai perfecte sprâncene pe care le-am văzut vreodată la un bărbat şi sunt convins că trebuie să le modeleze profesional, dar nu va admite aşa ceva. „De ce te-a concediat? Credeam că ai spus că nu ar putea funcţiona fără tine. Ai spus că practic îi creşti copilul.”

— Exact, spun eu. „Copilul ei nu s-a lăsat să-mi spună mama şi Amber s-a speriat.”

Brock se uită la mine o clipă, apoi, pe neaşteptate, izbucneşte în râs. La început, sunt jignit. Tocmai mi-am pierdut slujba. Nu înţelege cât de nasol este asta?

Dar apoi o secundă mai târziu, mă trezesc să mă alătur. îmi arunc capul pe spate şi râd de cât de ridicol a fost toată treaba. îmi amintesc că Olive se întinsese spre mine şi plângea „mamă” în timp ce Amber era din ce în ce mai supărată. Până la sfârşit, am crezut serios că Amber o să-i facă un anevrism în creier.

După un minut, amândoi ne ştergem lacrimile de pe ochi. Brock îşi pune braţele în jurul meu şi mă trage mai aproape de el, nemaifiind supărat că l-am ridicat în picioare. Brock nu se enervează uşor. Majoritatea oamenilor ar număra asta printre calităţile sale bune, deşi sunt momente în care mi-aş dori să-şi arate puţin mai multă pasiune.

în general, totuşi, suntem în punctul ideal pentru relaţia noastră. Şase luni. Există vreun moment mai bun într-o relaţie decât şase luni? Cu adevărat nu ştiu pentru că este doar a doua oară când ajung la acel reper. Dar se pare că şase luni este momentul perfect când aţi renunţat la stângaciul din prima relaţie, dar încă vă arătaţi unul altuia cea mai bună parte.

De exemplu, Brock este un avocat frumos, în vârstă de treizeci şi doi de ani, dintr-o familie înstărită. Pare aproape perfect. Sunt sigur că Brock are obiceiuri proaste, dar nu ştiu care sunt. Poate curăţă ceara din canalul urechii cu degetul şi apoi o şterge pe blatul din bucătărie sau pe canapea. Sau poate mănâncă ceara. Spun doar că există o mulţime de obiceiuri proaste pe care le- ar putea avea despre care nu ştiu, unele dintre ele nici măcar nu implică ceară
de urechi.

Ei bine, el are o imperfecţiune. în ciuda faptului că este un tânăr cu curele, a cărui faţă este îmbujorată de sănătate, are de fapt o afecţiune cardiacă pe care a dezvoltat-o în copilărie. Dar nu pare să-l afecteze deloc. El ia o pastilă în fiecare zi şi asta pare să fie măsura. Dar pilula este suficient de importantă încât să păstreze o sticlă de rezervă în dulapul meu cu medicamente. Iar

boala şi nesiguranţa cu privire la speranţa de viaţă l-au făcut puţin mai dornic să se stabilească decât majoritatea băieţilor.

— Lasă-mă să te duc la cină, spune Brock. „Vreau să te înveselesc.”

Eu dau din cap. „Vreau doar să stau acasă şi să-mi pară milă de mine. Şi atunci poate căutăm online locuri de muncă.”

"Acum? Ţi-ai pierdut locul de muncă doar acum câteva ore. Nu poţi aştepta măcar până mâine?”

Ridic ochii ca să mă uit la el. „Unii dintre noi au nevoie de bani pentru a plăti chiria.”

El dă încet din cap. „Bine, dar dacă nu ar trebui să-ţi faci griji pentru chirie?”

Am un sentiment rău că ştiu unde se duce asta. „Brock...”

— Haide, de ce nu vrei să te muţi cu mine, Millie? Se încruntă. „Am un apartament cu două dormitoare, cu vedere la Parcul Central, într-o clădire în care nu îţi vei tăia gâtul în timpul nopţii. Şi oricum vii tot timpul...”

Nu este prima dată când sugerează să se mute cu el şi nu pot spune că nu face un argument persuasiv. Dacă m-aş muta cu Brock, aş trăi în poala luxului şi nu ar trebui să plătesc un ban pentru asta. Nici măcar nu m-ar lăsa să contribui dacă aş fi vrut. M-aş putea concentra pe obţinerea diplomei de facultate, astfel încât să pot deveni asistent social şi să fac ceva bine în lume. Pare a fi o idee deloc.

Dar de fiecare dată când mă gândesc să-i spun da, o voce în ceafă îmi ţipă: Nu o face!

Vocea din capul meu este la fel de persuasivă ca a lui Brock. Există o mulţime de motive întemeiate să te muţi la el. Dar există un motiv bun să nu o facă. Habar nu are cine sunt eu cu adevărat. Chiar dacă chiar îşi mănâncă propria ceară, secretele mele sunt mult mai rele.

Aşa că iată-mă, în cea mai normală şi sănătoasă relaţie din viaţa mea de adult şi se pare că sunt hotărâtă să dau peste cap totul. Dar sunt cam într-o blocaj. Dacă îi spun adevărul despre trecutul meu, s-ar putea să mă părăsească şi nu vreau asta. Dar daca nu ii spun...

într-un fel sau altul, el va afla totul. Pur şi simplu nu sunt

pregătit pentru
asta.

„îmi pare rău”, spun eu. „După cum am spus, am nevoie de propriul meu spaţiu chiar acum.”

Brock deschide gura să protesteze, dar apoi se gândeşte mai bine la asta. Mă cunoaşte suficient de bine încât să ştie cât de încăpăţânat pot fi. Vedea? El învaţă deja unele dintre cele mai rele calităţi ale mele. — Măcar spune-mi că te vei gândi la asta.

„Mă voi gândi la asta”, mint.

PATRU

Am al zecelea interviu de angajare în ultimele trei săptămâni şi încep să devin nervos.

Nici măcar nu am suficienţi bani în contul meu bancar pentru a acoperi o lună de chirie. Ştiu că ar trebui să ai un tampon de şase luni în bancă, pentru orice eventualitate, dar asta funcţionează mai bine în teorie decât în practică. Mi-ar plăcea să am un tampon de şase luni în bancă. La naiba, mi-ar plăcea să am un tampon de două luni. în schimb, am mai puţin de două sute de dolari.

Nu ştiu ce am greşit în celelalte nouă interviuri pentru posturi de curăţenie sau babysitting. Una dintre femei m-a asigurat de-a dreptul că plănuia să mă angajeze, dar a trecut o săptămână şi nu am auzit nimic de la ea. Sau oricare dintre celelalte. Presupun că a făcut o verificare a antecedentelor şi asta a fost sfârşitul.

Dacă aş fi orice altă persoană, aş putea pur şi simplu să mă alătur unui fel de serviciu de curăţare şi nu ar trebui să trec prin acest proces. Dar niciunul dintre ei nu mă va angaja. Am încercat. Verificarea antecedentelor face imposibilă – nimeni nu vrea pe cineva cu antecedente penale în casa lor. De aceea pun reclame online şi sper să fie mai bine.

Nici eu nu am prea multe speranţe pentru interviul de astăzi. Mă întâlnesc cu un bărbat pe nume Douglas Garrick, care locuieşte într-un bloc de apartamente din Upper West Side, chiar la vest de Central Park. Este una dintre acele clădiri gotice cu mini turnuri care se ridică din orizont. Vag arată că ar trebui să fie înconjurat de un şanţ şi păzit de un dragon, în loc să fie un loc în

care poţi merge chiar pe stradă.

Un portar cu părul alb ţine uşa de la intrare deschisă pentru mine cu un vârf de şapcă neagră. în timp ce îi zâmbesc, am din nou acea senzaţie de înţepătură în ceafă. Ca şi cum cineva mă urmăreşte.

Din acea noapte în care am venit acasă după ce am fost concediat, am avut această senzaţie de mai multe ori. Avea sens în cartierul meu din South Bronx, unde probabil că sunt tâlhari la fiecare colţ care aşteaptă să sară afară dacă arătam că am ceva bani, dar nu aici. Nu într-unul dintre cele mai elegante cartiere din Manhattan.

înainte să intru în bloc, mă învârt să mă uit în spatele meu. Sunt zeci de oameni pe stradă, dar niciunul nu mă bagă în seamă. Există o mulţime de oameni unici şi interesanţi care se plimbă pe străzile din Manhattan, iar eu nu sunt unul dintre ei. Nu are niciun motiv ca cineva să se holbeze la mine.

Apoi văd maşina.

Este un sedan Mazda negru. Probabil că sunt mii de maşini la fel în oraş, dar când mă uit la el, am acest sentiment ciudat de déjà vu. îmi ia o secundă să-mi dau seama de ce. Maşina are farul dreapta crapat. Sunt sigur că am văzut o Mazda neagră cu farul crăpat în dreapta parcat lângă blocul meu din South Bronx.

nu am făcut-o?

Mă uit prin parbriz. Maşina este goală. îmi cobor privirea să mă uit în jos la plăcuţa de înmatriculare. Este o farfurie din New York – nimic interesant acolo. îmi iau un moment să memorez numărul: 58F321. Numărul plăcuţei nu înseamnă nimic pentru mine, dar dacă îl văd din nou, îl voi aminti.

„Domnişoară?” mă întreabă portarul, scoţându-mă din transă. „Vrei să intri înăuntru?”

"Oh." Tuşesc în mână. "Da. Da, îmi pare rău pentru asta.”

Intru în holul clădirii. în loc de lumini suspendate, holul este iluminat de candelabre şi lămpi de pe părţile laterale ale pereţilor care sunt menite să semene cu torţe. Tavanul scăzut se curbează într-o cupolă, ceea ce mă face să mă simt uşor ca şi cum aş intra într-un tunel. Operele de artă împodobesc pereţii, toate probabil nepreţuite.

— Pe cine eşti aici să vezi, domnişoară? mă întreabă portarul.

„The Garrick. Douăzeci şi A.”

"Ah." îmi face cu ochiul. „Penthouse-ul.”

O, grozav, o familie penthouse. De ce mă deranjez?

După ce portarul sună la etaj pentru a-mi confirma programarea, trebuie să intre în lift şi să introducă o cheie specială, ca să pot ajunge la penthouse. După ce uşile liftului se închid, fac un inventar rapid al aspectului meu. îmi netezesc părul blond pe care l-am tras înapoi într-un coc simplu. Port cea mai frumoasă pereche a mea de pantaloni negri şi o vestă pulover. încep să-mi ajustez sânii, dar apoi observ că este o cameră în lift şi aş prefera să nu-i ofer portarului un spectacol.

Uşile liftului se deschid direct în foaierul apartamentului penthouse al familiei Garrick. Când ies din lift, respir adânc şi aproape pot simţi mirosul de bogăţie din aer. Este o combinaţie de apă de colonie scumpă şi bancnote clare de o sută de dolari. Stau o clipă în foaier, nu sunt sigur dacă ar trebui să mă aventurez fără să fiu întâmpinat oficial, aşa că, în schimb, îmi concentrez atenţia asupra unui podium alb care prezintă o statuie cenuşie care este în esenţă doar o piatră mare şi netedă verticală – una pe care ai putea-o putea face. găsiţi în orice parc din oraş. în ciuda acestui fapt, probabil că valorează mai mult decât tot ce am deţinut vreodată în întreaga lume.

„Millie?” Aud vocea cu câteva secunde înainte ca un bărbat să se materializeze în foaier. — Millie Calloway?

Domnul Garrick m-a invitat astăzi la interviu. Este neobişnuit să fii sunat de omul casei. Aproape 100 la sută dintre principalii mei angajatori din industria de curăţenie au fost femei. Dar domnul Garrick pare dornic să mă salute. Se repezi în foaier, cu un zâmbet pe buze, cu mâna deja întinsă.

"Domnul. Garrick?” Spun.

„Te rog”, spune el în timp ce mâna lui puternică alunecă în a mea, „sună-mi Douglas”.

Douglas Garrick arată exact ca genul de bărbat care ar locui într-un penthouse din Upper West Side. Are patruzeci de ani şi arătos într-un fel clasic, cizelat. Poartă un costum care arată extrem de scump, iar părul lui castaniu închis este lucios şi tuns şi

coafat cu experienţă. Ochii săi căprui adânci sunt perspicaci şi fac exact contactul vizual cu ai mei.

— Mă bucur să te cunosc... Douglas, spun eu.

„Vă mulţumesc foarte mult că aţi venit astăzi.” Douglas Garrick îmi aruncă un zâmbet recunoscător în timp ce mă conduce în camera de zi întinsă. „Soţia mea Wendy face de obicei treburile casnice – se mândreşte că încearcă să facă totul singură – dar nu s-a simţit bine, aşa că am insistat să obţin ajutor.”

Ultima lui afirmaţie mi se pare ciudată. Femeile care locuiesc în apartamente penthouse uriaşe ca acesta, în general, nu „încearcă să facă totul” singure. De obicei, astfel de femei au servitoare pentru slujnicele lor.

— Desigur, spun eu. „Aţi menţionat că căutaţi să gătiţi şi să faceţi curăţenie...?”

El dă din cap. „Chestii generale de menaj, cum ar fi curăţarea prafului, curăţarea şi spălarea rufelor, desigur. Şi pregătirea mesei câteva seri pe săptămână. Crezi că asta ar fi o problemă?”

"Deloc." Sunt dispus să fiu de acord cu orice. „Curăţem apartamente şi case de mulţi ani. îmi pot aduce propriile materiale de curăţenie şi...

„Nu, nu va fi necesar”, mă întrerupe Douglas. „Soţia mea... Wendy este foarte atentă la articolele de curăţenie. Este sensibilă la mirosuri, vezi. îi declanşează simptomele. Trebuie să folosiţi produsele noastre speciale de curăţare, sau altfel...”

— Absolut, spun eu. „Orice ai vrea.”

"Minunat." Umerii lui se relaxează. „Şi am avea nevoie să începi imediat.”

"Asta nu-i o problema."

"Bine bine." Douglas zâmbeşte scuzându-se. „Pentru că, după cum puteţi vedea, locul ăsta este puţin dezordonat.”

în timp ce intru în sufragerie, iau în împrejurimi. La fel ca şi restul clădirii, acest penthouse mă face să simt că am fost transportat în trecut. în afară de superba canapea din piele, cea mai mare parte a mobilierului pare construită cu sute de ani în urmă şi apoi îngheţată în timp pentru a fi transportată special în această cameră de zi. Dacă aş şti mai multe despre decorul casei, aş putea să remarc că măsuţa de cafea a fost sculptată manual la

începutul secolului al XX-lea sau că biblioteca cu uşile de sticlă provine, nu ştiu, din perioada renaşterii neoclasice franceze sau ceva de genul, ca asta. Tot ce pot spune cu siguranţă este că fiecare articol a costat o mică avere.

Şi un alt lucru pe care îl ştiu este că acest apartament nu este o mizerie. Este opusul unei mizerie. Dacă ar fi să încep curăţenia, nici nu sunt sigur ce aş face. Mi-ar trebui un microscop ca să găsesc un fir de praf.

„Sunt bucuros să încep oricând vrei”, spun eu cu grijă.

"Fantastic." Douglas dă din cap în semn de aprobare. „Sunt atât de încântat să aud asta. De ce nu ai un loc ca să putem vorbi în continuare?”

Mă aşez lângă Douglas pe secţiune, cufundându-mă adânc în pielea moale. Doamne, acesta este cel mai frumos lucru pe care l-am simţit vreodată pe pielea mea. Aş putea să-l părăsesc pe Brock şi să mă căsătoresc cu această canapea şi toate nevoile mi-ar fi satisfăcute.

Douglas se uită la mine cu atenţie, cu ochii săi adânci sub o pereche de sprâncene groase, maro închis. — Aşa că spune-mi despre tine, Millie.

Apreciez de la început că nu există nicio urmă de flirt în vocea lui. Ochii lui rămân aţintiţi cu respect asupra ai mei şi nu coboară în sânii sau picioarele mele. M-am implicat cu angajatorul meu o singură dată înainte şi nu voi mai merge niciodată, niciodată pe acel drum. Prefer să-mi smulg propriul dinte cu un cleşte.

"Bine." îmi dresesc glasul. „în prezent sunt student la colegiul comunitar. Plănuiesc să devin asistent social, dar, între timp, îmi plătesc
şcoala.”

„Este admirabil.” Zâmbeşte, arătând un rând de dinţi drepţi, albi. „Şi ai experienţă în gătit?”

Dau din cap. „Am gătit pentru multe dintre familiile pentru care lucrez. Nu sunt un profesionist, dar am urmat câteva cursuri. Şi eu...” Mă uit în jur, incapabil să văd nicio jucărie sau semne ale unui copil care trăieşte aici. „Sunt dădacă?”

Douglas tresări. „Nu este nevoie de asta.”

Tresesc, blestemându-mi gura mare. Nu a pomenit niciodată

de babysitting. Probabil i-am amintit de nişte probleme oribile de infertilitate. „îmi pare rău”, spun eu.

El ridică din umeri. "Nu vă faceţi griji. Ce zici de un tur?”

Penthouse-ul lui Garrick face de ruşine uber-apartamentul lui Amber. Acest penthouse este o specie complet diferită de apartament. Camera de zi are cel puţin dimensiunea unei piscine olimpice. Colţul conţine un bar cu o jumătate de duzină de scaune de bar de epocă montate în jurul lui. în ciuda temei învechite a sufrageriei, bucătăria are toate cele mai noi aparate, inclusiv, sunt sigur, cel mai bun deshidrator de pe piaţă.

„Acesta ar trebui să aibă tot ce ai nevoie”, îmi spune Douglas în timp ce îşi întinde mâna peste întinderea imensă a bucătăriei.

„Arata perfect”, spun, încrucişându-mi degetele că cuptorul vine cu un fel de manual pentru a explica ce trebuie să facă fiecare dintre cele două duzini de butoane de pe afişaj.

„Excelent”, spune el. „Acum lasă-mă să-ţi arăt etajul al doilea.”

Etajul doi?

Apartamentele din Manhattan nu au două etaje. Dar se pare că acesta o face. Douglas mă duce într-un tur al etajului, conducându-mă la cel puţin o jumătate de duzină de dormitoare. Dormitorul principal este atât de mare încât am nevoie de un binoclu pentru a vedea patul king-size de la celălalt capăt al camerei. Există o cameră care este în întregime cărţi şi îmi amintesc vag de scena din Frumoasa şi Bestia când Belle este dusă în camera de cărţi. O altă cameră pare să includă un perete plin de perne. Bănuiesc că asta e camera cu perne.

După ce mă duce într-o cameră care conţine ceea ce trebuie să fie un şemineu artificial şi un perete întreg este o fereastră uriaşă cu o vedere uluitoare asupra orizontului oraşului New York, ajungem la o ultimă uşă. El ezită, cu pumnul gata să bată.

„Acesta este dormitorul nostru de oaspeţi”, îmi spune el. „Wendy a fost aici recuperându-se. Probabil ar trebui să o las să se odihnească.”

„îmi pare rău să aud că soţia ta este bolnavă”, spun eu.

„Ea a fost bolnavă în cea mai mare parte a căsniciei noastre”, explică el. „Suferă de o... o boală cronică. Are zile bune şi zile

proaste. Uneori este ea obişnuită, iar alte zile abia se poate ridica din pat. Şi în alte zile...”

’ "Ce?"

"Nimic." El oferă un zâmbet slab. „Oricum, dacă uşa este închisă, las-o în pace. Are nevoie de odihnă.”

„înţeleg perfect.”

Douglas se uită fix la uşă pentru o clipă, cu o expresie tulburată pe chip. Atinge uşa cu vârful degetelor, apoi dă din cap.

„Deci, Millie”, spune el, „când poţi începe?”

în 1964, o femeie pe nume Kitty Genovese a fost ucisă.

Kitty era un barman de douăzeci şi opt de ani. A fost violată şi înjunghiată la aproximativ trei dimineaţa, la o sută de metri de apartamentul ei din Queens. Ea a ţipat după ajutor, dar în timp ce mai mulţi vecini au auzit- o plângând, nimeni nu i-a venit în ajutor. Atacatorul ei, Winston Moseley, a părăsit-o pentru scurt timp şi s-a întors zece minute mai târziu, moment în care a mai înjunghiat-o de câteva ori şi i-a furat cincizeci de dolari. A murit din cauza rănilor de cuţit.

„Kitty Genovese a fost atacată, violată şi ucisă în faţa a treizeci şi opt de martori”, anunţă profesorul Kindred în sala de curs. „Treizeci şi opt de persoane au văzut-o atacul şi nicio persoană nu i-a venit în ajutor sau a chemat poliţia”.

Profesorul nostru, un bărbat în vârstă de şaizeci de ani, cu părul care pare să fie mereu în sus, se uită la fiecare dintre noi, acuzaţi în ochii lui de parcă am fi fost cei treizeci şi opt de oameni care au lăsat acea femeie să moară. „Acesta”, spune el, „este efectul privitorului. Este un fenomen de psihologie socială în care indivizii sunt mai puţin probabil să ofere ajutor unei victime atunci când sunt prezenţi alţi oameni.”

Elevii din sală îşi scriu notiţe sau tastează pe laptop. Mă uit doar la profesor.

„Gândeşte-te la asta”, spune profesorul Kindred. „Peste trei duzini de oameni au permis ca o femeie să fie violată şi ucisă şi au privit şi nu au făcut nimic. Acest lucru demonstrează perfect răspândirea responsabilităţii într-un grup.”

Mă zvârcolesc pe scaun, imaginându-mi ce aş face în acea situaţie – dacă m-aş uita pe fereastră şi aş vedea un bărbat

atacând o femeie. Nu aş sta pe loc şi nu aş face nimic, asta e al naibii de sigur. Aş sări chiar pe fereastră dacă ar fi nevoie.

Nu. Nu aş face asta. Am învăţat să mă controlez mai bine decât atât. Dar sunam la 911. Ieşeam afară şi aduceam un cuţit cu mine. Nu aş face nimic cu el, dar ar putea fi suficient pentru a speria un atacator.

încă mă simt zguduit gândindu-mă la acea sărmană fată care a fost ucisă

cu peste jumătate de secol în urmă, când ies din sala de curs. Când ies pe stradă, aproape că trec chiar pe lângă Brock. Trebuie să mă urmărească şi să mă apuce de braţ.

Desigur. Ne-am făcut planuri de cină.

"Hei." îmi rânjeşte cu cei mai albi dinţi pe care i-am văzut vreodată. Nu l-am întrebat niciodată dacă le albeşte profesional, dar trebuie. Dinţii nu pot fi în mod natural atât de albi – sunt inumani. „Sărbătorim în seara asta, nu? Noul tău loc de muncă.”

"Dreapta." Reuşesc să zâmbesc. „îmi pare rău.”

"Te simţi bine?"

„Sunt doar... sunt zguduit de prelegerea pe care tocmai am ţinut-o. Aflăm despre această femeie în anii ’60 care a fost violată în faţa a treizeci şi opt de trecători, care nu au făcut nimic. Cum s-ar putea întâmpla aşa ceva?”

„Kitty Genovese, nu?” Brock pocneşte din degete. „îmi amintesc de la ora mea de psihologie de la facultate.”

"Dreapta. Şi este îngrozitor.”

„Totuşi este o prostie.” îşi alunecă mâna în a mea. Palma i se simte caldă. „Povestea a fost senzaţionalizată de New York Times. Au fost mult mai puţini martori decât a raportat Times. Şi în funcţie de locul în care se aflau apartamentele, cei mai mulţi dintre ei nu au putut vedea ce se întâmplă cu adevărat şi au crezut că este doar o ceartă a îndrăgostiţilor. Şi mulţi dintre ei au sunat la poliţie. Cred că era legănată de unul dintre vecinii ei când a venit ambulanţa.”

"Oh." Mă simt uşor inadecvat, aşa cum fac adesea când Brock ştie mai multe despre ceva decât mine. Ceea ce se întâmplă des, de fapt. Din câte îmi dau seama, tipul ştie cam tot. Este unul dintre multele lucruri care îl fac atât de perfect.

„Totuşi, nu este o poveste la fel de senzaţională, nu-i aşa?” Brock îmi dă drumul la mână şi îmi pune un braţ în jurul umerilor. Privesc reflectarea noastră în vitrina unui magazin şi nu pot să nu cred că arătăm bine împreună ca cuplu. Arătăm ca genul de cuplu care ar invita cinci sute de invitaţi la nunta noastră şi apoi ar obţine o casă cu un gard alb în suburbii şi apoi procedează să o umple cu copii. „Oricum, nu ar trebui să te simţi rău pentru ceva ce s-a întâmplat cu zeci de ani în urmă. Eşti doar... Eşti puţin prea

drăguţ, ştii?”

întotdeauna am avut această mâncărime să ajut oamenii care au probleme. Din păcate, uneori mă bagă în probleme. Dacă aş fi atât de drăguţ
pe cât crede Brock că sunt — habar n-are. „îmi pare rău, nu mă pot abţine.”

„Bănuiesc că de aceea vrei să devii asistent social.” îmi face cu ochiul. — Dacă nu te pot convinge într-o carieră mai profitabilă.

Ultimul meu iubit a fost cel care m-a convins să urmez cariera către asistenţă socială, astfel încât să pot ajuta oamenii aflaţi în nevoie, rămânând în limitele legii. Trebuie să-i ajuţi pe toată lumea, Millie. Este ceea ce iubesc la tine. Chiar m-a înţeles. Din păcate, el nu mai este prin preajmă.

"Oricum." Brock îmi strânge umerii. „Să nu ne gândim la femeile care au fost ucise în anii ’60. Povesteşte-mi despre noul tău job.”

îl completez cu detaliile impresionantului penthouse Garrick. Când îi spun despre privelişte, locaţie şi etajul al doilea, scoate un fluier scăzut.

„Apartamentul acela trebuie să fi costat o avere”, spune el, în timp ce păşim în stradă, evitând să fim trântiţi de o bicicletă. Din câte îmi dau seama, bicicliştii din oraş nu au absolut nicio atenţie faţă de semafoare sau pietoni. „Pariez că au plătit cam douăzeci de milioane. Macar."

"Wow. Crezi?"

"Categoric. Ar fi bine să te plătească bine.”

"Sunt." Când Douglas a discutat despre tariful orar, aproape că am simţit că mi-au apărut semnele dolarului în globii oculari.

„Cum ai spus că se numeşte tipul care te-a angajat?”

„Douglas Garrick.”

„Hei, el este CEO-ul Coinstock.” Brock pocneşte din degete. „L-am întâlnit o dată când mi-a angajat firma să ajute cu un brevet. Un tip cu adevărat drăguţ.”

„Da. Părea drăguţ.”

Părea drăguţ. Dar nu mă pot opri să mă gândesc la acea uşă închisă de la etajul doi. Soţia care nici măcar nu a putut să iasă în

întâmpinarea mea. Oricât de încântat sunt de această meserie, ceva în legătură cu asta mă nelinişteşte.

„Şi ştii ce altceva?” Brock mă trage într-o trecere de pietoni — lumina clipeşte, pe cale să devină roşie şi trecem exact la timp. „Clădirea este la doar cinci străzi de locul unde locuiesc.”

Sugestie, indiciu.

Ştiam despre apropierea penthouse-ului de apartamentul lui Brock, desigur. Mă zvârcolesc, simţindu-mă la fel de inconfortabil ca şi în sala de clasă. Brock a devenit un câine cu os. Vrea să mă mut cu el şi nu pare să-i dea drumul. Pur şi simplu nu pot scăpa de sentimentul că, dacă m-ar cunoaşte cu adevărat, nu şi-ar dori asta. îmi place să fiu cu Brock şi nu vreau să-l stric.

„Brock...”, spun eu.

"Bine bine." îşi dă ochii peste cap. „Uite, nu vreau să te presez. Dacă nu eşti pregătit să te muţi, e în regulă. Dar, pentru consemnare, cred că facem o echipă bună. Şi oricum îţi petreci jumătate din nopţi la mine, nu?

„Uh-huh”, spun eu în cel mai lipsit de angajare posibil.

„De asemenea...” îmi aruncă cu fulger albe albe sidefate. „Părinţii mei ar dori să te cunoască.”

Bine, acum voi vomita. Chiar dacă m-a deranjat să mă mut cu el, tot nu mi-a trecut prin minte că le-ar fi spus părinţilor lui despre mine. Dar bineînţeles că a făcut-o. Probabil că îi sună o dată pe săptămână, duminică la ora 20, şi le completează cu toate detaliile pertinente ale vieţii sale perfecte.

„Oh”, spun eu slab.

„Şi mi-ar plăcea să vă cunosc şi părinţii”, adaugă el.

Acesta ar putea fi un moment grozav să-i spun că sunt înstrăinat de părinţii mei. Dar cuvintele nu vin.

Este atât de greu. Ultimul tip cu care m-am întâlnit ştia totul despre mine de la început, aşa că nu a trebuit niciodată să-mi dezvălui trecutul complicat – nu a existat niciodată un moment terifiant în care să aşez totul pe masă. Şi aşa cum am spus, Brock este atât de... perfect. Singurele lucruri despre el care nu sunt perfecte sunt micile detalii nesemnificative, cum ar fi odată ce a lăsat scaunul de toaletă în apartamentul meu. Şi chiar şi asta este ceva ce a făcut o singură dată.

Problema cu Brock este că este gata să se stabilească. Şi chiar dacă am aceeaşi vârstă, nu sunt încă acolo. Nici el nu vrea să aştepte. Are o slujbă grozavă la firma de avocatură de top şi câştigă mai mult decât suficient pentru a întreţine o familie. Chiar dacă ultima sa vizită la cardiologie i-a dat o stare de sănătate curată, el îşi face griji că nu va trăi durata de viaţă aşteptată pentru un bărbat caucazian din această ţară. Vrea să se căsătorească şi să aibă copii cât încă se poate bucura de asta.

între timp, simt că sunt încă în proces de creştere. La urma urmei, sunt încă la şcoală. Nu sunt pregătit să mă căsătoresc. Eu doar... nu pot.

"E în regulă." Se opreşte din mers pentru o clipă pentru a mă privi — un bărbat care merge în spatele nostru aproape că se ciocneşte de noi şi înjură în timp ce merge pe drum. „Nu vreau să te grăbesc. Dar trebuie să ştii că sunt înnebunit după tine, Millie.

— Şi eu sunt înnebunit după tine, spun.

îmi ia ambele mâini în ale lui în timp ce mă priveşte în ochi. „De fapt, te cam iubesc."

Inima mea se accelerează puţin. Mi-a mai spus că este înnebunit după mine, dar nu mi-a spus niciodată că m-a iubit înainte. Chiar şi cu un „tip de" modificator.

Deschid gura, nu sunt în totalitate sigură ce voi spune. Dar înainte de a putea ieşi orice cuvânt, am acea senzaţie de înţepătură în ceafă.

De ce simt că cineva mă urmăreşte? îmi pierd minţile?

„Ei bine", spun în cele din urmă, „e cam dulce".

Nu sunt gata să spun înapoi. Nu pot face următorulpas în relaţianoastră când sunt atât de multe despre mine pe care Brockîncă nule ştie. Din fericire, el nu pune problema.

„Hai", spune el. „Hai să luăm nişte sushi."

La un moment dat, probabil că trebuie să-i spun că nu-mi place sushi.

ŞASE

Este prima zi când lucrez pentru familia Garrick.

Douglas i-a spus deja portarului să mă lase să intru şi mi-a lăsat o copie a cheii, astfel încât să o pot introduce în fanta din lift. Liftul scârţâie şi geme în timp ce îşi urcă douăzeci de etaje. Ei bine, nouăsprezece poveşti. Chiar dacă apartamentul are douăzeci şi A, imobilului îi lipseşte etajul treisprezece. Nici un ghinion aici.

Treptele din lift se opresc zgomotos când ajung la destinaţie. încă o dată, uşile se deschid spre apartamentul impresionant al familiei Garrick. în ciuda faptului că Douglas spune că vor avea nevoie de serviciile mele de mai multe ori pe săptămână, apartamentul nu pare să aibă nevoie de ele. Este prăfuit, ca orice apartament din oraş, dar în afară de asta, este relativ ordonat.

"Buna ziua?" strig. „Douglas?”

Nici un răspuns.

încerc din nou: „Dna. Garrick?”

Mă aventurez în camera de zi, ceea ce mă face încă o dată să simt că m- am rătăcit într-o casă de acum un secol sau două. Nu mi-aş putea permite niciodată nici măcar o singură piesă din acest mobilier antic, chiar dacă mi-aş cheltui economiile vieţii. Cea mai mare parte a mobilierului meu venea de pe bordura din afara blocului meu.

Mă îndrept spre mantaua care este poziţionată peste ceea ce trebuie să fie un şemineu fals. Există aproximativ o jumătate de duzină de fotografii aliniate. Fiecare dintre ei îl prezintă pe Douglas Garrick şi o femeie subţire ca un băţ, cu părul castaniu lung. Unul dintre ei este pe o pârtie de schi, un alt post în haine formale şi altul în faţa a ceea ce pare o peşteră. O studiez pe femeie, probabil pe Wendy Garrick. Mă întreb dacă o voi întâlni în curând sau dacă va rămâne închisă în acea cameră de fiecare dată când vin. Totuşi, nu am nicio problemă cu asta – am avut o mulţime de clienţi pe care nu i-am pus niciodată ochii pe tot timpul în care am făcut curăţenie pentru ei.

De la etaj răsună o bătaie puternică, iar eu sar departe de manta. Nu vreau ca nimeni să creadă că am isprăvit. Cu siguranţă nu ar fi o introducere bună pentru Wendy Garrick.

Mă îndepărtez de manta, uitându-mă la picioarele scărilor. Nimeni nu este pe casa scării şi nu aud niciun paşi. Nu pare să

vină cineva.

Mă hotărăsc să încep cu spălătoria. Douglas a arătat coşul de răchită în care îşi păstrează rufele murdare în dormitorul matrimonial. Odată ce maşina de spălat porneşte, pot începe să mă ocup de unele dintre celelalte treburi.

Urc scările din lemn lustruit către dormitorul matrimonial masiv. în dressing, găsesc coşul mare de răchită pe care mi l-a arătat Douglas zilele trecute. Dar când deschid coşul de rufe, sunt uluit.

Pe vremea când spălau rufele altora, am văzut o mulţime de lucruri nebuneşti. Am văzut rufe care nu prea au ajuns în coş şi, în schimb, au fost împrăştiate într-un cerc în jurul coşului. Am văzut orice fel de pete, de la ciocolată la ulei până la câteva pete despre care sunt destul de sigur că erau sânge. Dar nu am mai văzut asta până acum.

Toate rufele murdare sunt pliate.

Mă uit la el pentru o clipă, încercând să-mi dau seama dacă am greşit. Poate că aceasta este rufele care au fost deja făcute şi trebuie puse deoparte. Pentru că de ce ar fi îndoit rufele murdare?

Dar acesta este coşul de rufe pe care mi l-a arătat Douglas. Deci trebuie să presupun că trebuie să fie rufe murdare.

Iau coşul şi îl scot din dormitorul matrimonial. în momentul în care mă îndrept pe hol către unităţile de spălat şi uscător, observ că uşa dormitorului pentru oaspeţi este crăpată.

"D-na. Garrick?” strig.

Strâng ochii la crăpătura uşii. Abia reuşesc să disting un ochi verde. Privind la mine.

„Eu sunt Millie.” încep să ridic mâna şi apoi realizez că nu va fi posibil în timp ce ţin coşul de rufe, aşa că l-am lăsat jos. „Sunt noul tău curăţător.”

încep să merg spre uşă, cu mâna întinsă, dar înainte săajung chiar la jumătatea drumului, crăpătura deschisă dispare. Uşa s-a închis.

Bine...

înţeleg că unii oameni nu sunt foarte sociabili şi, mai ales, nu le place să fie sociabili cu personalul de curăţenie. Dar nu ar fi

putut ea măcar să salută? Doar ca să nu stau stânjenit aici în mijlocul holului?

Apoi, din nou, este casa ei. Şi Douglas mi-a spus că are o boală. Aşa că nu am de gând să o fac să mă întâlnească.

Deşi ar fi cu adevărat groaznic dacă aş bate la uşă şi spun doar numele meu?

Dar nu — Douglas mi-a spus să nu o deranjez. Deci nu voi face. O să
termin rufele, le voi pregăti cina şi apoi voi fi pe drum.
După ce pornesc rufele şi fac un pic de îngrijire la etaj (deşi, desigur, nu sunt multe de făcut), cobor în bucătărie să mă ocup de cină.

Din fericire, există o listă pe uşa frigiderului care mi-a fost lăsată. Este un meniu tipărit pentru săptămâna, care include reţete şi instrucţiuni specifice despre cum să faci cumpărături. O parte din scris este de mână – pare a fi un scris de mână mai feminin, dar este greu de spus. Pe măsură ce citesc instrucţiunile, încep să devin din ce în ce mai puţin entuziasmat de jobul meu:

Pateul trebuie achiziţionat marţi de la Oliver’s Delicatessen înainte de ora 16:00.
Dacă numai terină este disponibilă, nu cumpăraţi. în acest caz, cumpăraţi pate de la Francois.
Pateul trebuie servit pe pâine ţărănească obţinută de la piaţa din Londra.
Luaţi o placă şi întindeţi uşor. Top cu cornichon, obtinut de la Mr. Royal.

Tot ce mă pot gândi este, ce dracu este pateul? Şi ce este cornichon? Cel puţin eu ştiu ce este pâinea. Doar de ce trebuie să merg la patru magazine pentru a cumpăra aceste trei articole? Şi domnul Royal este o persoană sau un loc?

în plus, puţin mai rămâne imaginaţiei. Reţetele sunt sortate după dată, aşa că pur şi simplu găsesc data de astăzi şi încep cu cina de diseară de...

Găină din Cornish. Bine, asta va fi interesant.

Două ore mai târziu, am pus rufele deoparte. Găina de vânat din Cornish se găteşte la cuptor şi miroase destul de bine dacă spun asta. Am pus deja două seturi de loc în sufragerie, aşa că acum stau doar în bucătărie, îmi răsucesc degetele şi aştept ca

mâncarea să fie gata. Să sperăm că va coincide cu ora mesei, care este strict la 19:00.

Tocmai când deschid cuptorul să mă uit la găină, uşile liftului se deschid – le poţi auzi la o milă depărtare. Paşi grei vin pe hol, din ce în ce mai puternici. „Wendy!” Este vocea lui Douglas care răsună prin apartament. „Wendy, sunt acasă!”

Trec la intrarea în bucătărie şi mă uit la casa scărilor de la etajul doi. Aştept o clipă, ascultând sunetele uşii de la dormitorul de oaspeţi care se

deschide, sperând că în sfârşit voi reuşi să o văd pe infama doamnă Garrick, dar nu aud nimic.

"Buna ziua." îmi şterg mâinile pe blugi când ies din bucătărie. „Cina ta este aproape gata, promit.”

Douglas stă în sufragerie, cu ochii pe casa scării. "Excelent. Mulţumesc foarte mult, Millie.”

"Cu plăcere." îi urmăresc privirea în sus pe scări. — Vrei să o iau pe doamna Garrick?

„Hmm.” Se uită în jos la cele două locuri de pe masa de sufragerie din stejar în stil victorian, care arată ca locul unde i s-ar fi putut servi cina reginei însăşi. „Am senzaţia că nu mi se va alătura în seara asta.”

— Ar trebui să aduc o farfurie sus pentru ea?

"Nu este nevoie. O să i-o aduc.” Aruncă un zâmbet deformat. „Ea încă se simte sub vreme, sunt sigur.”

— Desigur, murmur eu. „Lasă-mă să scot mâncarea din cuptor.”

Mă grăbesc înapoi în bucătărie să verific mâncarea. Scot o găină din Cornish din cuptor şi arată destul de uimitor. Adică, având în vedere că nu l- am gătit niciodată până acum şi nici măcar nu am auzit de el până acum decât într-un mod complet teoretic.

îmi ia încă zece minute să tai prostia conform instrucţiunilor specifice, dar în sfârşit, am două farfurii frumoase cu mâncare. îi duc în sufragerie, tocmai la timp să-l văd pe Douglas coborând scara.

"Ea ce mai face?" îl întreb în timp ce pun farfuriile pe masa.

Tace o clipă, ca şi cum ar fi gândit răspunsul meu. „Nu este o zi bună. „

"îmi pare atât de rău."

El ridică un umăr. "Este ceea ce este. Dar îţi mulţumesc pentru ajutorul tău astăzi, Millie.”

"Nici o problemă. Vrei să aduc farfuria doamnei Garrick la ea?

Nu ştiu dacă este imaginaţia mea, dar buzele lui Douglas se strâng la sugestia mea. — Te-ai oferit deja şi am spus că o voi face, nu-i aşa?

„Da, dar...” Mă opresc înainte să spun ceva prostesc. El crede că sunt năzdrăvan şi nu greşeşte complet. „Oricum, o seară bună.”

— Da, spune el vag. „Noapte bună, Millie. Mulţumesc din nou."

îmi iau haina şi mă îndrept spre lifturi. îmi ţin respiraţia, aşteptând ca uşile liftului să se închidă, apoi umerii mi se lasă. Nu ştiu ce este, dar există ceva în acel apartament care mă nelinişteşte.

OPT

„Poate,” spune Brock, „ea este un vampir. Şi nu poate ieşi din camera ei în timpul zilei, altfel se va transforma în praf.”

I-am povestit lui Brock totul despre familia Garrick, iar la un cocktail după cină în apartamentul lui, el oferă nişte explicaţii foarte inutile pentru ce am fost acolo de o jumătate de duzină de ori, iar Wendy Garrick nu a ieşit nici măcar o dată din asta. dormitor de oaspeţi, chiar dacă sunt sigur că ea e înăuntru. Acea dată când uşa s-a deschis este cel mai aproape în care am ajuns să o văd.

„Nu este un vampir”, spun eu, mutându-mi picioarele sub mine pe canapeaua lui Brock.

„Nu ştii asta.”

"Fac. Pentru că vampirii nu sunt reali.”

— Atunci un vârcolac?

îl lovesc pe Brock în braţ, ceea ce aproape îl face să verse paharul de vin pe care îl ţine în mână. „Asta nici măcar nu are sens. De ce ar trebui să stea în dormitorul ei dacă este un vârcolac?

„Bine, atunci poate...”, spune el gânditor. „Poate că are o mică panglică verde în jurul gâtului şi, dacă cineva o dezleagă, îi va cădea capul?”

Iau o înghiţitură din vinul scump pe care mi-a turnat Brock. Sticlele scumpe sunt cu mult mai bune decât cele ieftine, dar nu pot detecta niciodată toate notele subtile de miere sau levănţică sau orice altceva. Mă tot întreabă, iar acum mint şi îi spun că pot

spune, dar chiar nu pot. prefac vinul.

„Am doar o atmosferă ciudată”, spun. "Asta e tot."

„Ei bine, ţi-am spus toate cele mai bune idei ale mele.” îşi pune braţul în jurul meu, aducându-mă mai aproape de el. „Deci dacă nu este un vampir, un vârcolac sau un cap tăiat, ce crezi că se întâmplă?”

„Eu...” îmi aşez paharul de vin pe măsuţa de cafea şi îmi mestec buza de jos. „Sincer, habar n-am. Este doar un sentiment rău.”

Brock pare distras pentru o clipă, uitându-se la paharul meu aproape plin care stă pe masă. „Nu ai terminat asta?”

"Nu ştiu. Cred ca nu."

„Dar acesta este un Giuseppe Quintarelli”, spune el, de parcă asta ar

explica absolut orice.

„Bănuiesc că nu mi-e sete.”

"însetat?" Pare traumatizat de declaraţia mea. „Millie, nu bei vin pentru că ţi-e sete.”

"Bine." Iau paharul şi mai iau o înghiţitură. Uneori mă întreb de ce se întâlneşte cu mine, în afară de faptul că spune că mă crede drăguţă. Se comportă de parcă ar fi atât de norocos să fie cu mine. Dar asta e o nebunie. Nu eu sunt prinderea — el este. "Ai dreptate. Asta e chiar bună."

Termin restul paharului de vin, dar adevărul este că tot timpul mă gândesc la Garrick.

Mi-am luat obiceiul să ascult de fiecare dată când trec pe lângă uşa dormitorului pentru oaspeţi.

Este cofiind. Ştiu că este — nu o voi nega — dar nu mă pot abţine. Lucrez pentru Garrick de o lună şi încă nu am cunoscut-o oficial pe Wendy Garrick. Dar am auzit zgomote venind din camera aceea. Şi de cel puţin trei ori, am observat că uşa s-a deschis. Dar de fiecare dată, s-a închis înainte să reuşesc să mă prezint.

Nu ar fi un eufemism să spun că imaginaţia mea se dezlănţuie. Am văzut o mulţime de lucruri ciudate în anii mei făcând curăţenie în case. De asemenea, multe lucruri rele. Pentru o vreme, am încercat să repar unele dintre acele lucruri rele. Dar nu am mai făcut asta de mult timp.

Nu de când a plecat Enzo.

De data aceasta, în timp ce merg pe hol, cu siguranţă aud ceva venind din dormitorul de oaspeţi. De obicei, este destul de liniştit acolo, aşa că este ceva diferit. Fac o pauză, trag aspiratorul în mână şi îmi apăs urechea de uşă. Şi de data aceasta pot auzi sunetul mult mai clar.

Plânge.

Cineva plânge acolo.

I-am promis lui Douglas că nu voi bat la uşă. Dar dintr-un motiv oarecare, Kitty Genovese îmi apare în cap. Chiar dacă Brock spune că întreaga poveste a fost o exagerare excesivă, ştiu că lucrurile rele se întâmplă atunci când oamenii normali trec pe

acolo.

Aşa că îmi lovesc degetele de uşă.

Instantaneu, plânsul încetează.

"Buna ziua?" strig. "D-na. Garrick? Esti in regula?"

Nu există niciun răspuns.

"D-na. Garrick?” spun din nou. "Esti bine?"

Nimic.

încerc o altă tactică: „Nu plec până nu văd că eşti bine. Voi sta aici toată ziua dacă va trebui.”

Şi apoi stau acolo şi aştept.

După câteva secunde, aud paşi moi în spatele uşii. Fac un pas înapoi în timp ce uşa se deschide cam 2 centimetri până pot vedea acel ochi verde care se uită la mine. Desigur, albul ochiului este pătat de vene roşii, iar pleoapa este umflată.

"Ce. Do. Tu. Vrei?" stapanul ochiului şuiera la mine.

„Sunt Millie”, vorbesc eu. „Curăţenia ta.”

Ea nu răspunde la asta.

„Şi am auzit plâns”, adaug.

„Sunt bine”, spune ea strâns.

"Esti sigur? Pentru că eu-"

„Sunt sigur că soţul meu ţi-a spus că nu mă simt bine.” Tonul ei este tăiat. „Vreau doar să mă odihnesc.”

"Da, dar-"

înainte să mai pot spune un cuvânt, Wendy Garrick îmi închide uşa în faţă. Atât de mult pentru a ajunge la ea. Cel puţin am incercat.

Cobor treptat pe scări, ducând cu mine aspiratorul. îmi pierd timpul chiar şi încercând să mă implic. De fiecare dată când îl aduc în discuţie lui Brock zilele astea, el îmi spune că trebuie să mă ocup de treaba mea.

Sunt ocupat să pun deoparte aspiratorul când uşile liftului se deschid. Douglas intră în sufragerie, fluierând pe sub răsuflare, purtând încă unul dintre costumele sale dureros de scumpe. El ţine un buchet de trandafiri într-o mână şi o cutie dreptunghiulară albastră în cealaltă.

„Bună, Millie.” Pare ciudat de ciocănit, având în vedere că

NOUĂ

soţia lui plânge sus. "Ce se întâmplă? Aproape terminat?"

„Da...” Nu sunt sigur dacă ar trebui să-i spun ce am auzit sus. Dar dacă soţia lui plânge, ar vrea să ştie, nu? „Soţia ta pare puţin abătută. Am auzit-o plângând în dormitor.”

Pe pometţi îi apar pete roşii. — N-ai... vorbit cu ea, nu-i aşa?

Nu sunt înclinat să mint, dar, în acelaşi timp, mi-a spus în mod explicit să nu o deranjez pe Wendy. "Nu, desigur că nu."

"Bun." Umerii lui se relaxează. „Ar trebui să o laşi în pace. După cum am spus, nu este bine.”

"Da, ai spus asta..."

„Şi...” ridică cutia dreptunghiulară albastră. „Am un cadou pentru ea.” Pune florile jos ca să poată deschide cutia de catifea şi o ţine lângă mine ca să pot arunca o privire înăuntru. „Cred că o să-i placă asta.”

Mă uit în jos la conţinutul cutiei. Este cea mai frumoasă brăţară pe care am văzut-o vreodată, împânzită cu diamante impecabile.

„Este inscripţionat”, spune el mândru.

„Sunt sigur că îi va plăcea.”

Douglas smulge florile şi urcă scările. îl văd dispărând pe hol, apoi zgomotul unei uşi care se deschide şi se închide.

Nu prea îmi pot da seama de asta. Douglas pare un soţ minunat şi devotat. Wendy, pe de altă parte, nu-şi părăseşte niciodată dormitorul. S-ar putea să iasă când eu nu sunt prin preajmă, dar nici măcar nu i-am văzut toată faţa, cu excepţia fotografiilor.

Este ceva anormal în această situaţie şi nu ştiu ce este.

Dar, aşa cum spune Brock, nu este treaba mea. Ar trebui să o las în pace.

Vei fi peste diseară ?

Chiar dacă deja am aranjat cu Douglas să vină la penthouse în seara asta să aduc cumpărături şi să facă curăţenie, el confirmă întotdeauna printr-un mesaj text. Este extrem de organizat. Având în vedere cât mă plătesc, răspund întotdeauna imediat.

Da, voi fi acolo!

Nu am nicio clasă azi, aşa că după-amiaza mea va consta în a merge la cumpărături pentru Garrick, apoi a merge la casa lor pentru a le curăţa murdăria invizibilă şi a găti cina. Lucrez pentru gospodăria lor de mai bine de o lună şi cunosc rutina. Am lista de cumpărături în mână, dar trebuie să mă îndrept în Manhattan pentru a obţine tot ce îşi doresc.

Brock mi-a cerut să stau noaptea trecută şi am petrecut multe nopţi acolo, pentru că el locuieşte atât de aproape de penthouse şi destul de aproape de facultate, dar acesta este un motiv în plus pentru a spune nu. Dacă sunt mai des în apartamentul lui, practic voi locui cu el. Şi asta e ceva ce nu pot face.

Nu încă, oricum. Nu până când nu-i spun adevărul. El merită atât de
mult.

Dar mi-e frică. Mi-e teamă că Brock se va speria şi mă va lăsa pe loc dacă ştie totul despre mine. Şi sunt şi mai speriat că atunci când vor afla părinţii lui bogaţi, din clasa superioară, îl vor

ZECE

convinge să mă abandoneze. Brock este perfect, iar familia lui este perfectă, iar eu sunt atât de departe de a fi perfect, nici măcar nu este amuzant.

Ultima mea relaţie a fost opusul perfectului. Şi cumva asta s-a părut mai potrivit pentru mine. Nu sunt sigur ce spune despre mine că perechea mea perfectă a fost un tip ca Enzo Accardi.

Eu şi Enzo am început acum patru ani ca prieteni, după ce un job de-al meu s-a încheiat extrem de neaşteptat. Nu aveam mulţi prieteni, aşa că am fost obscen recunoscător pentru sprijinul pe care mi l-a oferit. Am ajuns la

punctul în care ne petreceam aproape tot timpul liber împreună şi, pe deasupra, am ajutat aproximativ o duzină de femei să scape din relaţiile lor abuzive. De multe ori, ar implica doar obţinerea resurselor adecvate pentru ei, dar alteori trebuia să fim creativi. Enzo a făcut conexiuni care i-au permis să obţină o nouă identificare, telefoane arzătoare care nu au putut fi urmărite şi bilete de avion către locuri îndepărtate. Am scos femeile din relaţiile lor toxice fără a fi nevoie să recurgă la violenţă.

Ei bine, nu, nu este adevărat. Dacă sunt pe deplin sincer, au fost câteva momente când lucrurile au devenit puţin... dezordonate. Eu şi Enzo am fost de acord să nu mai vorbim niciodată despre acele vremuri. Am făcut ce trebuia să facem,

Enzo a fost cel care m-a convins să mă întorc la facultate pentru a obţine o diplomă de asistenţă socială. Nu ştiam, el mă punea pe calea unei vieţi normale despre care nu am visat niciodată că este posibilă pentru mine. Chiar şi cu dosarul meu din închisoare, aş putea să obţin un loc de muncă în asistenţă socială. Aş putea face ceea ce mi-a plăcut în limitele legii.

Lui Brock îi place să spună că el şi cu mine suntem o echipă bună. Poate că este adevărat. Dar eu şi Enzo eram într-adevăr o echipă bună: am lucrat împreună. Aveam o misiune. Pe deasupra, era amabil, pasional şi fierbinte ca naiba. Mai ales pe cel din urmă – oricât de mult am încercat să-i fiu prieten, era greu să nu fiu foarte conştient de atributele lui mai superficiale. La acea vreme, uram faptul că aveam o pasiune frustrantă pentru bărbat.

Apoi, într-o noapte, am fost în apartamentul lui, împărţind o cutie de pizza livrată de la restaurantul nostru preferat (întâmplător şi cel mai ieftin). Avem toppingurile noastre preferate pe pizza: pepperoni şi brânză suplimentară. îmi amintesc că Enzo a luat o înghiţitură lungă din sticla lui de bere şi a zâmbit în direcţia mea. E frumos, a spus el.

Da, am fost de acord. E dragut.

Şi-a lăsat berea jos pe măsuţa de cafea. După toate casele pe care le-am curăţat, am simţit un pic de ameţeală ori de câte ori cineva nu folosea un coaster. îmi place să petrec timpul cu tine, Millie.

Nu aveam prea multă experienţă cu bărbaţii, dar felul în care

mă privea era inconfundabil. Şi dacă aveam vreo îndoială, acestea au fost desfiinţate când el s-a aplecat şi mi-a dat un sărut lung şi lung la care ştiam că îl voi visa în anii următori. Şi când buzele noastre s-au despărţit în sfârşit, el a şoptit: Poate petrecem mai mult timp împreună?

Ce altceva aş putea spune decât da? Nicio femeie nu putea refuza o
astfel de cerere din partea lui Enzo Accardi.

Este amuzant pentru că întotdeauna m-am gândit la Enzo ca un pic de jucător, dar după acel prim sărut, el a avut ochi doar pentru mine. Relaţia noastră s-a mişcat rapid, dar totul s-a simţit foarte bine. în câteva săptămâni, petreceam fiecare noapte împreună şi, în scurt timp, am decis să trăim împreună. Noi doi tocmai am dat clic. între şcoală şi relaţia mea cu Enzo, am fost cea mai fericită pe care am fost vreodată în viaţa mea.

îmi amintesc încă ziua în care totul s-a prăbuşit.

Stăteam pe canapeaua noastră, pe care Enzo o ridicase de pe bordura din faţa blocului nostru, dar încă era foarte drăguţă şi utilizabilă (cu o singură pată pe care nu am putut-o identifica, dar a fost în regulă pentru că tocmai neam întors, acea pernă peste). Avea un braţ musculos în jurul umerilor mei şi ne uitam la Naşul II, pentru că Enzo a fost de curând îngrozit să descopere că nu mă uitasem la trilogia. Este clasic, Millie! îmi amintesc că m-am îmbrăţişat împotriva lui, mă gândeam cât de fericit mă simţeam şi, de asemenea, că iubitul meu era mult mai fierbinte decât Robert DeNiro.

Şi apoi i-a sunat telefonul.

Conversaţia care a urmat a fost în întregime în italiană şi mi-am încordat urechile, încercând să înţeleg un cuvânt sau două. Malata, spunea mereu. în cele din urmă l-am tastat în telefon, ceea ce mi-a tradus cuvântul:

Bolnav.

După ce a închis, mi-a explicat situaţia cu accentul puternic pe care îl primea uneori când era stresat sau furios. Mama lui avusese un accident vascular cerebral. Era în spital. A trebuit să se întoarcă în Sicilia să o vadă, mai ales că tatăl şi sora lui erau amândoi plecaţi, iar el era singurul pe care îi mai rămăsese. Eram confuz

pentru că îmi spunea mereu că nu se poate întoarce niciodată acasă. înainte să plece, bătuse pe jumătate un om foarte puternic cu mâinile goale, iar acum era un preţ pe capul lui.

Mi-ai spus că nu te poţi întoarce, i-am reamintit. Aispus că suntoameni răi care te-ar ucide dacă te-ai întoarce. Nu asta ai spus?

Da, da, spuse el. Dar asta nu mai este o problemă. Acei oameni răi... au fost îngrijiţi de alţi oameni răi.

Ce as putea sa spun? Nu i-am putut spune iubitului meu că nu avea voie să-şi vadă propria mamă după ce tocmai a avut un accident vascular cerebral. Aşa că i-am dat binecuvântarea mea şi a zburat să o vadă o zi mai târziu. După ce l-am însoţit la aeroport şi m-a sărutat aproximativ cinci minute consecutive înainte de a trece prin securitate, a promis că se va întoarce
„foarte curând”.

Nu contasem că el nu se va întoarce niciodată.

Sunt sigur că a vrut să se întoarcă – nu m-ar fi minţit în mod intenţionat, în primele zile, vorbeam la telefon în fiecare seară şi, uneori, era destul de abur. Mi-a şoptit la telefon cât de mult îi era dor de mine şi cum vom fi din nou împreună în curând. Dar pe măsură ce boala mamei sale a continuat, a devenit din ce în ce mai evident că nu putea pleca. Şi nu a putut veni aici.

Nu l-am atins sau nu i-am văzut faţa de un an întreg, când în cele din urmă l-am întrebat direct: Spune-mi adevărul. Cand te intorci?

Scoase un oftat lung. Nu stiu. Nu pot să o părăsesc, Millie.

Şi abia aştept pentru totdeauna, i-am spus.

Ştiu, spuse el trist. Şi apoi: înţeleg ce trebuie să faci.

Şi asta a fost. Acesta a fost sfârşitul. Exact aşa, am terminat. Aşa că, după câteva luni, Brock m-a rugat să ies, nu a existat niciun motiv să spun nu.

Cu Enzo, viaţa mea a fost un fel de aventură captivantă, dar acum sunt pe drumul spre viaţa perfectă, normală, pe care nu am crezut niciodată că este posibilă pentru mine. Brock nu cunoaşte niciun tip care ar putea dezgropa un paşaport fals în douăzeci şi patru de ore – îmi imaginez că dacă l-aş întreba aşa ceva de la el, s-

ar uita la mine complet şocat.

Enzo cunoştea un tip pentru toate. Acesta a fost practic sloganul lui când i-am cerut ajutor. Cunosc un tip.

Şi acum îndeplinesc cea mai normală sarcină care există. Merg la cumpărături. Deşi să fiu corect, nu este nimic normal în lista de articole pe care Douglas mi-a însărcinat să le obţin. în timp ce verific primele articole de pe lista pe care mi-a trimis-o Douglas Garrick azi dimineaţă, mă încântă de vânătoarea de tesori pe care mi-o trimite:

mâna lui Buddha

Fiddleheads

Cucamelon

Boabele sparte

îi jur pe Dumnezeu că trebuie să-şi inventeze aceste nume de sus. Cucamelon? Nu este un lucru real, nu-i aşa? Cu siguranţă sună inventat

Ţinând în mână lista de cumpărături, îmi iau jacheta şi cobor pe scări. Nu am idee cât timp îmi va lua să găsesc un cucamelon sau chiar să-mi dau
seama ce este un cucamelon, aşa că ar fi bine să-mi acord puţin timp.

Tocmai când ajung la palierul de la parter, aproape că mă lovesc de acel bărbat care locuieşte chiar sub mine. Direct sub mine. Cel cu cicatricea peste sprânceana stângă. Mă îngrozesc când îl văd.

"Hei." El îmi rânjeşte. Are un dinte de aur pentru al doilea incisiv stâng care mă face să mă gândesc la Joe Pesci din Singur acasă – filmul meu preferat când eram copil. "în grabă?"

"Da." Zâmbesc scuze. „îmi pare rău.”

"Nu vă faceţi griji." Zâmbetul lui se lărgeşte. — Apropo, sunt Xavier.

„îmi pare bine să te cunosc”, spun eu, evitând în mod intenţionat să-i dau propriul meu prenume.

— Millie, nu-i aşa?

Ei bine, acea strategie a eşuat. Am o senzaţie neliniştită în

stomac – acest bărbat ştie atât exact unde locuiesc, cât şi cumva îmi ştie prenumele. Probabil şi numele meu de familie. Desigur, ar fi putut să-şi dea seama cu uşurinţă din cutiile noastre poştale.

încă am intermitent sentimentul că sunt urmărit. Sunt momente când cred că ar putea fi totul în capul meu, dar în acest moment, nu sunt atât de sigur. Xavier ştie puţin prea multe despre mine. Este posibil ca el sa fie...?

Doamne, nu mă pot gândi la această posibilitate acum. Este destul de înfricoşător să merg pe străzile din South Bronx fără să-ţi faci griji că tipul care locuieşte sub mine mă urmăreşte. Poate ar trebui să accept pe Brock oferta lui de a se muta cu el. Probabil că Xavier mă va lăsa în pace dacă mă mut în Upper West Side. Şi dacă nu o face, va trebui să se lupte cu portarul într-un costum mic şi pălărie. Nu treci de unul dintre acei portar. Cred că pot folosi acele pălării ca bumerang dacă au nevoie.

"Ce faci astăzi?" mă întreabă Xavier.

Mă mişc în direcţia ieşirii. „Doar nişte cumpărături."

"Oh da? Vrei o companie?"

"Nu, mulţumesc."

Xavier pare că are mai multe de spus, dar nu-i dau şansa să spună. îmi împing pe lângă el şi ies pe uşă. Indiferent dacă voi ajunge cu Brock sau nu, s-ar putea să trebuiască să mă mut în viitorul apropiat. Nu mă simt confortabil în preajma acestui om. Am un sentiment rău că este genul de tip care nu ştie să accepte un nu ca răspuns.

UNSPREZECE

Când ajung la penthouse-ul familiei Garrick, am patru saci de băcănie pline în braţe. M-am descurcat bine să jonglez cu ele până la ultimul bloc, când am fost aproape de a scăpa totul. Dar prin harul lui Dumnezeu, sunt aici, cucamelon şi toate. (Sunt un lucru real şi le-am putut găsi la un magazin de produse spaniole.)

Din fericire, nu trebuie să mă joc cu clanţa uşii, deoarece uşile liftului se deschid şi sunt capabil să intru chiar înăuntru. Speram să ajung la bucătărie dintr-o singură lovitură, dar la jumătatea drumului, trebuie să arunc toate pungile pe podea şi să iau o pauză. Dacă aş scăpa cucamelonul şi s-a rupt, cred că ar trebui să mă aşez pe podea şi să plâng.

în timp ce stau în sufragerie, încercând să-mi dau seama care este cea mai bună strategie pentru a duce cumpărăturile în bucătărie, o aud. strigând.

Ei bine, strigăte înăbuşite. Nu aud cuvinte reale, dar se pare că cineva din dormitorul de la etaj se gândeşte cu adevărat la asta. Lăsând cumpărăturile în urmă, mă apropii de casa scărilor să văd dacă aud ce se întâmplă. Şi atunci aud prăbuşirea.

Sună ca o sticlă spartă.

Am pus mâna pe balustrada casei scării, gata să urc scările şi să mă asigur că totul este în regulă. Dar înainte să pot face măcar un singur pas, o uşă se trânteşte la etaj. Apoi paşii cresc mai tare pe casa scării şi fac un pas înapoi.

„Millie.” Douglas se opreşte scurt în partea de jos a scărilor. Poartă o cămaşă de rochie şi faţa lui este roz, ca şi cum cravata i-ar fi legată puţin prea strâns, deşi este slăbită în jurul gâtului. El ţine o pungă de cadou în mâna dreaptă. "Ce faci aici?"

„Eu...” Mă uit la cele patru saci cu alimente. „Am cumpărat produse alimentare. Aveam de gând să le pun deoparte.”

îşi mijeşte ochii. — Atunci de ce nu eşti în bucătărie?

Ofer un zâmbet de oi. „Am auzit un accident. Eram îngrijorat că...” în timp ce rostesc cuvintele, observ o ruptură în materialul cămăşii lui. Şi nici o ruptură ca o cusătură nu s-a desprins. Are o lacrimă furioasă chiar deasupra buzunarelor de la piept.

„Totul e în regulă”, spune el scurt. „Mă ocup eu de cumpărături. Poti pleca."

"Bine..."

Nu-mi pot lua ochii de la lacrima din cămaşa lui. Cum sa întâmplat asta? Bărbatul lucrează ca CEO – nu implică muncă grea. S-ar fi putut întâmpla chiar acum, în camera de oaspeţi?

„De asemenea...” întinde punga de cadou din mâna dreaptă. „Am nevoie să-mi returnezi asta. Wendy nu a vrut.”

Accept punga mica cadou roz. Observesc o ţesătură mătăsoasă. "OK sigur. Chitanţa este aici?”

„Nu, a fost un cadou.”

„Eu... nu cred că îl pot returna fără chitanţă. De unde a venit?"

Douglas strânge din dinţi. „Nu ştiu – asistentul meu a ales-o. Vă voi trimite prin e-mail o copie a chitanţei.”

„Dacă asistentul tău l-a ales, nu ar fi mai uşor dacă ea îl returnează?”

El lasă capul spre mine. „Scuză-mă, dar nu este treaba ta să faci comisioane pentru mine?”

îmi dau capul pe spate. Este prima dată de când am început să lucrez aici când Douglas îmi vorbeşte cu atâta lipsă de respect. întotdeauna am crezut că părea un om destul de drăguţ, deşi stresat şi distras. Acum îmi dau seama că el are o altă latură.

Deşi nu există o altă latură pentru toată lumea?

Douglas Garrick se uită la mine. Se aşteaptă să plec, dar fiecare fibră a fiinţei mele îmi spune că ar trebui să rămân. Că ar trebui să verific la etaj şi să mă asigur că totul este în regulă.

Dar apoi Douglas păşeşte între mine şi casa scărilor. îşi încrucişează braţele pe piept şi îşi ridică sprâncenele groase spre mine. Nu trec de acel bărbat şi, chiar dacă aş face-o, am impresia că dacă aş bat la uşa dormitorului de oaspeţi, Wendy Garrick m-ar asigura că e bine.

Deci, în cele din urmă, nu pot face nimic decât să plec.

Pe măsură ce fac călătoria de cinci străzi de la staţia de metrou la clădirea mea de apartamente, am din nou acel sentiment înţepător în ceafă.

Când o simt în Manhattan, în zona elegantă în care sunt angajat şi unde locuieşte iubitul meu, parcă sunt paranoic. Dar acum, în South Bronx, când soarele a căzut deja pe cer, paranoia este bunul simţ. Nu mă îmbrac pentru atenţie. Port o pereche de blugi albaştri care sunt cel puţin o mărime prea mare, o pereche de Nike gri, care

cândva era albă, şi o haină mai voluminoasă decât stilată — o culoare închisă menită să se amestece în noapte— dar, în acelaşi timp, sunt clar o femeie. Chiar şi cu căciula îndesată pe părul meu blond şi haina mea umflată urâtă, cei mai mulţi oameni mă considerau femeie din tot blocul.

Aşa că îmi iau ritmul. De asemenea, am o cutie de buzdugan în buzunar. Degetele mele sunt înfăşurate în jurul ei. Dar sentimentul nu dispare până nu am intrat în clădire şi am închis uşa în urma mea.

Asta e treaba. Nu am niciodată acel sentiment înţepător când sunt în apartamentul meu. Nu îl primesc când fac curăţenie la penthouse. îl primesc doar când sunt în aer liber, într-un moment în care cineva ar putea cu adevărat să mă privească. Mă face să cred că senzaţia este reală.

Sau o iau razna. E şi asta o posibilitate.

Brock mi-a trimis un mesaj pentru a întreba dacă vreau să vin la el acasă în seara asta şi i-am spus că nu. Sunt prea obosit.

îmi scot din minte gândurile despre Brock în timp ce scot câteva scrisori din căsuţa poştală – toate facturile. Cum este posibil să am atât de multe facturi? Parcă nu trăiesc practic din nimic. în orice caz, îndese scrisorile în poşetă când încuietoarea deschide uşa clădirii. O secundă mai târziu, se aude o explozie de aer rece şi acel bărbat cu cicatricea peste sprânceana stângă îşi împinge drum înăuntru.

Xavier. Aşa a spus că se numeşte.

„Bună, Millie”, spune el, prea vesel. "Ce mai faci?"

— Bine, spun eu ţeapăn.

Mă întorc pe călcâie şi mă îndrept spre casa scării, sperând că va rămâne în urmă şi va verifica propria corespondenţă. Nici un asemenea noroc. Xavier
se grăbeşte după mine, încercând să stea şi să păşească lângă mine.

"Ai planuri în seara asta?" mă întreabă el.

„Nu”, spun eu, în timp ce urc treptele până la etajul doi. Atunci voi putea să-mi iau rămas bun de la Xavier.

„Poţi veni”, spune el. „Uită-te la un film.”

"Sunt ocupat."

"Nu nu eşti. Tocmai ai spus că nu ai planuri pentru seara asta.

Strâng din dinţi. "Sunt obosit. O să fac doar un duş şi să mă culc.”

Xavier îmi rânjeşte, astfel încât singurul său dinte de aur să strălucească în luminile slabe de deasupra casei scării. „Vrei o companie cu asta?”

Mă întorc de la el. "Nu, mulţumesc."

Am ajuns la palierul de la etajul doi şi mă aştept ca Xavier să-şi continue drumul. Dar, în schimb, continuă să urce pe scări lângă mine. Stomacul mi se întoarce şi mă bag în buzunar pentru a căuta cutia mea de buzdugan.

"De ce nu?" el mă apasă. "Haide. Nu-ţi poate plăcea cu adevărat acel copil bogat care te vizitează mereu aici. Ai nevoie de un bărbat adevărat.”

De data asta, îl ignor. într-un minut, voi fi la apartamentul meu. Trebuie doar să ajung atât de departe.

„Millie?”

încă cinci paşi. încă cinci trepte de urcat şi voi scăpa de nenorocitul ăsta. Patru, trei, doi...

Dar apoi o mână mă apucă de braţ, degetele mă muşcă.

nu am de gând să reuşesc.

TREISPREZECE

"Hei." Mâna cărnoasă a lui Xavier este înfăşurată strâns în jurul braţului meu. "Hei!"

Mă zvârnesc, dar strânsoarea lui este ca o menghină – este mai puternic decât pare. Deschid gura, gata să ţip, dar el îşi apăsă palma de buzele mele înainte să poată ieşi vreun sunet. Ceafa mea se loveşte de perete, zgâiindu-mi dinţii.

— Deci acum ai ceva de spus? El îmi zâmbeşte. „înainte de a crede că eşti prea bun pentru mine, totuşi. Nu-i aşa?”

încerc să-l scutur, dar el îşi apasă corpul de mine, astfel încât să pot simţi umflătura din pantalonii lui. îşi linge buzele crăpate. „Hai să intrăm înăuntru şi să ne distrăm puţin, bine?”

A făcut totuşi greşeala de a apuca braţul greşit. Scot cutia de buzdugan şi închid ochii în timp ce îl golesc chiar în faţa lui. El ţipă, iar apoi în secunda în care am dat drumul la duză, îl împing cât de tare pot.

Mereu m-am plâns de cât de abrupte sunt scările în această clădire, dar pentru o dată, funcţionează în avantajul meu, când Xavier coboară scările. La un moment dat, aud un trosnet răutăcios, apoi o bufnitură când aterizează în fund. Şi apoi linişte.

Pentru o clipă, stau în vârful scărilor, privind în jos la corpul întins pe următorul palier. E mort? L-am ucis?

Cobor treptele sprinten, derapand până la oprire în partea de jos. Cutia de buzdugan este încă în mâna mea dreaptă când mă aplec pentru a vedea mai atent. Pieptul lui pare că încă se ridică şi coboară, apoi scoate un geamăt scăzut. El este încă în viaţă. Nici măcar nu l-am lăsat complet inconştient.

Prea rău. Dacă cineva a meritat un gât rupt, acesta este tipul ăsta.

Nu. Probabil e mai bine să nu fie mort.

Impulsiv, îmi trag piciorul înapoi şi apoi îl lovesc cât pot de tare în coaste. Geme mai tare de data asta. Cu siguranţă încă în viaţă. îl mai dau cu piciorul încă o dată pentru o măsură bună. Şi apoi o treime pentru drum. De fiecare dată când adidaşii mei intră în contact cu coastele lui, îmi zâmbesc în sinea mea.

Mă uit în jos la următorul trepte. A supravieţuit primului zbor. Mă întreb
ce s-ar întâmpla dacă ar cădea pe un al doilea rând de scări. Sau

poate un al treilea. Nici măcar nu arată atât de greu. Pun pariu că l-aş putea întoarce şi... Nu. Doamne, la ce mă gândesc?

nu pot face asta. Am petrecut zece ani în închisoare, nu mă întorc acolo, îmi scot telefonul şi formează 911. O să-mi fac dreptate şi nu o să-l ucid pe acest om.

O oră mai târziu, poliţia şi o ambulanţă sunt parcate în faţa blocului nostru. Nu este incredibil de neobişnuit să vezi o maşină de poliţie parcata pe strada noastră, dar de data aceasta luminile clipesc.

Am sperat că îl vor duce pe Xavier direct la închisoare, dar avea un braţ rupt, o comoţie cerebrală şi, posibil, câteva coaste rupte. Când a ajuns poliţia aici, a început să devină mai coerent şi chiar încerca să se ridice. Bine că au sosit, altfel ar fi trebuit să găsesc altceva cu care să-l doboare.

Eram enervat că niciunul dintre vecinii mei nu a venit să mă ajute. Orice a spus Brock despre acel incident cu Kitty Genovese, pot spune cu certitudine că un bărbat a încercat să mă violeze pe holul blocului meu şi nicio persoană nu mi-a venit în ajutor. Ce este în neregulă cu oamenii? Serios.

O poliţistă mi-a pus câteva întrebări când au venit prima oară, dar apoi m-au rugat să mă duc să aştept în apartamentul meu cât ei se ocupă de lucruri. Deci asta am făcut. L-am sunat pe Brock şi i-am spus că un vecin a încercat să mă atace, deşi eram vag cu privire la detaliile despre cum am scăpat. Este pe drum, dar nu plec nicăieri până nu fac o declaraţie oficială care să-l facă pe Xavier aruncat în închisoare de îndată ce vor avea grijă de braţul rupt. Sper că nenorocitul are nevoie de operaţie.

De la fereastră, văd bine ambulanţa care pleacă. Mă uit la toate de când mi-au spus să mă întorc sus. Poliţia a vorbit cu câţiva dintre vecinii mei de acolo şi au vorbit cu Xavier în spatele ambulanţei cu mult timp înainte să-l ia. Câţiva dintre ofiţerii de poliţie încă vorbesc în faţă. Nici nu-mi pot imagina despre ce e de vorbit. Un bărbat m-a atacat la câteva secunde distanţă de propria mea uşă. Se simte destul de tăiat şi uscat.

Şi apoi unul dintre ofiţeri arată sprefereastra mea.

O secundă mai târziu, unul dintre poliţişti intră în clădire,iareu mădau înapoi de la fereastră. îmi frec mâiniletranspirate de blugi. Existăîncă

ŞAISPREZECE

un

semn roşu pe braţul meu de unde m-a prins Xavier, iar ceafă îmi tremură uşor de unde s-a lovit de perete, dar el este într-o formă mult mai proastă decât mine.

Asta merită.

La o secundă după ce începe bătăile la uşă, o deschid. Ofiţerul care stă

acolo are vreo treizeci şi ceva de ani, cu prea multă mirişte pe bărbie şi o expresie uşor plictisită. De parcă acesta ar fi al cincilea tip cu care are de-a face în seara asta care a încercat să violeze o femeie pe scări din faţa uşii ei din faţă.

„Bună”, spune el. „Tu eşti Wilhelmina Calloway?”

Tresesc la folosirea numelui meu complet. "Asta e corect."

„Sunt ofiţerul Scavo. Pot intra?"

Când eram în închisoare, toate femeile spuneau că dacă un poliţist cere să intre în casa ta, ai dreptul să spui nu. Nu-i lăsa pe nemernicii ăia înăuntru. Dar din nou, ei nu sunt aici să mă investigheze. Am compromis – l-am lăsat înăuntru, dar nu ne aşezăm.

Acesta este un poliţist diferit de cel cu care am vorbit imediat după incident. Aia era o femeie şi m-a îmbrăţişat. Nu cred că tipul ăsta o să mă îmbrăţişeze, nici nu vreau ca el.

„Aşa că trebuie să trec peste ce sa întâmplat în seara asta”, spune Scavo, „între tine şi domnul Marin”.

"Amenda." îmi trec braţele peste piept, brusc rece, chiar dacă căldura lucrează de fapt pentru o schimbare. "Ce vrei sa stii?"

Scavo mă priveşte în sus şi în jos. „Asta era ceea ce purtai în seara asta în timpul incidentului?”

nu stiu despre ce vorbeşte. O spune ca şi cum aş fi îmbrăcat nepotrivit. Port un tricou şi aceiaşi blugi pe care i-am purtat mai devreme. Tricoul este uşor confortabil, dar nu ceva care ar atrage atenţia. De parcă asta ar conta. — Da, dar purtam o haină peste ea.

„Uh-huh.” Scavo face o mutră de parcă nu prea mă crede. De parcă l-aş seduce pe Xavier cu tricoul meu super sexy şi blugii largi. „Deci spune-mi exact ce s-a întâmplat.”

Repet povestea pentru a treia oară în seara asta. E mai uşor de data asta. Vocea nu îmi tremură când descriu felul în care m-a prins. îmi ridic încheietura mâinii ca dovadă pentru a-i arăta lui Scavo semnele roşii, deşi pare hotărât neimpresionat.

"Si asta e?" el spune. — Tocmai te-a prins de braţ?

"Nu." îmi strâng pumnii de frustrare. "Ţi-am spus. M-a prins şi m-a împins.”

„Cum, cum?”

„De parcă şi-ar fi împins trupul de al meu!”

Se încruntă. „Este posibil să fi citit greşit totul? Parcă ar fi fost doar
prietenos?”

Mă uit la el.

— Pentru că aici e treaba, domnişoară Calloway. Scavo îşi îndreptă privirea spre mine. "Domnul. Marin spune că pur şi simplu purta o conversaţie amicală cu tine şi tu te-ai speriat. L-ai stropit cu buzdugan şi apoi l-ai împins pe scări.

"Glumeşti cu mine?" Chiar acum vreau să-l stropesc pe ofiţerul Scavo cu buzdugan şi să-l împing pe scări în jos. „Nu s-a întâmplat deloc aşa! Serios crezi asta? îl iei de partea lui?”

„Ei bine, unul dintre vecinii tăi te-a văzut stând deasupra lui, lovindu-l în mod repetat cu piciorul în coaste. îi era frică să iasă.”

Deschid gura, dar tot ce iese este un scârţâit.

„Credem că domnul Marin are câteva coaste rupte”, continuă ofiţerul. „Şi avem un martor care te-a văzut lovindu-l cu piciorul în coaste în timp ce era inconştient la pământ. Deci spune-mi ce ar trebui să cred.”

Chiar mi-aş fi dorit să nu-l fi lovit pe Xavier în coaste. Dar a fost atât de tentant. Şi ştiu cât de dureroase pot fi fracturile de coaste. „Am fost doar supărat.”

„De ce ai fost supărat? Domnul Marin crede că aţi fost supărat pentru că aţi cochetat cu el şi el nu a răspuns. A spus că de aceea l-ai atacat.”

Simt că cineva m-a lovit cu pumnul în stomac. Sau coaste. „L-am atacat?”

Scavo ridică o sprânceană. — Şi aveţi un dosar de închisoare, nu-i aşa, domnişoară Calloway? O istorie de comportament violent?”

„Aceasta este o prostie”, icnesc. „Bărbatul acela m-a atacat. Dacă nu m- aş fi apărat...”

„Aşa că iată chestia”, spune el, „este doar cuvântul tău împotriva lui că te-a atacat şi un martor te-a văzut lovindu-l cu piciorul în timp ce era pe podea. Şi el este cel cu toate oasele rupte.”

Picioarele îmi clătinesc sub mine. Mi-aş fi dorit dintr-o dată să

fi hotărât să stăm la această conversaţie. „Sunt arestat?”

"Domnul. Marin nu a decis încă dacă va depune acuzare în acest moment.” Scavo face o mutră de parcă crede că atacatorul meu ar trebui să depună acuzare. De parcă şi-ar fi dorit să-mi poată pune o pereche de cătuşe chiar acum. „Aşa că până se hotărăşte, vă sugerez să rămâneţi local.”

Il urase pe acest om. Ce sa întâmplat cu femeia ofiţer? Cel care m-a îmbrăţişat şi mi-a spus că Xavier nu va mai putea să mă rănească niciodată?
Unde s-a dus?

Cu aceste cuvinte, îl conduc pe ofiţerul Scavo înapoi la uşă. Când îl deschid, Brock stă acolo, îmbrăcat în hainele lui de lucru – o cămaşă albastră şi pantaloni de culoarea bronzului – mâna lui gata să bată. Scavo zâmbeşte când îl vede, dar nu comentează. Brock pare să-l întrebe pe ofiţer ceva, dar, din fericire, Scavo pare să se grăbească să plece.

Reuşesc să ţin totul împreună până l-am tras pe Brock în apartament şi am încuiat uşa în urma lui. Abia atunci lacrimile îmi sar în ochi. Doar că nu sunt lacrimi de tristeţe. Sunt lacrimi de furie. Cum îndrăzneşte să-mi vorbească aşa? Am fost atacat în propria clădire şi cumva atacatorul meu este victima?

„Millie.” Brock îşi înfăşoară braţele în jurul meu. „Iisuse Hristoase, eşti bine? Am ajuns aici cât de repede am putut.”

Dau din cap fără cuvinte în timp ce mă retrag. Dacă vorbesc, nu voi putea să-mi reţin lacrimile. Şi din anumite motive, nu vreau să plâng în faţa lui Brock.

„Sper că ticălosul ăsta să ajungă la închisoare pentru mult timp”, spune
el.

Ar trebui să-i spun ce sa întâmplat. Ce mi-a spus acel ofiţer. Dar dacă o fac, va trebui să explic de ce. Trebuie să explic istoria mea de violenţă. Despre dosarul meu din închisoare. Despre toate motivele pentru care nimeni nu mă crede.

Dacă Enzo ar fi aici, ar fi altfel. Aş putea să-i spun totul. Şi l-ar primi. Ar fi o mică şansă să-l smulgă pe Xavier Marin mădular din membru cu mâinile goale, dar aş fi de acord cu asta – mai mult decât în regulă. Când mă uit la Brock, gândul că el face ceva

asemănător aproape că mă face să râd în hohote. Dar, în plus, dacă Xavier mă va acuza de atac, Brock ar putea să mă apere. Da, ar fi foarte bine pentru relaţia noastră.

„Nu poţi dormi aici”, spune Brock. Pentru o dată, sunt complet de acord cu el. „Am maşina parcată chiar afară. Lasă-mă să te duc înapoi la mine.”

Umerii mi se lasă. "Bine."

„Şi ar trebui să stai cu mine”, spune el. Când vede expresia de pe faţa mea, adaugă repede: „Nu spun că ar trebui să te muţi. Dar ia-ţi îmbrăcămintea pentru o săptămână. Poate că începeţi să căutaţi un alt loc de locuit.”

Nu am în mine să mă cert cu el acum şi are dreptate. Dacă Xavier se întoarce în această clădire, nu mai pot locui aici. Va trebui să găsesc un loc nou. Deşi abia îmi permit chiria acestui apartament, chiar şi cu banii pe care îi

plătesc cei de la Garrick. Va trebui să găsesc un cartier şi mai
rău în Bronx? Oricum, mă voi gândi mai târziu. Chiar acum,
trebuie să împachetez.

Dormitorul principal din casa familiei Garrick este atât de mare; dacă aş vorbi, jur că va fi un ecou.

Pun deoparte o grămadă de rufe. Aş fi crezut că cei doi îşi fac cea mai mare parte din haine curăţate chimice, dar având în vedere că Wendy nu pare să părăsească niciodată dormitorul, nu cred că se îmbracă în lucruri care necesită curăţare chimică foarte des. Pe baza a ceea ce văd trecând prin spălare, ea poartă în mare parte cămăşi de noapte. în momentul de faţă, îndoiesc o cămaşă de noapte albă şi delicată, cu şireturi la guler, care pare să ajungă până la gleznele lui Wendy, în funcţie de înălţimea ei în timpul celei aproape conversaţii pe care am avut-o.

Şi atunci o văd.

La gulerul cămăşii de noapte, există o pată. O pată neregulată care este maro stratificată cu roşu, acum măcinată în ţesătură. Am mai văzut astfel de pete în timp ce spălam rufe. Este inconfundabil.

Este sânge.

Nu numai atât, este un pic de sânge. Chiar la decolteu, sângerând în materialul de dedesubt. închid ochii, neputând să nu mă gândesc la care ar fi putut fi cauza acestui sânge.

Ochii mi se deschid din nou la sunetul telefonului meu. O scot din buzunarul blugilor şi inima mi se scufundă. Ecranul identifică apelul ca venind de la secţia de poliţie din Bronx. Nu se simte că aceasta va fi o veste bună.

Ei bine, probabil că nu m-ar aresta prin telefon.

"Buna ziua?" Spun în timp ce mă aşez pe partea laterală a patului Garrick, care are aproximativ dimensiunea unui transatlantic.

„Wilhelmina Calloway? Acesta este ofiţerul Scavo.”

Stomacul mi se întoarce – sunetul numelui acelui poliţist îmi face pielea să se târască. "Da?"

„Am o veste bună pentru tine.”

Dacă acest bărbat este încă în caz, nu există veşti bune. Dar poate ar trebui să încerc să fiu optimist. în acest moment, mi se

datorează o victorie. "Ce?"

"Domnul. Marin a decis să nu depună plângere”, spune el.

Asta e vestea bună? Strâng telefonul atât de tare încep să-mi furnică degetele. "Şi cu mine cum rămâne? Vreau să depun acuzaţii.”

„Domnişoară Calloway, avem un martor care v-a văzut atacându-l.” îşi drese glasul. „Eşti norocos că acesta este singurul rezultat. Dacă ai fi încă eliberat condiţionat, te-ai întoarce imediat la închisoare chiar acum. Desigur, el ar putea întotdeauna să depună acuzaţii civile împotriva ta.

înghit un nod în gât. „Deci unde este el acum?”

„A fost eliberat în această dimineaţă”.

— L-ai eliberat din închisoare azi dimineaţă?

Scavo oftă. „Nu, nu a fost niciodată arestat. A fost externat din spital în această dimineaţă.”

Asta înseamnă că se va întoarce la bloc în seara asta. Ceea ce înseamnă că nu mă pot întoarce niciodată acolo.

„Ascultă, doamnă,” spune Scavo, „ai avut noroc de data asta, dar trebuie să vezi un fel de psihiatru. Ţine-ţi problemele de furie sub control. Sau vei ajunge imediat înapoi în închisoare.”

„Mulţumesc pentru sfat”, spun printre dinţi.

în momentul în care închid, ridic privirea şi îmi dau seama că nu sunt singur în dormitorul matrimonial. La celălalt capăt al dormitorului, stând în prag, se află Douglas Garrick. Purtând un costum Armâni cu o cravată roşie, părul castaniu închis stătea pe spate, ca întotdeauna.

Mă întreb cât de mult a auzit din acea conversaţie. Desigur, ar fi doar rău dacă ar auzi sfârşitul lui Scavo.

„Bună, Millie”, spune el.

Mă ridic în picioare şi îmi bag telefonul în buzunar. "Bună. îmi pare rău, eu... tocmai spălam rufe.

El nu contestă afirmaţia mea cu faptul că vorbeam la telefon. în schimb, el se plimbă în cameră, slăbind cravata roşie cu degetul mare. îşi scoate jacheta şi o aruncă în partea de sus a comodei.

"Bine?" el spune.

Mă uit la el în gol.

— Ai de gând să-mi laşi jacheta întinsă acolo, pe dulap?

CINCISPREZECE

îmi ia o secundă să-mi dau seama ce vrea el să fac. Dulapul lui este la vreo două metri distanţă de noi şi i-ar fi fost destul de uşor să-şi atârne jacheta, dar, în schimb, o lasă pentru mine. Destul de corect, din moment ce este treaba mea, dar există o margine în vocea lui care mă nelinişteşte. L-am

observat din ce în ce mai mult în timpul interacţiunilor mele cu el.

„îmi pare atât de rău”, mormăi eu. „O să închid asta pentru tine.” Douglas Garrick mă priveşte cum mă joc cu jacheta, studiindu-mă cu atenţie. L-am căutat pe google zilele trecute, dar nu sunt multe despre el – nici măcar o fotografie decentă. Se pare că este o persoană extrem de privată. Tot ce mi-am putut da seama este că el este directorul general al unei companii foarte mari numite Coinstock, aşa cum a spus Brock. Este un fel de geniu al tehnologiei care a inventat un program folosit de aproape fiecare bancă din ţară. Brock îmi spusese că părea un tip drăguţ, dar nu cunoşti pe cineva doar dintr-o interacţiune de afaceri. Douglas pare un om care este priceput să dezvolte farmecul atunci când are nevoie.

"Sunteţi căsătorit?" mă întreabă Douglas.

încremenesc la întrebare, cu jacheta pe jumătate pe cuier. "Nu.

Un colţ al buzelor i se ridică. „Iubit?”

— Da, spun eu strâns.

Nu comentează răspunsul meu, dar ochii lui încep să mă apropie până încep să mă zvârnesc. Nu contează cât de frumos este el — nu apreciez că se uită la mine în acest fel. Când ne-am întâlnit prima dată, am fost impresionat de modul în care şi-a ţinut ochii asupra lui, dar cred că asta a fost doar pentru spectacol. Daca tot se uita asa la mine...

Ei bine, nu pot face mare lucru în privinţa asta, cred. Nu după ce un ofiţer de poliţie m-a acuzat că am agresat un bărbat.

Sunt pe cale să-i redirecţionez verbal privirea către faţa mea când privirea lui se opreşte în sfârşit pe cămaşa de noapte albă încă întinsă pe patul king-size. Se uită la pata de sânge de pe guler. Poate că este imaginaţia mea, dar sunt sigur că aud o inspiraţie ascuţită a respiraţiei.

"Bine." Mă uit în jos la cămaşa de noapte, apoi înapoi la Douglas. „Dacă mă scuzaţi, trebuie să caut cum să scot petele de sos de roşii din material.”

Se uită la mine încă o clipă, apoi, din fericire, dă din cap în semn de aprobare. "Bun. Sa faci asta."

Dar nu trebuie să caut nimic pe google. Ştiu deja cum să scot

petele de sânge din material.
Eu şi Brock luăm cina împreună, dar nu mă pot concentra pe un cuvânt pe care îl spune.

Vremea s-a încălzit şi avem o masă în aer liber la un mic restaurant drăguţ din Orientul Mijlociu din East Village. Brock arată devastator de frumos în costumul lui de la serviciu, iar eu mi-am îmbrăcat o rochie nouă. în timp ce ne mâncăm aperitivele, Brock îmi spune totul despre unul dintre clienţii săi şi, de obicei, mă simt fericit că îmi petrec o după-amiază cu minunatul meu iubit. Sunt întotdeauna uşor uimit că cineva ca Brock s-ar interesa de cineva ca mine şi, de obicei, aş fi agăţat de fiecare cuvânt al lui (chiar dacă vorbeşte despre legea brevetelor, ceea ce sincer este cam plictisitor). Dar astăzi, capul meu nu este în joc.

Pentru că am din nou acea senzaţie de înţepătură în ceafă. Ca şi cum cineva mă urmăreşte.

Ar fi trebuit să-i spun lui Brock că vreau să mănânc înăuntru. Nu mă mai simt în siguranţă cu Xavier pe străzi. Nu ştiu de ce a ales să mă ţinteze, dar a trecut o săptămână de când m-a atacat şi deseori simt că acei ochi mă plictisesc. Aş vrea să cred că este imaginaţia mea, dar nu sunt atât de sigur. Chiar şi cu un braţ rupt – chiar şi într-un alt cartier – Xavier ar putea încă să mă urmărească.

— Nu crezi, Millie? spune Brock.

Ridic privirea spre el în gol. îmi ţin furculiţa în mâna dreaptă şi am înjunghiat un cub de miel, dar nu cred că am muşcat în cel puţin zece minute. „Huh?” zic schiops.

Sprâncenele lui Brock se strâng, iar peticul mic de piele dintre ele se încreţeşte într-un mod pe care de obicei mi se pare drăguţ, dar acum mi se pare enervant. "Te simţi bine?"

„Da”, mint eu.

El acceptă răspunsul meu fără întrebări. Am observat că, mai ales pentru un avocat, Brock este foarte încrezător. Oricine altcineva m-ar fi interogat probabil despre trecutul meu, dar el nu este aşa. Este o uşurare că nu trebuie să-i spun totul, dar uneori mi-aş dori să mă apese. Pentru că m-am săturat să ascund toate secretele de la el.

Brock şi cu mine ne-am întâlnit într-o scurtă perioadă în care

ŞAISPREZECE

m-am gândit că aş putea fi interesat de un fel de carieră juridică, înainte să îmi dau seama că trecutul meu ar îngreuna, dacă nu imposibil. Colegiul comunitar mi- a oferit o oportunitate de a-l urmări, deşi în prima zi, Brock a recunoscut cu o voce timidă, slujba mea nu este foarte interesantă. îmi imaginasem că merg în sălile de judecată, dar, în schimb, el doar făcea documente. în timp ce mă uitam.

îmi pare rău, mi-a spus el la sfârşitul săptămânii noastre împreună. Sunt sigur că te aşteptai la ceva diferit.

E în regulă, i-am spus. Oricum nu am vrut sa fiu avocat.

Lasă-mă să mă revanşez. Te voi trata cu cina.

Mai târziu, Brock a recunoscut că a încercat să se gândească la o modalitate de a mă invita să ies toată săptămâna. Adevărul este că aproape că am spus nu. încă îmi era milă de mine după ce Enzo mi-a spus că nu are nicio intenţie să se întoarcă în State şi nu aveam chef să-mi frângă inima a doua oară. Dar apoi mi-am imaginat frumoasele italiene lovind pe fostul meu iubit şi m-am hotărât, ce naiba. De ce nu ar trebui să mă distrez şi eu puţin?

Brock a fost un iubit bun. Cu fiecare săptămână care trece, îi caut defectul fatal, dar el rămâne frustrant de perfect. Şi când a aflat că nu l-au acuzat pe Xavier de agresiune, a părut în mod corespunzător furios. S-a oferit să vină cu mine la secţia de poliţie şi să vorbească cu ofiţerul care se ocupă de caz. O ofertă pe care a trebuit să o refuz din motive evidente.

Şi apoi a lăsat-o să plece. Nu m-am putut opri să mă gândesc la asta toată săptămâna, dar Brock a trecut mai departe, deşi a afirmat în mod repetat ceea ce este evident: trebuie să găsesc un alt loc unde să locuiesc.

„Arăţi puţin palid”, notează Brock.

îmi frec ceafa, apoi mă întorc să mă uit în spatele meu. Sunt sigur că mă voi întâlni faţă în faţă cu Xavier, dar nu este nimeni acolo. Cel puţin, nu-l văd. Dar el este cu siguranţă acolo.

„Hai să ne mutăm împreună”, am izbit.

Brock face o pauză în mijlocul unei propoziţii. Are o bucată mică de sos tahini în colţul gurii. "Ce?"

„Cred că suntem pregătiţi”, spun eu. Asta e o altă minciună. Nu mă simt pregătită să mă mut cu Brock, dar nu am absolut nicio

intenţie să mă întorc vreodată la apartamentul meu din South Bronx cât timp Xavier încă locuieşte acolo şi nu ştiu dacă o să mă simt. mai sigur oriunde altundeva în acel cartier. Nici măcar nu sunt sigur că mă simt în siguranţă aici, dar cu siguranţă nu în

Bronx.

în orice caz, este ceea ce trebuie spus. Un zâmbet imens luminează chipul iubitului meu. "Bine. Sună bine." întinde mâna mea peste masă. „Te iubesc, Millie.”

Deschid gura, ştiind că am ajuns într-un punct critic în care trebuie să-i spun înapoi. Dar în acel moment, acea senzaţie de târâtoare în ceafa mea devine insuportabilă. îmi mai bat capul încă o dată, sigur că o să-l văd pe Xavier stând la câţiva metri de mine, uitându-se la mine.

Mi se îngustează ochii în timp ce cercetez strada din spatele meu. Unde e nenorocitul acela?

Dar nu-l văd pe Xavier nicăieri. Fie s-a lăsat în spatele unei cutii poştale, fie nu este acolo. Doar că văd o persoană la care nu mă aşteptam.

Douglas Garrick.

Douglas Garrick este în spatele meu.

Mai precis, el traversează strada. Semaforul este roşu, iar el se aruncă pe trecerea de pietoni în timp ce un taxi galben se sprijină cu putere de claxon. îl privesc pentru o clipă, cu inima bătând cu putere. Am presupus cumva că Xavier era cel care mă urmărea, dar acum nu sunt atât de sigur. A fost Douglas tot timpul?

— Stai puţin, îi spun lui Brock. "Ma intorc imediat."

"Ce..."

Nu îi dau lui Brock o şansă să-şi termine gândul înainte să mă năpustesc după Douglas în stradă, forţând un sedan albastru să trântească frâna. Şoferul mă înjură, dar îl ignor şi merg în continuare.

Ce caută Douglas în East Village? Trăieşte în Upper West Side şi lucrează pe Wall Street.

Dacă mă urmărea, nu mai este. Şi celălalt lucru interesant este că nu este singur. Se pare că se plimbă cu o femeie care are părul blond şi ţine în braţe o poşetă maro utilitar, atârnată pe umărul ei drept.

Ce se întâmplă? De ce mă privea? Şi cine este femeia aceea? Chiar dacă nu am văzut-o bine pe Wendy Garrick în viaţa reală, am văzut fotografii cu ea, iar acea femeie nu este doamna

ŞAPTESPREZECE

Garrick.

îl urmăresc încă un bloc. Poate că mă amăgesc, dar nu cred că are idee că sunt în spatele lui în timp ce el şi femeia merg pe Second Avenue. Ea ridică vocea, dar nu prea aud ce spun ei. Şi dacă mă apropii, s-ar putea să mă vadă.

Nu ştiu cât mai pot să-l urmăresc. Brock s-a întors încă la restaurant şi probabil crede că mi-am pierdut minţile. Sper că acest mic incident să nu ajungă în apelul său telefonic săptămânal cu mama şi tata.

Din fericire, Douglas şi femeia se opresc în faţa unui mic bloc de apartamente din piatră brună. La fel ca propria mea clădire, aceasta nu are portar. Ea se târăşte în poşetă după o cheie, descuie uşa, apoi o împinge. Reuşesc să mă uit bine la femeie chiar înainte să dispară înăuntru.

Este dureros de evident ce se întâmplă. Douglas are o amantă pe partea care locuieşte în această clădire. Este încă destul de devreme pentru a-i putea
spune lui Wendy că a lucrat târziu în seara asta, când ajunge
acasă.

Dar de ce se certau?

Desigur, nu este greu de imaginat. Dacă ea este iubita lui şi el este căsătorit, poate că este supărată că nu şi-a părăsit soţia. Femeia avea cel puţin treizeci de ani şi nu arăta ca un nebun care tocmai iese să se distreze. Poate că ea speră că Douglas o va lăsa pe Wendy şi se va căsători cu ea.

încă mă uit la maro, încercând să-mi dau seama următoarea mişcare, când telefonul începe să-mi sune în buzunar. Mă încremenesc când numele lui Brock clipeşte pe ecran. Mi-aş fi dorit să fi lăsat telefonul în poşetă. Dar în acest moment, trebuie să preiau apelul. Tipul mi-a spus că ne putem muta împreună, mi-a spus că mă iubeşte şi apoi am sărit de pe scaun ca un nebun şi am fugit în direcţia opusă.

„Millie?” Sună derutat pe cealaltă linie. "Ce s-a întâmplat? Unde te-ai dus?"

„Eu... am văzut un vechi prieten”, spun eu. „Am vrut să o ajung din urmă. Nu am mai văzut-o de ani de zile.”

„Bine...” El pare să accepte fără tragere de inimă explicaţia

mea ridicolă, aşa cum ştiam că o va face. "Te intorci?"

Arunc o ultimă privire maroniei. "Da. Mă întorc în câteva minute.”

"Câteva minute?"

Indiferent ce face Douglas Garrick în acel bloc de apartamente, nu o să- mi dau seama stând aici şi uitându-mă la clădire. Aşa că încep să mă întorc la restaurant, pregătindu-mă deja pentru gradul al treilea de la Brock. Va dori mai mult un răspuns cu privire la motivul pentru care am fugit. Dar adevărul mă va face să par nebun.

„Mă întorc chiar acum”, îi spun. "Iţi promit."

„Vrei să plătesc nota?” el intreaba. "Te simţi bine? Ce se întâmplă?"

"Nimic." Traversez strada ca să mă întorc la restaurant, accelerând puţin ritmul. „După cum am spus, am văzut un vechi prieten.”

„Nu arătai bine.”

„Sunt”, insist. „Eu...”

Chiar în mijlocul insistării că sunt complet bine, nu mai vorbesc. Pentru că mă uit la ceva care îmi face inima să-mi scufunde în stomac.

Este o Mazda neagră cu farul din faţă dreapta crăpat. Acelaşi pe care l- am văzut parcat lângă blocul meu şi uneori lângă locul unde locuiesc familia Garrick.

îmi las privirea să mă uit în jos la plăcuţa de înmatriculare. 58F321. îmi

cercetez creierul, încercând să-mi amintesc care a fost farfuria ultima dată când am văzut-o. De ce nu am scris-o? Eram atât de sigur că o să-mi amintesc.

Dar farul acela crăpat din dreapta. Pare atât de familiar.

„Millie?” Vocea lui Brock iese din telefonul meu. „Millie? Eşti acolo?"

Mă uit la maşina asta. Tot timpul, am presupus că Xavier era cel care mă urmărea. Dar acum găsesc această maşină parcată aproape de clădirea amantei lui Douglas. Chiar dacă nu sunt 100% sigur că este aceeaşi maşină care mă urmăreşte, aş fi dispus să pariez bani buni pe ea. Arată ca o maşină destul de prostească pentru a fi condusă de un multimilionar, dar poate nu dacă încearcă să fie discret.

Doar de ce m-ar urma Douglas? La urma urmei, am avut această senzaţie chiar înainte de a începe să lucrez pentru familia Garrick. Asta ar însemna că Douglas m-a urmărit chiar înainte să încep să lucrez pentru el.

O senzaţie de frig îngrozitoare îmi trece pe şira spinării. Ce se intampla
aici?
Astăzi îmi împachetez lucrurile pentru a mă muta.

Adevărul este că încă nu mă simt grozav să mă mut cu Brock, dar dacă Xavier Marin locuieşte în acel bloc, atunci nu voi fi. Şi trebuie să recunosc că nu va fi o tortură să stai în apartamentul cu două dormitoare al lui Brock din Upper West Side. Nu este chiar un penthouse, dar este superb. Are chiar şi o verandă care nu funcţionează ca o scăpare de incendiu. De asemenea, când se face cald vara, are aer condiţionat. Aer condiţionat! Este culmea luxului.

Brock mă conduce în Bronx cu Audiul lui. Nu are o tonă de spaţiu în portbagaj, dar, din fericire, nu am o mulţime de lucruri. Unul dintre bonusurile acestui apartament a fost că a venit parţial mobilat, aşa că majoritatea lucrurilor din el nu sunt ale mele. Orice nu se potriveşte în portbagaj şi bancheta din spate, pot lăsa în urmă.

„Sunt atât de bucuros că ne mutăm împreună”, îmi spune Brock în timp ce navigăm pe străzi până la apartamentul meu

pentru ultima oară. „Acesta va fi grozav.”

Zâmbetul de pe faţa mea se simte ca de plastic. "Da."

Cum pot face acest lucru? Cum pot să mă mut cu Brock când el nu ştie adevărul despre trecutul meu? Nu este corect cu el. Şi nu va fi corect pentru mine când va afla şi mă va da cu piciorul la bordură.

încă lucrez pentru familia Garrick – deocamdată. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât simţeam mai puţin sigur că Douglas mă urmărea în ziua aceea. La urma urmei, vorbea cu amanta lui şi nu părea deloc concentrat asupra mea. Am sărit la concluzii. Şi a afla că şeful meu are o aventură nu este un motiv pentru a renunţa la un loc de muncă profitabil, mai ales că găsirea unuia nou este întotdeauna dificil pentru mine. Poate că mă mut cu Brock, dar ar fi o greşeală să devin dependent de el. Am nevoie de propriul meu venit – în caz că mă dă cu piciorul la bordura menţionată mai sus.

La un semafor roşu, Brock întinde mâna şi îşi sprijină mâna pe genunchiul meu. îmi zâmbeşte şi arată atât de frumos – ca un star de film – şi tot ce pot să cred este că aceasta este o idee proastă. Face o greşeală groaznică şi nici măcar nu ştie. Şi o parte din mine îşi doreşte să-şi ia nenorocita mâna de pe genunchiul meu.

Nu mi-a spus că mă iubeşte din nou din acea zi la restaurant. îmi dau seama că îi mâncărime să spună asta, dar a spus-o de două ori acum, iar eu am spus-o de zero ori. Dacă o spune din nou, fie va trebui să o spun înapoi, fie... Ei bine, trebuie să o spun înapoi dacă vreau ca această relaţie să continue. Nu mai e nicio întrebare.

"Hei." Brock îşi trage mâna în timp ce cotim pe strada mea. "Ce se petrece aici?"

Există o maşină de poliţie cu lumini intermitente, parcată în faţa clădirii mele. îmi strâng buzele ca să mă abţin să-i spun că maşinile de poliţie sunt parcate aici tot timpul. Stomacul meu se întoarce când mă întreb dacă există vreo şansă să fie aici pentru mine. Poate că Xavier s-a răzgândit cu privire la depunerea acuzaţiilor.

Doamne, mă vor lua cu cătuşe?

— Brock, spun eu urgent. „Poate ar trebui să plecăm de aici.

întoarce-te altă dată.”

îşi încreţi nasul. „Nu mă duc din nou în Bronx mâine. Haide, va fi bine.”

Tocmai când sunt pe cale să am un atac de panică în toată regula, uşa clădirii mele se deschide, iar un ofiţer conduce un bărbat pe stradă, cu mâinile încătuşate la spate. Se pare că nu sunt aici pentru mine până la urmă. Este probabil o altă criză de droguri.

Şi apoi văd cicatricea deasupra sprâncenei stângi a bărbatului în cătuşe. Este Xavier.

Cobor geamul exact la timp pentru a-l auzi pe Xavier strigând la ofiţerul care îl conduce la maşina de poliţie: „Trebuie să mă crezi! Drogurile acelea... nici măcar nu le-am văzut până acum. Nu sunt ai mei!”

Chiar şi de unde suntem parcaţi, îl văd pe ofiţer dând ochii peste cap. „Da, asta spune toată lumea când găsim o grămadă de heroină în apartamentul lor.”

Cu o secundă înainte de a ajunge la maşina de patrulare, ochii lui Xavier se umplu de panică. Chiar dacă trebuie să realizeze că este o mişcare stupidă, se scutură de poliţist şi începe să alerge în josul blocului. Desigur, are mâinile încătuşate la spate, ceea ce înseamnă că nu va ajunge departe. Poliţistul îl ajunge din urmă câteva secunde mai târziu şi îl privesc cum este aruncat la pământ.

Acesta este cel mai bun spectacol pe care l-am văzut în ultimele luni.

Ochii lui Brock se fac mari la scena care se desfăşoară în faţa noastră. "Iisus Hristos. Eşti norocos că te muţi de aici.”

„Acela este el”, respir. „Acela este bărbatul care m-a agresat”.
"Wow. Deci era şi el drogat? Cred că nu este o surpriză.”
Nu am înţeles că Xavier consuma droguri în timpul interacţiunilor noastre. Părea întotdeauna complet sobru. Dar dacă l-au găsit în apartamentul lui... şi mai bine, dacă s-au găsit o mulţime de droguri acolo – suficient de mult încât să sugereze că avea de-a face – nu se va întoarce prea curând.
„Nu trebuie să mă mişc”, am
izbit, gura lui Brock rămâne
deschisă. "Ce?"
„Nu va mai locui în clădire”, subliniez. „Deci nu trebuie să plec.”
Buza inferioară a lui Brock iese în afară. "Nu înţeleg. Nu vrei să locuieşti cu mine?”
Aceasta este o întrebare incredibil de complicată. Da, ar fi bine să avem spaţiu suplimentar şi aer condiţionat şi portar să ţină departe hoţii. Dar acesta nu este un motiv bun să te muţi cu iubitul tău.
— Da, spun eu. „într-o zi. Dar încă nu."
"înţeleg." Tonul lui este îngheţat.
"îmi pare atât de rău." întind mâna să-i strâng mâna, dar el nu o strânge pe a mea pe spate. „Sunt genul de persoană care are nevoie de propriul meu spaţiu. Asta e tot."
Ochii lui albaştri îi întâlnesc pe ai mei. „Asta chiar e tot?” îmi imaginez că părinţii lui Brock sunt genul de oameni care verifică antecedentele oricărei femei cu care s-ar muta fiul său. La naiba, poate că au făcut deja unul. Dar pun pariu că au căutat-o pe Millie Calloway, care a fost singurul meu har salvator. Este doar o chestiune de timp până când vor afla că prenumele meu este de fapt Wilhelmina, iar apoi Brock va afla totul. Trebuie să fiu curat înainte să se întâmple asta.
Dar cu ticălosul ăla de Xavier în închisoare, mi-am dat o scurtă amânare.
Penthouse-ul Garrick pare liniştit astăzi.
Am auzit un sunet venind din dormitorul de oaspeţi, dar nu era plâns sau ţipăt sau orice altceva suspect. Pur şi simplu părea

NOUĂSPREZECE

că e cineva acolo — o femeie pe care nu ar trebui să o deranjez.

După ce am găsit sângele pe cămaşa de noapte, am crezut sincer că Douglas va găsi o scuză să mă concedieze, dar nu a făcut-o până acum. Este un lucru bun, având în vedere că am nevoie de bani. (Brock încă sugerează că ar trebui să mă mut cu el, dar am reuşit să-l abat până acum.)

Şi acum că am avut câteva zile să mă gândesc la asta, nu sunt convins că purpuria de pe cămaşă de noapte era atât de rău augur pe cât părea la acea vreme. Sunt încă sigur că pata era sânge, dar există o mulţime de motive inocente pentru petele de sânge pe haine. Am avut de-a face cu destui copii cu sângerări nazale ţâşnătoare pentru a ştiu că este o greşeală să trag concluzii. Aşa că am reuşit să-mi scot asta din cap.

Ei bine, mai ales.

După ce fac ordine în unele dintre celelalte dormitoare, mă îndrept pe hol către baia principală de la etaj. în general, băile nu sunt foarte murdare. Are sens, având în vedere că aici trăiesc doar doi oameni şi nu se pare că au nevoie de cineva care să cureţe atât de des, dar nu am de gând să mă cert cu ei. Sunt plătit să fac curat şi dacă trebuie să curăţ ceva care este deja destul de curat, atunci asta voi face.

Cu excepţia când intru acum în baie, este ceva ce nu am mai văzut până acum. Ceva care mă face să simt că tocmai am primit un pumn în intestin.

Este o amprentă sângeroasă a mâinii pe chiuveta de la baie.

Ei bine, pentru a fi corect, este aproximativ o jumătate de amprentă a mâinii. Ca şi cum cineva s-ar fi apucat de chiuvetă cu o mână îngrăşată în sânge.

Ochii îmi cad pe podea. Nu l-am văzut când am intrat prima dată, dar acum observ mici picături de sânge pe plăcile de linoleum. Se pare că formează o mică dâră.

Urmăr urma picăturilor purpurie din baie. Nu sunt lumini pe hol, aşa că cumva nu am observat prima dată, dar acum pot distinge pete de sânge care

formează o cale pe covor. Şi traseul se termină la uşa dormitorului de oaspeţi.

Nu ar trebui să bat la uşă. Douglas a spus foarte clar când am început să lucrez aici. Şi singura dată când am bătut la uşă, Wendy Garrick nu a fost încântată să mă vadă.

Dar mă gândesc din nou la Kitty Genovese. Cum să nu investighez când există literalmente o dâră de sânge care duce la uşă?

Aşa că ridic pumnul şi bat la uşă.

Mai auzisem nişte sunete, dar devine tăcut de cealaltă parte a uşii. Nimeni nu-mi spune să intru sau să nu intru. Aşa că bat din nou.

"D-na. Garrick?” strig. „Wendy?”

Nici un răspuns.

îmi strâng dinţii de frustrare. Nu ştiu ce se întâmplă acolo, dar nu plec până nu pot verifica că ea nu sângerează până la moarte. Am o regulă despre a nu curăţa în jurul cadavrelor.

Chiar dacă nu ar trebui, mi-am pus mâna pe clanţă. încerc să-l întorc, dar nu se mişcă. Blocat.

"D-na. Garrick, spun eu, este sânge în toată baia ta.

Inca nici un răspuns.

„Ascultă, dacă nu deschizi uşa, va trebui să chem poliţia.”

Asta obţine un răspuns din ea. Aud nişte bătăi de cap în spatele uşii, apoi o voce uşor înecată. "Sunt aici. Sunt bine. Nu chema poliţia.”

"Esti sigur?"

"Da. Te rog pleaca. încerc sa dorm."

Aş putea să plec, dar într-adevăr, nu pot. Nu după ce am văzut tot sângele din baie. Nici măcar nu era sângele acolo, ci faptul că cine a făcut-o a fost prea rănit pentru a putea să-l cureţe.

„Vreau să te văd”, spun. "Te rog deschide uşa."

„Sunt bine – ţi-am spus. Tocmai am avut nişte sângerări de la un dinte crăpat.”

„Deschide uşa două secunde şi te las în pace. Dar îţi promit că nu plec până nu deschizi uşa.”

Urmează o altă tăcere lungă în spatele uşii. în timp ce aştept,

ochii mei se îndreaptă spre urmele picăturilor de sânge din baie. Există o mulţime de explicaţii nevinovate pentru asta. Poate că se bărbierise şi se tăia. Poate că a fost într-adevăr un dinte crăpat.

Şi apoi sunt nişte explicaţii nu atât de inocente.

în cele din urmă, un clic vine de la clanţă. Uşa a fost descuiată. Şi foarte
încet, o deschide.

Şi trebuie să-mi bat o palmă peste gură ca să nu ţip.

„Wendy”, respir. "Oh, Doamne."

„Ţi-am spus”, spune ea, „Sunt bine. Nu este atât de rău pe cât pare.”

Am văzut o mulţime de lucruri rele în viaţa mea, dar chipul lui Wendy Garrick este unul dintre acele lucruri care mă vor bântui în anii următori. Femeia aceea fusese lovită cu pumni şi, după înfăţişarea ei, nu s-a întâmplat deodată. Vânătăile care îi acoperă faţa sunt în diferite stadii de vindecare. Una de pe pometul ei stâng pare proaspătă, dar altele au un aspect galben care face să pară că s-au format dintr-o lovitură care a venit mult mai devreme.

Wendy mi-a spus că sângerarea a venit de la unul dintre dinţii ei şi cred cu desăvârşire că orice i-a făcut asta pe faţă a fost capabil să-i scoată unul dintre dinţi.

„Este din medicamentele mele”, îmi spune ea. „Am avut o cădere şi iau diluanţi de sânge. Mă face uşor vânătăi.”

S-a uitat această femeie în oglindă? Chiar încearcă să-mi spună că asta s- a întâmplat de la o cădere?

Poartă o cămaşă de noapte roz, cu flori pe ea şi, la fel ca în baie, este pătată de sânge pe partea din faţă. Şi nici măcar nu este prima cămaşă de noapte pe care am văzut-o de când sunt aici.

„Trebuie să mergi la spital”, reuşesc eu.

"Un spital?" Ea tresări. „Şi ce ar face ei, mai exact?”

„Verificaţi dacă aveţi oase rupte.”

"Eu nu. Sunt bine."

„Şi apoi poţi raporta asta”, adaug eu.

Wendy Garrick se uită la mine prin ochii plini de vânătăi. Ea respiră şi tresări. Mă întreb dacă are o coastă ruptă. Nu m-ar surprinde.

„Ascultă-mă, Millie”, spune ea cu voce joasă. „Nu ai idee cu ce ai de-a face aici. Nu vrei să te implici în această situaţie. Trebuie să pleci şi să mă laşi în pace.”

„Wendy...”

"Sunt serios." Ochii ei învineţiţi devin din ce în ce mai mari şi, pentru prima dată, văd acolo frică reală. „Dacă ştii ce este bine pentru tine, trebuie să închizi această uşă şi să pleci de aici.”

"Dar-"

— Trebuie să pleci, Millie. Şi acum există o urgenţă teribilă în vocea ei. "Nu ai nici o idee. Doar pleaca."

Deschid gura să protestez, dar înainte să pot, ea mi-a trântit uşa în faţă. Mesajul este clar de cristal. Orice se întâmplă în casa asta, Wendy nu vrea ajutorul meu. Ea vrea să nu fac asta. Gândeşte-te de treburile mele.

Din păcate, nu am fost niciodată foarte bun la asta.

în 2007, un violonist apreciat pe nume Josh Bell, care a vândut recent un concert cu preţuri medii de o sută de dolari fiecare, s-a pozat în muzician de stradă. Stătea într-o staţie de metrou din Washington, DC, purtând blugi şi şapcă de baseball, unde a cântat exact aceeaşi muzică ca la concertul său, pe o vioară lucrată manual în valoare de peste trei milioane şi jumătate de dolari.

„Aproape nimeni nu s-a oprit să asculte”, explică dr. Kindred în sala de curs plină de studenţi. „De fapt, când copiii se opreau ocazional, părinţii îi apucau şi îi îndrumau pe drum. Acest bărbat a susţinut un concert sold-out în Boston şi, în acea zi, doar aproximativ cincizeci de oameni s-au oprit suficient de mult pentru a pune un dolar în cutia lui de vioară. Deci cum explici asta?”

După o ezitare, o fată din primul rând ridică mâna. Acela este mereu dornic să răspundă la întrebări. „Cred că o parte a fost că frumuseţea este mai puţin uşor de perceput atunci când este într-un cadru modest.”

Iau metroul în fiecare zi din Bronx în oraş şi văd adesea oameni cântând la instrumente în timp ce aştept sosirea metroului. Staţia de lângă blocul meu miroase a urină, din motive la care prefer să nu mă gândesc, dar dacă e cineva care cântă muzică în timp ce aştept, nu e chiar aşa de rău.

M-aş fi oprit şi l-aş fi ascultat pe Josh Bell. S-ar putea să fi pus chiar şi un dolar în cutia lui de vioară, deşi am nevoie de fiecare dolar pe care îl am.

„Bine”, spune Dr. Kindred. „Alţi factori posibili în joc?”

Ezit o clipă înainte de a ridica mâna. De obicei, nu particip la cursuri pentru că sunt cu aproximativ zece ani mai în vârstă decât cea mai în vârstă persoană din sală (în afară de profesor). Dar nimeni altcineva nu pare să răspundă.

„Nimeni nu a vrut să-l ajute”, spun eu.

Dr. Kindred dă din cap şi mângâie miriştea de pe bărbie. "Ce vrei sa spui cu asta?"

„Ei bine”, spun eu, „avea o cutie de vioară cu bani în ea. Oamenii au presupus că el căuta ajutor sub formă de bani. Şi pentru că nu au vrut să-l ajute, l-au ignorat. Au simţit că oprirea ar fi însemnat că trebuie să ajute.”

"Ah." El dă din cap. „Deci, asta nu spune prea multe lucruri bune despre

rasa umană, dacă nimeni nu ar fi dispus să se bucure de muzică frumoasă, pentru că ar însemna că ar putea fi nevoit să ajute o persoană care are nevoie.”

Profesorul încă se uită la mine, aşa că simt că trebuie să spun ceva. „S- au oprit cel puţin cincizeci de oameni. Asta e ceva."

„Foarte adevărat”, spune el. „Asta este ceva.”

as fi ajutat totuşi. Ajut mereu. Nu pot să plec niciodată, nici măcar atunci când ar trebui.

După ce se termină prelegerea, exact când ies din clădire, văd o faţă cunoscută care vine pe stradă. Sunt puţin surprins să observ că este Amber Degraw, femeia care m-a concediat după ce fiica ei nu a încetat să-mi spună mama. Nu sunt atât de surprins să o văd pe cât sunt să o văd împingând un cărucior în care se află micuţa Olive, care se joacă cu un fel de zdrănitoare care este împinsă cât de departe în gură ea. Degetele îi sunt lipicioase de saliva.

Când lucram pentru Amber, nu părea niciodată interesată să o scoată pe Olive la plimbare. Deci, acesta este un lucru bun pentru amândoi.

Mă gândesc să mă duc după colţ pentru a evita o întâlnire incomodă, dar apoi Amber mă zăreşte şi ridică o mână în semn de salut entuziast. Aparent, ea a uitat de felul în care m-a concediat.

„Millie!” strigă ea. „Doamne, ce frumos să te văd!”

într-adevăr? Pentru că nu asta a spus ea ultima dată când ne-am văzut.

— Bună, Amber, spun eu, deja resemnată să stea o conversaţie politicoasă.

Ea se opreşte lângă mine, eliberând mânerul căruciorului suficient de mult pentru a-şi netezi părul strălucitor blond căpşuni. Astăzi, Amber este totul despre piele. Poartă o pereche de pantaloni de piele, îndesaţi în cizme de piele până la genunchi şi un trenci din piele maro crem.

"Ce mai faci?" îşi înclină capul într-o parte, de parcă aş fi o prietenă întâmplătoare care a avut un pic de ghinion, mai degrabă decât o persoană pe care a concediat-o. "Totul este bine?"

„Sigur”, spun printre dinţi. "Perfect."

"Unde lucrezi acum?"

Sunt reticent să-i spun ceva despre poziţia mea actuală. Ea însăşi m-a concediat deja din cel mai stupid motiv: nu am pus nimic pe lângă această femeie. „Sunt între locuri de muncă.”

„Te-am văzut pe stradă zilele trecute”, spune ea. „Intra în acea clădire
veche de pe strada 86. Douglas Garrick locuieşte acolo, nu-i aşa?

încremenesc, surprins că ea este la curent cu aceste informaţii. Apoi, din nou, în cercurile oamenilor bogaţi, toată lumea pare să-i cunoască pe toată lumea. — Da, acum lucrez pentru familia Garrick.

„Oh, asta făceai acolo?”

Zâmbetul curbat pe buzele lui Amber mă nelinişteşte. Ce presupune ea mai exact? "Da..."

Ea îmi face cu ochiul. „Sunt sigur că profiţi la maximum de asta.”

Nu îi apreciez tonul, dar îmi reamintesc că nu trebuie să stau aici şi să vorbesc cu Amber – unul dintre beneficiile de a nu mai fi în serviciul ei. Dar trebuie să-l salut pe micuţa Olive, a cărei bărbie este strălucitoare de saliva. Nu am mai văzut-o de ceva vreme, iar un copil se poate schimba rapid la acea vârstă. Probabil că abia mă recunoaşte.

„Bună, Olive!” ciripesc.

Olive scoate zdrănitoarea din gât şi îşi ridică ochii albaştri uriaşi pentru a se uita la mine. „Mama!” ţipă ea de încântare.

Culoarea se scurge de pe faţa lui Amber. "Nu! Nu este mama ta! Eu sunt!"

„Mama!” Olive îşi întinde braţele pline pentru a ajunge la mine. „Mama!”

Când nu o iau pe Olive în braţe, fetiţa începe să plângă. Amber îmi aruncă o privire murdară. „Uite cum ai supărat-o!”

Cu această remarcă, Amber face o întoarcere şi sprintează pe stradă pentru a scăpa de mine, în timp ce Olive continuă să plângă: „Mama!” în ciuda tuturor, acea întâlnire mi-a pus un zâmbet pe buze. Se pare că şi-a amintit de mine până la urmă.

în timp ce o privesc pe Amber dispărând în depărtare, telefonul meu începe să sune – instantaneu, buna dispoziţie se

evaporă. Acesta este probabil unul dintre cei doi oameni. Ori este Douglas, care îmi spune că sunt concediat pentru că i-am hărţuit soţia, ori este Brock, ceea ce ar fi şi mai rău.

Lucrurile au fost categoric rece între mine şi iubitul meu de când i-am spus brusc că nu vreau să trăiesc cu el. Am explicat în mod repetat că am nevoie de propriul meu spaţiu şi că mă simt mai în siguranţă acum că Xavier a fost închis pentru viitorul previzibil, dar încă nu îl înţelege. Am un sentiment rău că trebuie să mergem înainte în relaţia noastră foarte, foarte curând, altfel se va termina.

Cu excepţia când mă uit la telefon, nu este Douglas sau Brock. Este un
număr pe care nu-l recunosc.

"Buna ziua?" Spun.

— Aceasta este Wilhelmina Calloway?

Fac o pauză, întrebându-mă dacă vocea de pe cealaltă linie o să-mi spună că garanţia maşinii mele este pe cale să expire, sau dacă o să-mi dea drumul cu un şir de limbă străină. "Da.

"Bună! Aceasta este Lisa de la Jobmatch!”

Umerii mei se relaxează. Jobmatch a fost serviciul pe care l-am folosit pentru a-mi plasa anunţul pentru locurile de muncă de menajeră. "Buna Lisa."

"Domnişoară. Calloway,” spune Lisa cu vocea ei ciocănită, „nu am primit niciun răspuns la e-mailurile noastre, aşa că acesta este al doilea apel referitor la cârdul tău de credit.”

„Cartea mea de credit?”

„Da”, spune Lisa. „American Express dumneavoastră a fost refuzat.”

Eu dau din cap la propria mea prostie. "îmi pare atât de rău. Am anulat cârdul. Am vrut să-mi folosesc MasterCard-ul. Dar nu mai am nevoie de anunţ.”

„Ei bine”, spune Lisa, „vreau doar să mă asigur că înţelegeţi că anunţul nu a fost difuzat niciodată pentru că nu am primit niciodată plata.”

Mă opresc să merg chiar în mijlocul First Avenue. „Stai”, spun eu. „Anunţul meu pentru postul de menajeră nu a fost difuzat niciodată?”

„Mă tem că nu, deoarece nu am primit niciodată plata. După cum am spus, am încercat să vă contactăm...”

Dar nu ascult. Nu ştiu cum este posibil ca anunţul meu pentru postul de menajeră să nu fi apărut niciodată online. "Esti sigur?" am scapat. „Vrei să spui că anunţul meu nu a fost niciodată online? Chiar şi pentru o zi?”

„Nici măcar pentru o zi”, confirmă Lisa.

Mă gândesc la când căutam un loc de muncă cu câteva luni mai devreme. Majoritatea interviurilor au avut loc cu potenţiali angajatori pe care i-am contactat prin propriile anunţuri. De fapt, a fost o singură persoană care m-a contactat nesolicitat.

Douglas Garrick.

DOUĂZECI ŞI DOI

Tot ce ştiu este că voi ajunge la fundul asta.

Douglas Garrick m-a sunat. îmi amintesc atât de clar. Am ridicat telefonul şi mi-a spus că caută o menajeră care să facă curăţenie, spălătorie, gătit uşor şi comisioane aleatorii. Nu a menţionat anunţul, sau cel puţin nu cred că a făcut-o, dar la momentul respectiv, am presupus doar că de aceea suna. La urma urmei, nu exista alt motiv.

Cum a primit numărul meu dacă nu era din anunţ?

Totul îmi dă o senzaţie de rău. încă am senzaţia că cineva mă urmăreşte, deşi Xavier ar fi fost în închisoare. Şi acea Mazda neagră era parcată în faţa clădirii în care a intrat Douglas cu amanta lui. Douglas avea numărul meu cumva, deşi anunţul nu a fost niciodată live.

El ştia cine sunt.

Stau acolo, pe stradă, în faţa unei pizzerii. Aroma tentantă a sosului de roşii, a grăsimii şi a brânzei topite îmi invadează nările, dar doar îmi face rău la stomac. Scanez strada din faţa mea, căutând ceva suspect.

Nu-l văd pe Douglas. Nu-l văd pe Xavier.

Dar cineva este acolo. Cineva ma priveşte. Sunt absolut sigur de asta.

îmi scot din nou telefonul. Există un mesaj acolo de la Douglas care confirmă că voi veni în seara asta să fac curăţenie, chiar dacă am fost acolo doar cu două zile mai devreme şi sunt sigur că casa este încă aproape impecată. De obicei, îi răspund un mesaj, dar acum mă uit la ecran. înainte să mă pot ghici, dau clic pe numărul lui pentru a-l suna.

Pe măsură ce apelul se conectează şi începe să sune, un telefon sună chiar în spatele meu. îmi scade stomacul.

Mă învârt, dar telefonul care sună pare să aparţină unei adolescente. Ea preia apelul şi o aud ţipând „O, Doamne!” în telefon când trece pe lângă mine. Doamne, sunt supărat.

"Buna ziua? Millie?”

Este vocea lui Douglas pe cealaltă linie. Nu stă la doi metri în spatele meu. Oriunde ar fi el, sună mult mai liniştit decât strada aglomerată pe care mă aflu. "Oh, salut."

"Totul este bine? Mai vii în seara asta să faci curăţenie?”

„Da...” Mă înjurăm pentru că nu am pregătit o poveste înainte de a suna. Eram impulsiv. „Tocmai lucram la CV-ul meu şi aveam o întrebare rapidă pentru tine.”

„Nu ne părăseşti, nu?” Există o notă de umor în vocea lui, dar şi ceva întunecat persistă sub suprafaţă. „Sigur sper că nu.”

„Nu, cu siguranţă nu. Am vrut doar să iau ceva de lucru în plus şi mă întrebam, de unde ai auzit de mine? Cum ai primit numărul meu când m-ai sunat?

Se gândeşte o clipă. — De fapt, Wendy mi-a dat numărul tău.

„Wendy? Soţia ta?"

— Cunoşti o altă Wendy? El chicoteşte. „Mi-a spus că un prieten i-a dat numărul tău şi a spus că eşti foarte bun.”

„A spus ce prietenă?”

"Nu." Acum vocea lui a căpătat un aspect uşor defensiv. „V-am oferit destule informaţii aici. Vă rog să nu o deranjaţi pe Wendy în privinţa asta.”

„Desigur că nu”, spun eu. "Mulţumesc foarte mult pentru informaţie. Şi cu siguranţă voi veni în seara asta.”

Voi veni în seara asta. Dar dacă crede că n-o să o întreb pe Wendy despre asta, mai are ceva în aşteptare.

în această seară, mă prezint la penthouse cu braţul plin de curăţătorie. Toate îi aparţin lui Douglas Garrick. îmi iau patru costume, fiecare dintre ele probabil costă mai mult decât câştig într-un an. Dacă m-aş descurca şi aş încerca să le vând pe cont propriu, probabil că aş curăţa. Dar nu merită. Deja sunt îngrozit de Douglas şi ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să-l enervez pe mine.

Deşi ceea ce sunt pe cale să fac astăzi poate servi foarte bine acestui
scop.

Când intru în sufragerie cu curăţătoria pe braţ, casa tace. Wendy este probabil la etaj şi, probabil, Douglas lucrează până târziu sau cu amanta lui. Duc curăţătoria la etajul al doilea, lovirea pantofilor mei împotriva fiecărei trepte răsunând în tot penthouse-ul. Am făcut curăţenie în case mult mai mari decât aceasta, dar nu am fost niciodată într-una care pare să aibă ecouri atât de puternice. Mă întreb dacă are legătură cu vechimea clădirii.

DOUĂZECI ŞI TREI

Nu este de mirare că uşa camerei de oaspeţi este închisă. Iau curăţătoria chimică şi o aduc în dormitorul matrimonial. închid costumele lui Douglas, dar gândul meu este la femeia închisă în camera de oaspeţi. Sunt hotărât să vorbesc cu ea astăzi.

Aşa că, de îndată ce pun costumele deoparte, mă strec pe hol până în dormitorul de oaspeţi.

Din anumite motive, luminile de pe hol nu se aprind. L-am întrebat o dată pe Douglas despre asta şi mi-a menţionat un fel de problemă de cablare. A bolborosit ceva despre repararea, dar acele lumini au fost nefuncţionale tot timpul cât am lucrat aici. Pe lângă faptul că arhitectura este atât de veche, lipsa luminilor de la etajul doi îi conferă o senzaţie înfiorătoare.

Mă opresc în faţa dormitorului de oaspeţi. Covorul de sub picioarele mele este curat – am curăţat tot sângele din baie şi am îndepărtat petele de pe covor folosind peroxid de hidrogen. Nu există niciun semn că sângele lui Wendy a picurat vreodată pe tot covorul. Şi Douglas nu ştie că eu ştiu.

Ridic mâna, gata să bat la uşă, şi un fior mă străbate. Nu pot să nu-mi amintesc avertismentul lui Wendy ultima dată când am vorbit cu ea:

Dacă ştii ce este bine pentru tine, trebuie să închizi această uşă şi să pleci de aici.

îmi înghit îndoielile. Nu, nu plec niciodată. Cu o hotărâre reînnoită, bat cu pumnul în uşă.

Sunt pe deplin pregătit să o implor să deschidă din nou, dar de data aceasta, aud paşi în spatele uşii. O clipă mai târziu, uşa se deschide. încă o dată, mă uit la faţa învineţită a lui Wendy, deşi, desigur, arată mai bine decât în urmă cu câteva zile.

"Ce este?" Există un ton de resemnare în vocea ei. „Am încercat să dorm.”

Ochii mei coboară spre cămaşa ei de noapte galben pal, care, din fericire, nu pare să aibă sânge pe ea de data aceasta. „Este o cămaşă de noapte frumoasă. Dorm întotdeauna în tricoul meu Mets.”

îşi încrucişează braţele pe piept. — Asta m-ai trezit să-mi spui?

„Nu, nu... nu este. Adevărul este că trebuie să te întreb ceva.”

Wendy se schimbă între papuci. Nu mi-am dat seama până acum cât de slabă este. Femeia este de-a dreptul slăbită. Presupun că ar putea fi de la boala ei, dar nu ştiu dacă am mai văzut vreodată o femeie atât de slabă. Oasele ei ies dureroase, iar când îşi trage cămaşa de noapte, pot distinge fiecare os din mâna ei cu vene albastre. Ochii ei arată enorm pe faţa ei subţire. "Ce vrei?"

„Vreau să ştiu cum ai primit numărul meu.”

Se joacă cu o şuviţă din părul ei castaniu şi recunosc brăţara care atârnă de încheietura mâinii. Este acelaşi pe care Douglas i-a dat-o recent cadou. "Ce vrei să spui?"

„Douglas mi-a spus că i-ai dat numărul meu de telefon să mă sune pentru munca de curăţenie. Dar cum ai luat numărul meu?”

„Ai pus un anunţ, nu-i aşa? Aşa trebuie să fiu cum am prins-o.” Ea scoase un oftat lung. „Acum, dacă nu te superi, mă duc înapoi în pat. A fost o zi lungă."

„De fapt, am aflat că anunţul nu a fost niciodată live. Deci, aşa cum am spus, cum ai obţinut numărul meu?”

Aproape că văd roţile de viteză învârtindu-se în creierul lui Wendy. înainte ca ea să poată inventa o altă minciună, i-am întrerupt-o: „Spune-mi adevărul”.

Wendy îşi lasă ochii în jos. "Vă rog. Nu vreau să fac asta.

Lasă-o în pace.”

„Spune-mi”, spun printre dinţi.

„De ce nu vei face niciodată ceea ce îţi cer?” Ea îşi ridică mâinile.
"Amenda. Am primit numărul tău de la Ginger Howell.

Şi acum simt că cineva tocmai m-a lovit cu pumnul. Ştiu cine este Ginger Howell, dar nu am mai văzut-o de ani de zile. Doi ani, mai exact. A fost una dintre ultimele femei pentru care am lucrat înainte ca Enzo să plece în Italia. Am găsit-o un avocat care era dispus să lucreze în regim de urgenţă pentru a o ajuta să divorţeze de monstrul ei soţ. S-a luptat cu dinţi şi unghii, iar noi eram pe punctul de a încerca să-i luăm un nou paşaport şi un act de identitate, dar în cele din urmă i-a dat drumul.

Sper că se descurcă bine. Ginger părea o persoană drăguţă. Nu merita ceea ce i-a făcut soţul ei.

Dar dacă Wendy a auzit despre mine de la Ginger, atunci...

— De ce i-ai spus lui Douglas să mă sune, Wendy? Spun. Ea începe să deschidă gura, iar eu adaug: „Vreau să-mi spui adevăratul motiv”.

Ea tot nu se uită la mine, ci se uită în jos la covor. „Cred că ştii de ce.”

Un sunet surd răsună în ceafă. Am bănuit în momentul în care am intrat aici că ceva era ciudat în casa asta. Dar de fiecare dată când încercam să iau legătura cu Wendy, ea nu părea interesată să vorbească cu mine.

„Mi-am rupt încheietura”, spune ea cu amărăciune. „M-a împins în jos şi s-a rupt, dar când l-am văzut pe doctor, nu a plecat din cameră. A trebuit să le spun că am alunecat pe nişte gheaţă şi am căzut. Acesta este singurul motiv pentru care m-a lăsat să primesc ajutor pentru casă – altfel nu permite nimănui să intre aici.

Mâinile îmi strâng pumnii. „De ce nu ai spus nimic?”

— Pentru că a fost o idee stupidă să te aduc aici. Ochii ei injectaţi de sânge se umplu de lacrimi. „Eram disperată, dar odată ce te-am văzut, am ştiut că nu mai pot trece. Nu-l cunoşti pe Douglas. Nu ştii cum este el. A scăpa de el nu este o opţiune.”

„Te înşeli”, spun eu.

își aruncă capul pe spate şi scoate un râs cu tentă acidulată. „Nu ai idee despre ce vorbeşti. Douglas este peste tot. El vede totul.”

Mă gândesc la toate momentele de pe stradă când simţeam că cineva mă urmăreşte. „Ne vede chiar acum? Ascultă această conversaţie?”

„Eu... nu ştiu.” Ochii ei se aruncă în jurul holului. „Nu am reuşit să găsesc camere în casă, dar asta nu înseamnă că nu sunt acolo. Douglas are acces la tehnologie pe care nu ne-o putem imagina. E un geniu, ştii.” Râsul ei este trist de data asta. „Obişnuiam să găsesc atât de atractiv la el.”

„Totuşi merită încercat.”

Obrajii ei învineţiţi se colorează uşor. „Nu înţelegi. Ar cheltui fiecare bănuţ pe care îl are pentru a mă găsi.”

Are dreptate – şi Douglas are o mulţime de bănuţi de cheltuit. Cu un soţ ca Douglas, evadarea ar fi dificilă – într-adevăr nu am idee de ce este capabil. Şi nu ştiu dacă o pot ajuta. Mai ales că nu am resursele pe care le avea Enzo... nu am „un tip” pentru toate. De aceea am jurat că voi renunţa la această viaţă şi mă voi concentra pe obţinerea unei diplome de facultate, astfel încât să pot ajuta femeile într-un mod care să nu implice încălcarea legii. Dar fiecare moleculă din corpul meu strigă că trebuie să încerc să ajut această femeie – acum.

N-aş trece niciodată pe lângă un bărbat într-un metrou care să aibă nevoie de ajutor. Sau o femeie care a fost înjunghiată până la moarte la fereastra mea. Nu pot permite ca asta să se întâmple sub nasul meu.

"Ai nişte bani?" întreb. „Numerar, adică?”

Ea dă din cap ezitant. „Am vândut încet unele dintre bijuteriile mele. Am atât de mult – de fiecare dată când mă loveşte, îmi cumpără ceva nou şi scump. Am nişte bani ascunşi într-un loc unde nu cred că îi va găsi. Nu va dura mult, dar poate suficient.”

Mintea mea se năpusteşte. „Ai prieteni care te pot ajuta? Prieteni despre care poate nu ştie? De la liceu sau facultate sau...?”

„Te rog, încetează”, croncă ea. „Se pare că nu înţelegi ce

încerc să-ţi spun. Douglas este extrem de periculos. Nu poţi subestima acest om. Dacă încerci să mă ajuţi, nu va funcţiona şi... şi o să-ţi pară rău. Aveţi încredere în mine."

— Dar, Wendy...

„Nu pot, bine?”

Se uită în jos la brăţara de la încheietura mâinii stângi – îmi amintesc cât de mândru era Douglas când mi-a arătat-o. O privire sălbatică în ochii ei, bâjbâie cu clema până când îi scapă de la încheietura mâinii înguste.

„Urăsc cadourile pe care mi le oferă.” Vocea ei picură de venin. „Abia mă pot uita la ele, dar se aşteaptă să le port.”

Ea strânge brăţara în pumn, apoi întinde mâna şi mă apucă de mână. îmi apăsă brăţara în palmă. „Scoate asta din ochi. nici nu mai pot sa ma uit la el. Dacă întreabă, eu... îi voi spune că l-am pierdut.”

Deschid mâna să mă uit la brăţara mică. Mă întreb dacă este pătat de sângele ei. — Nu pot suporta asta, Wendy.

„Atunci aruncă-l afară”, scuipă ea. „Nu o mai vreau în casa mea. Mai
ales după ce a scris pe el.”

Aduc brăţara mai aproape de faţă pentru a examina inscripţia. Am citit literele minuscule:

Spre W, eşti a mea pentru totdeauna, iubire D

„A lui pentru totdeauna”, spune ea cu amărăciune.

„Proprietatea lui.” Mesajul este inconfundabil.

„Te rog lasă-mă să te ajut.” O prind de încheietura mâinii, uitând că ar putea fi cea ruptă. Ea tresări şi i-am dat drumul. „Voi face orice este nevoie. Nu mi-e frică de soţul tău. Putem găsi o cale de ieşire din asta.”

Şi apoi o văd în ochii ei. O licărire de ezitare. De speranţa. Durează doar o fracţiune de secundă, dar există. Femeia asta este disperată.

„Nu”, spune ea hotărât. „Şi acum trebuie să
pleci.” înainte să mai scot un cuvânt, ea îmi
trânteşte uşa în faţă.

Wendy Garrick este absolut îngrozită de soţul ei – şi mi-e şi

mie frică de bărbat. Dar după toţi aceşti ani, am învăţat să nu las frica să mă controleze. L- am doborât pe Xavier. Am doborât bărbaţi care sunt la fel de puternici ca Douglas. Nu-mi pasă ce spune Wendy. Mă descurc cu el.

DOUĂZECIŞIPATRU

Dacă aş avea un nichel pentru fiecare dată când un motociclist aproape că mă tunde pe pista de biciclete în timp ce traversam strada, nu ar fi trebuit să lucrez pentru familia Garrick. în timp ce traversez strada pentru a ajunge la blocul familiei Garrick, un motociclist fără cască şi care ţine un telefon mobil la ureche vine la câţiva milimetri de când m-a trimis la spital. De ce sunt întotdeauna motocicliştii pe telefoane mobile care nu au nici căşti? Este ca o regulă.

Chiar înainte să ajung la intrarea în clădire, telefonul îmi sună în poşetă. Ezit, gândindu-mă să-l las pe mesageria vocală. Apoi îmi bag în geantă şi o scot. Numele lui Brock este pe ecran. Acum sunt şi mai tentat să-l las pe mesageria vocală. Nu vreau să mai am o conversaţie cu el despre motivul pentru care nu mă pot muta cu el. Sau cum îi place să spună, nu mă voi muta cu el.

în cele din urmă, oft şi apăs pe butonul verde de pe telefon pentru a accepta apelul. „Hei”, spun eu.

„Bună, Millie”, spune el. „Eşti treaz la cină diseară?”

„Probabil o să fiu târziu la soţii Garrick în seara asta”, îi spun, ceea ce nu este în întregime o minciună.

"Oh."

Mă întreb câte invitaţii la cină va trebui să refuz înainte ca el să nu mai întrebe. Şi nu vreau asta. îmi place foarte mult Brock, chiar dacă s-ar putea să nu-l iubesc încă. nu vreau sa-l pierd.

„Ascultă”, spun, „Douglas pleacă pentru câteva zile începând de mâine, aşa că nu au nevoie de mine să gătesc. Dacă luăm cina mâine seară?”

"Bine." Vocea lui sună puţin ciudat. „De asemenea, când luăm cina, cred că trebuie să avem o discuţie.”

Am scos un râs sugrumat. „Asta nu sună bine.”

„Eu doar...” El îşi drese glasul. „îmi place mult de tine, Millie. Trebuie doar să discutăm unde mă aflu.”

„Stai bine.”

„Eu?”

nu stiu ce sa spun. Dar are dreptate. Eu şi Brock trebuie să avem o discuţie. Mai devreme decât mai târziu. Trebuie să-i spun totul despre trecutul meu, iar apoi el poate decide dacă vrea să meargă mai departe. Aş vrea să cred că este un tip suficient de

decent încât să nu se sperie de un deceniu de închisoare, dar îmi tot imaginez expresia de pe chipul lui când îi spun. Şi nu este unul al fericirii.

„Bine”, spun eu. „Putem avea o discuţie.”

„Ne întâlnim în apartamentul meu la şapte?”

"Sigur."

Există o pauză pe cealaltă linie şi aproape că mi-e teamă că o să-mi spună că mă iubeşte din nou, dar, în schimb, spune: „Ne vedem mâine”.

După ce închidem, mă uit o clipă la ecranul telefonului meu. Dacă l-aş suna înapoi chiar acum şi i-aş spune totul? Doar smulgeţi produsul imediat. Şi atunci n-ar fi trebuit să aştept şi să ţin în jur acel sentiment rău din stomac pentru o altă zi.

Nu, nu o pot face. Va trebui să fie mâine.

Continui spre bloc, cu o senzaţie grea în stomac. Portarul se grăbeşte să- mi ţină uşa deschisă şi, în timp ce o face, îmi face cu ochiul.

Mi se pare un pic ciudat. Tipul este cu cel puţin treizeci de ani mai mare cu mine. încearcă să mă lovească? Pentru o clipă, încerc să-mi amintesc dacă l-am mai observat făcându-mi cu ochiul la mine, dar apoi mi-am scos asta din cap. Un portar înfiorător este cea mai mică dintre problemele mele.

Când angrenajele se opresc la etajul douăzeci şi uşile spre penthouse se deschid, aproape că sar din piele. în toate momentele în care am venit aici în ultimele luni, acesta este ceva ce nu am mai văzut până acum. Şi este suficient să-mi deschidă falca.

Wendy stă în faţa uşii liftului penthouse-ului – a ieşit din dormitor. Şi se uită la mine cu ochii ei mari, verzi.

„Trebuie să vorbim”, spune ea.

Wendy mă prinde de braţ şi mă trage spre canapea. Având în vedere cât de slabă este, este puternică. Cumva, nu sunt complet surprins.

Mă aşez pe canapea şi ea se aşează lângă mine, netezindu-şi cămaşa de noapte peste genunchii ei osoşi. Vânătăile de pe faţa ei arată mult mai bine, dar ochii ei sunt la fel de injectaţi de sânge ca ultima dată când am văzut-o. „Ai spus că eşti dispus să

mă ajuţi”, spune ea. „Ai vrut să spui serios?” „Bineînţeles că am vorbit serios!”

Cel mai mic zâmbet îi atinge buzele. îmi dau seama în acest moment că Wendy este foarte drăguţă. între cât de irosit arată corpul ei şi vânătăile ei, nu observasem asta până acum. „Am urmat sfatul tău.”

"Sfatul meu?"

„După ce ai plecat”, spune ea, „m-am gândit să mă sinucid.”

trag aer în piept. „Nu ăsta a fost sfatul pe care ţi l-am dat.”

„Ştiu”, spune ea repede. „Dar totul se simţea atât de lipsit de speranţă. Când l-am pus pe Douglas să te angajeze, a fost ca ultima mea barcă de salvare din această situaţie teribilă. Şi când te-am trimis, mi s-a părut că nu era nicio posibilitate să scapi de el. Aşa că m-am dus la baie şi m-am gândit să-mi tai încheieturile.”

„O, Doamne, Wendy.

„Dar nu am făcut-o.” îşi îndreptă maxilarul. „Pentru că, pentru o dată, nu m-am simţit cu totul singur. Şi mi-am amintit ce ai spus despre a lua legătura cu cineva pe care Douglas nu-l cunoaşte. Cineva din trecutul meu pe care nu l-a întâlnit niciodată. Şi mi-am amintit de vechea mea prietenă de la facultate, Fiona. Ea a fost una dintre cele mai bune prietene ale mele şi nu am mai vorbit de mulţi ani şi nu am avut niciun contact cu ea prin intermediul reţelelor sociale.”

Ridic sprâncenele spre ea. — Deci ai de gând să încerci s-o găseşti? "Deja am făcut." Obrajii palizi ai lui Wendy devin de obicei roz. „Am găsit numărul ei de telefon sunând o altă prietenă de la facultate – şi, desigur, i-am jurat să păstreze secretul – şi în această dimineaţă, Fiona şi cu mine am vorbit ore întregi. Are o fermă chiar lângă Potsdam, în nordul statului New York. Ea este în mare parte în afara reţelei, cu excepţia telefonului ei fix. I-

am spus totul despre situaţia mea şi mi-a spus că pot sta cu ea atâta timp cât am nevoie.”

Deşi aplaud iniţiativa ei, asta nu îi va rezolva problema. Chiar dacă nu o găseşte acolo, ea nu poate rămâne ascunsă în statul New York pentru totdeauna. Nici măcar nu va avea o modalitate de a obţine un loc de muncă fără niciun fel de identitate sau număr de securitate socială. Cu asta ajuta Enzo. Cu genul de resurse pe care le are Douglas, o va găsi într-o clipă când îşi va folosi numele adevărat. De asemenea, am învăţat din experienţă că nu are rost să merg la poliţişti când vine vorba de aceşti oameni incredibil de bogaţi şi puternici – ei ştiu să ungă palmele potrivite.

„Ştiu că nu este o soluţie permanentă”, recunoaşte ea. "Dar este în regulă. Dacă aş putea să stau acolo puţin şi să-mi dau seama următoarea mişcare. Poate găsesc un avocat care să mă ajute să navighez în sistem în timp ce sunt ascuns de el. Sau poate găsesc pe cineva care să mă ajute să o iau de la capăt.” Ea respiră tremurând. „Important este că nu voi mai fi cu el. Şi nu va putea ajunge la mine.”

„Este uimitor, Wendy”, spun eu. Şi vreau să spun serios, chiar dacă sunt pe cale să pierd un loc de muncă foarte profitabil. Am salvat acea brăţară pe care mi-a forţat-o zilele trecute şi, probabil, aş putea să o iau pentru o chirie de o lună. în plus, am impresia că, după ce conversaţia mea se va întâmpla cu Brock mâine, s-ar putea să ne mutăm împreună. (Sau despărţirea pentru totdeauna. Una sau alta.)

„Dar aici este chestia”, spune Wendy, „am nevoie de ajutorul tău”.

"Desigur! Orice ai nevoie."

„Este ceva cam mare”, spune ea. — Dar te voi despăgubi.

"Orice."

„Am nevoie de o plimbare.” Mâna îi tremură uşor în timp ce îşi trage gulerul. „Planul meu este că, când Douglas pleacă mâine din oraş, eu voi decola atunci. Va trece prin toată ţara, aşa că, chiar dacă va înţelege că eu sunt plecat, nu va putea face nimic în privinţa asta – oricum nu imediat.

"Bine..."

„Fiona spune că poate să mă ia dacă reuşesc să ajung la Albany”, spune ea. „Nu îşi poate părăsi ferma toată ziua. Aşa că am nevoie de o plimbare până la Albany. Aş închiria o maşină, dar va trebui să le dau actul meu de identitate şi...

— O voi face, o întrerup eu. „Voi închiria maşina. O să te conduc la Albany — nicio problemă.

— Mulţumesc, Millie. Ea îmi strânge mâinile în ale ei. „Promit că îţi voi da banii în numerar. Nu ştii cât de mult apreciez asta.”

„Nu vă faceţi griji pentru bani”, spun eu, deşi sunt foarte îngrijorat de bani în general. „Ai nevoie de ea mai mult decât mine.”

Wendy îşi aruncă braţele în jurul meu şi abia atunci simt cât de fragil este corpul ei cu adevărat. Aş putea să o zdrobesc dacă o îmbrăţişez puţin prea tare.

Când se îndepărtează, sunt lacrimi în ochi. „Trebuie să ştii că dacă mă ajuţi, te pui în pericol.”

"înţeleg asta."

„Nu, nu faci.” îşi linge buzele uşor crăpate. „Douglas este un om extrem de periculos şi vă spun că va face tot ce este necesar pentru a mă găsi şi a mă aduce înapoi la el. Tot ce este nevoie."

„Nu mi-e frică”, îi spun.

Dar în ceafă, există o voce care îmi spune că poate ar trebui să mă sperii. Că ar fi o greşeală gravă să-l subestimezi pe Douglas Garrick.

A doua zi dimineaţă, închiriez o maşină.

Chiar dacă i-am spus că nu trebuie, Wendy mi-a dat valoarea în numerar a chiriei, dar îmi voi folosi cârdul de credit pentru a închiria maşina. Nu vreau ca această închiriere să fie conectată la ea în vreun fel.

Desigur, există o şansă rezonabilă ca Douglas Garrick să bănuiască că am ceva de-a face cu dispariţia soţiei sale. Dar nu o voi da niciodată, niciodată. Chiar dacă mă torturează, ceea ce sincer nu l-aş trece pe lângă el. Un bărbat care ar putea face asta în faţa soţiei sale este capabil de orice.

„Bună ziua, bine aţi venit la Happy Car Rentai”, ciripeşte o fată de la recepţie, care nu pare suficient de bătrână pentru a închiria ea însăşi o maşină. "Cu ce vă pot ajuta?"

„Am rezervat un Ford Focus gri”, îi spun. „Am pus rezervarea online.”

Fata îmi scrie informaţiile în computer în timp ce îmi bat cu degetele pe birou. în timp ce stau la tejghea, nu mă pot abţine să nu observ o senzaţie de înţepătură în ceafa. Ca şi cum cineva mă urmăreşte. Din nou.

Mă întorc. Faţa magazinului de la locul de închiriere a maşinilor este toate vitrine de la sol până în tavan, aşa că cineva ar putea să se uite cu uşurinţă înăuntru. Aproape că mă aştept să văd un bărbat cu faţa lipită de geam, privindu-mă la mine. Dar nu e nimeni.

Tremur involuntar. Potrivit doamnei Randall, Xavier Marin este în închisoare. Fără cauţiune, mi-a spus ea – l-a evacuat. Aşadar, de ce mai am senzaţia ca şi cum cineva mă urmăreşte? Şi aceasta nu este prima dată. M-am simţit aşa de cel puţin o jumătate de duzină de ori de când Xavier a fost arestat.

Adevărul este că nu ştiu cine m-a urmărit în tot acest timp. Şi dacă într- adevăr Douglas Garrick este cel care mă urmăreşte prin oraş? Nu prea are sens, pentru că am simţit aceşti ochi în spatele meu chiar înainte de a începe să lucrez pentru el. Dar nu pot ignora posibilitatea. El este cel pe care l-am văzut când eram la restaurantul ăla în aer liber.

Dacă Douglas ştie exact ce facem? Ce se întâmplă dacă el e acolo, se
uită?

„Deci am maşina ta”, spune fata. „Este Hyundai roşu.”

— Nu, spun eu nerăbdătoare. „Am făcut o rezervare pentru un Ford Focus gri.” A fi anonim şi a nu atrage atenţia asupra noastră este cheia. Am aflat asta de la Enzo.

„Nu ştiu ce să-ţi spun. Aici scrie Hyundai roşu. Nu avem un Ford Focus gri în inventar acum.”

"Asta este de necrezut. Am făcut o rezervare şi nici măcar nu ai lucrul pe care l-am rezervat?”

Ea ridică din umeri neputincioasă. Nici măcar nu este prima dată când mi se întâmplă asta. Ce rost are să faci o rezervare dacă ei oferă doar lucrul pe care l-ai rezervat? „Nu vreau o maşină roşie”, spun eu strâns. „Ce zici de un Hyundai gri?”

Ea scutură din cap. „Suntem fără sedanuri. Vă pot închiria un Honda CRV gri.”

Petrec un moment dezbătând dacă un SUV ar ieşi în evidenţă mai mult decât un sedan roşu. în cele din urmă, sunt de acord cu Hyundai roşu. Sincer, vreau doar să plec de aici. Scopul acestei călătorii este de a o scoate pe Wendy din oraş, dar nu cred că ar fi atât de rău să plec eu din oraş.

Va dura aproximativ cinci ore cu maşina până la destinaţia noastră, ţinând cont de trafic. Sau cel puţin, asta îmi spune GPS-ul meu.

Planul nostru este să găsim un motel ieftin pe marginea autostrăzii când ne apropiem de Albany. O voi lăsa pe Wendy acolo să-şi petreacă noaptea, apoi Fiona o va lua a doua zi dimineaţa. Ea aduce suficiente haine pentru a rezista câteva săptămâni şi suficienţi bani pentru a rezista câteva luni.

Douglas nu o va găsi niciodată.

îmi parchez Hyundai-ul meu roşu, care este dureros de vizibil, la un bloc distanţă de clădire, aşa că portarul care îmi tot face cu ochiul nu-i va raporta lui Douglas că soţia lui a urcat într-un sedan roşu cu menajera lui. Maşina este atât de ridicol de roşie, parcă aş conduce o maşină de pompieri. Dar nu pot face nimic acum.

în timp ce aştept în maşină ca Wendy să se materializeze, soseşte un mesaj text de la Douglas pe telefonul meu:

Vei veni în seara asta ?

Douglas mi-a cerut să fac curăţenie cât timp este plecat. Am fost de acord să o fac şi nu mă surprinde că el continuă să-mi monitorizeze şi să confirme programul meu de curăţenie, deşi pleacă din oraş. Mă nelinişteşte puţin, având în vedere că va veni acasă pentru a afla că soţia lui a dispărut. Dar în interesul de a încerca să pretind că lucrurile sunt cât se poate de normale, răspund un mesaj:

Voi fi acolo.

Desigur, nu voi fi acolo. îi voi transporta soţia într-un loc sigur.

în ciuda supărării mele din cauza confuziei de la locul de închiriere a maşinii şi a drumului lung în faţa mea, trebuie să

zâmbesc în sinea mea. Wendy pleacă în sfârşit din Douglas. Aceasta este ceea ce obişnuiam să găsească atât de plină de satisfacţii. Şi de aceea am decis să iau o diplomă în asistenţă socială. Ceea ce vreau este să-mi petrec viaţa ajutând astfel de oameni.

în oglinda retrovizoare, o văd pe Wendy venind pe stradă ducând două bagaje. Are părul prins pe spate într-o coadă simplă, o pereche de ochelari de soare întunecaţi sunt cocoţaţi pe nas şi este îmbrăcată într-un hanorac confortabil şi blugi albaştri.

Cobor din maşină să-i ajut bagajul în portbagaj. Ea mă radia absolut. „Am uitat cât de comozi sunt blugii”, comentează ea.

„Nu porţi blugi?”

„Douglas îi urăşte.” Ea strânge nasul. „De aceea tot ce aduc cu mine sunt blugi!”

Râd în timp ce îi arunc bagajele în portbagaj. Ne urcăm amândoi în maşină, pornesc GPS-ul şi pornim la drum. Nu am mai fost la volan de câţiva ani şi mă simt bine să conduc din nou. Bineînţeles, conducerea în oraş este super stresantă, dar în curând voi intra pe autostradă şi asta va fi lină, cel puţin până când vom ajunge la traficul în orele de vârf.

— Deci Douglas nu bănuia nimic? o intreb pe Wendy.

îşi împinge ochelarii de soare pe puntea nasului. "Eu nu cred acest lucru. A intrat să-şi ia rămas bun înainte să plece, iar eu m-am prefăcut că dorm în pat. Se uită în jos la ceas. „Şi chiar acum, probabil că se urcă într-un avion spre Los Angeles.”

"Bun."

Ea îşi ridică ochelarii de soare să mă privească. — N-ai spus nimănui despre toate astea, nu-i aşa?

"Absolut nu. Nici un suflet.”

Pare uşurată. „Abia aştept să plec de aici. Cu greu am putut nici măcar să dorm noaptea trecută.”

"Nu vă faceţi griji. Sunt un şofer super rapid. Vom fi la motel înainte să
ştii.”

în timp ce spun asta, mă opresc zgomotos la un semafor roşu, ratând de puţin un pieton, care îmi dă cu bunăvoinţă degetul. Bine, trebuie să ajungem repede acolo, dar mai important, trebuie să ajungem acolo dintr-o bucată.

în timp ce aştept ca lumina să se schimbe, mă uit în oglinda retrovizoare şi nu pot să nu observ o maşină în spatele meu. Este un sedan negru.

Şi are un far dreapta faţă crăpat.

Sau a ramas? întins gâtul să mă uit în spatele meu, pentru că mereu mă confund în stânga şi în dreapta în oglindă. Nu, cu siguranţă este un far dreapta faţă crăpat.

îmi înclin mai mult gâtul pentru a vedea grila din faţă, care are un mic cerc pe ea, care este sigla Mazda. Inima mea se scufundă. Este o Mazda neagră cu farul din faţă dreapta crăpat. Aceeaşi maşină pe care am văzut-o de mai multe ori în ultimele două luni.

încerc să văd o privire asupra plăcuţei de înmatriculare, dar înainte să pot desluşi ceva clar, în spatele meu se aude un sunet de claxon. Bine, trebuie să încep să mă mişc din nou înainte ca cineva să scoată o armă şi să mă împuşte.

"Te simţi bine?" Fruntea lui Wendy este strânsă deasupra ochelarilor de soare. "Ce s-a întâmplat?"

Mă dezbat cât de mult ar trebui să-i spun. Nu am cum să pot să văd bine acea plăcuţă de înmatriculare în timp ce conduc, dar, în acelaşi timp, ea este deja extrem de nervoasă. Nu vreau să o sperii şi să-i spun că cred că cineva ar putea să mă urmărească.

Mai ales dacă acel cineva este soţul ei.

Nu trebuie să fie Douglas. în ciuda a ceea ce a spus doamna Randall, este absolut posibil ca Xavier Marin să fi ieşit din închisoare. Şi acum mă chinuie.

Dar asta nu prea are sens. Indiferent dacă este sau nu în închisoare, Xavier are cu siguranţă propriile sale probleme chiar acum. Nu îşi va pierde timpul urmându-mă în Manhattan şi cu siguranţă nu până la Albany.

în timp ce mă îndrept spre autostradă, încerc să conduc creativ. Ţin Mazda la vedere când schimb benzile, încercând să văd dacă va schimba benzile cu mine. Nu întotdeauna, dar de fiecare dată când mă privesc în oglinzile mele, este în spatele meu. Şi la un moment dat am reuşit să prind primele trei personaje ale plăcuţei de înmatriculare: 58F.

Aceleaşi personaje ale maşinii care mă urmăresc în jur.

„Millie!” Wendy gâfâie, în timp ce aproape trântesc un SUV verde, "încetineşte te rog! Nu vreau să am un accident.”

„îmi pare rău”, mormăi eu. „A trecut puţin timp de când nu am fost la volan.”

Ajungem în sfârşit la unitatea FDR şi am un ochi pe oglinda retrovizoare. Mazda neagră a fost în spatele meu tot timpul. Şi va fi mult mai uşor pentru maşină să mă urmeze în continuare când sunt pe autostradă. Nu am atins încă traficul în orele de vârf, aşa că benzile ar trebui să fie larg deschise.

Dar asta înseamnă şi că pot merge cât de repede vreau şi să-l evit.

Când ajung pe FDR, pun piciorul pe gaz, pregătindu-mă să-l trag. Să

vedem dacă acea bătrână Mazda poate face optzeci. Dar apoi îmi verific oglinda retrovizoare.

Mazda a dispărut. Nu s-a întors pe autostradă cu mine.

Am dat o răsuflare, simultan uşurată şi confuză. Eram sigur că maşina mă urmărea. Mi-aş fi pariat viaţa pe asta. Dar se pare că totul a fost doar o coincidenţă. Nimeni nu mă urmăreşte.

Totul va fi bine.

„Să ne oprim pentru McDonald’s”, sugerează Wendy.

Ea este obscen încântată de ideea de a lua fast-food. Aproximativ cincizeci la sută din dieta mea constă în mâncare fast-food, aşa că nu sunt la fel de entuziasmat. Dar Douglas este strict cu privire la ceea ce poate şi ce nu poate mânca Wendy, deşi mi-e teamă că este atât de slabă şi lipsită de produse grase, încât dacă mănâncă măcar un prăjit McDonald's, s-ar putea să o omoare.

Din fericire, un semn apare pe marginea autostrăzii, cu sigla McDonald’s afişată vizibil. Aşa că cobor la următoarea ieşire. Aş putea folosi nişte benzină oricum.

Trag în parcarea McDonald’s şi ochii lui Wendy se luminează. Când îşi deschide uşa, mirosul prăjitului îmi invadează nările. Sunt pe cale să o urmăresc afară din maşină când îmi sună telefonul. Mă apuc de el şi stomacul meu se scufundă când numele lui Brock apare pe ecran.

Oh, nu, am fost atât de prins să o salvez pe Wendy, încât am uitat complet să ne anulez cina. Cum aş fi putut să-i fac asta din nou? Sunt atât de nebun după Brock. De ce tot sabotez relaţia noastră?

Uneori mă întreb dacă o fac intenţionat. Ca să mă părăsească acum, înainte de a fi nevoit să-i spun adevărul despre mine şi el mă părăseşte pentru un motiv care va doare mult mai mult.

„Du-te înainte”, strig eu. „Ne întâlnim acolo.”

Aceasta nu va fi o conversaţie rapidă. Sau poate va fi foarte rapid.

De îndată ce Wendy iese din maşină, preiau apelul. Nu este surprinzător, Brock sună puţin furios. "Unde eşti? Credeam că vii aici la şapte.

„Hm”, spun eu. „Am avut o schimbare de planuri.”

DOUĂZECI ŞI OPT

„Bine, atunci când vei fi aici?”

Aş vrea să pot spune că sunt chiar după colţ, dar realitatea este că sunt la câteva ore distanţă. Şi nu există o modalitate uşoară de a-i spune. „Nu cred că voi reuşi în seara asta.”

"De ce nu?"

Mai mult decât orice, aş vrea să-i pot spune. Ar fi o uşurare să împărtăşesc asta cu cineva, dar Wendy mi-a jurat să păstrez secretul pe bună
dreptate. „Am de lucru. Studiu."

"Eşti serios?" Brock a trecut de la doar furios la total furios. „Millie, aveam planuri pentru seara asta. Şi nu numai că nu ai apărut fără să-mi spui, dar acum ai nişte scuze prostii pentru a studia?”

Nu ştiu de ce nu este o scuză valabilă. Ar putea avea nevoie să studiez în seara asta! „Ascultă, Brock...”

„Nu, ascultă”, mormăie el. „Am avut răbdare, dar am rămas fără răbdare. Trebuie să ştiu ce simţi pentru mine şi unde se duce toată această relaţie. Pentru că sunt pregătit pentru ceva mai mult şi aş vrea să ştiu că nu-mi pierd timpul.”

Brock este atât de gata să se stabilească. Ştiu că este parţial legat de inima lui vagabondă şi poate că o parte din ea este doar acea poftă de nedescris pentru ceva mai mult pe care atât de mulţi oameni o primesc la treizeci de ani. El nu se încurcă. Trebuie fie să-l iau în serios, fie să-l eliberez. Este lucrul corect de făcut.

„Nu îţi pierzi timpul”, murmur eu în telefon. "Iţi promit. Lucrurile sunt doar un pic nebuneşti pentru mine, dar jur că îmi pasă cu adevărat la tine.” "Tu? Pentru că uneori nu sunt sigur că o faci.”

Ştiu ce caută. Şi ştiu că am două opţiuni. Fie trebuie să-i spun ce vrea să audă, fie trebuie să o întrerup.

Şi nu vreau să o mp. Chiar dacă nu vreau să spun ce vreau să spun, Brock este un tip foarte, foarte bun. Viaţa pe care mi-am imaginat-o cu el este ceea ce mi-am dorit întotdeauna. Şi nu vreau să-l pierd.

"îmi pasă de tine." Respir adânc. "Te iubesc."

Aproape că aud bătaia din partea iubitului meu. „Şi eu te

iubesc, Millie. Eu într-adevăr."

„Şi trebuie să avem o discuţie.” Trebuie să-i spun totul despre mine, în curând. Nu suport să aştept să cadă celălalt pantof. Trebuie să spun totul şi să mă asigur că el încă vrea să fie cu mine. „De îndată ce lucrurile se aşează, bine? Săptămâna viitoare."

„Bine”, spune Brock, pentru că sunt destul de sigur că ar fi de acord cu orice acum. „Şi dacă termini de studii, poate că am putea lua cina mâine? Şi petrece noaptea la mine.”

întotdeauna petrecem noaptea la el. Nici nu ştiu de ce s-a obosit să lase la mine o îmbrăcăminte de schimb şi o sticlă cu pastilele lui. Dar, desigur, locul lui este mai frumos şi mult mai convenabil. "Sigur."

„Te iubesc, Millie.”

Oh. Se pare că ne încheiem conversaţiile în acest fel acum. "Şi eu te iubesc."

închid telefonul, încă nu mă simt grozav în legătură cu conversaţia. încă mai am iubitul meu, dar pentru cât timp? Spune că mă iubeşte, dar uneori simt că abia ştie cine sunt.

Dar poate că totul va fi bine. Poate că va afla adevărul despre mine şi încă mă va iubi. Şi încă putem fi împreună, să luăm casa aia din suburbii şi să o umplem de copii împreună. Putem avea o viaţă normală, perfectă împreună.

Doar că bănuiesc cu tărie că asta nu mi s-ar putea întâmpla niciodată. Nu am fost niciodată normal sau perfect şi a existat un singur bărbat în viaţa mea care a înţeles asta.

în cele mai bune circumstanţe, drumul ar fi durat trei până la patru ore. Cu trafic, sfârşeşte prin a-mi lua aproape cinci ore pe drum, apoi treizeci de minute în plus pentru când ne-am oprit la acel McDonald’s – a meritat să văd eşarfa Wendy cu un sfert de liră şi cartofi prăjiţi medii. Acum mai trebuie să fac drumul înapoi, deşi este după ora nouă, aşa că drumurile ar trebui să fie măcar libere. Sunt sigur că o pot face în mai puţin de trei ore.

Când ne apropiem de Albany, ies de pe autostradă la o oprire care face reclamă la un motel. Se dovedeşte a fi exact ceea ce căutam – un loc ieftin, cu o lumină pâlpâitoare, publicând locuri libere. Camerele se deschid spre exterior, aşa că Wendy nu va trebui să treacă printr-un hol pentru a ajunge la ele. Trag în parcarea puţin ocupată.

„Ei bine”, spun eu, „iată-ne.”

„Da...” Wendy şi cu mine nu am vorbit prea mult în timpul călătoriei, mai ales ascultând muzică, iar acum panica creşte în ochii ei. „Millie, poate că aceasta este o greşeală.”

„Nu este o greşeală. Faci absolut ceea ce trebuie.”

„El este mai inteligent decât mine.” Ea îşi strânge mâinile împreună. „Douglas este un geniu şi are o avere la dispoziţie. O să mă găsească. Va verifica fiecare motel, iar tipul de la birou probabil îi va spune totul despre mine.

„Nu, nu va face”, spun eu ferm. „Pentru că o să-ţi rezerv camera, îţi aminteşti? Nimeni nu te va vedea.”

Wendy încă pare aproape în pragul unui atac de panică, dar

DOUĂZECI SI NOUA

respiră adânc de câteva ori şi în cele din urmă dă din cap. „Bine, poate ai dreptate.” Wendy îmi dă nişte bani din poşetă, iar eu cobor din maşină pentru a merge la biroul principal al motelului. Tipul de la recepţie are peste douăzeci de ani, cu o barbă stufoasă şi un telefon în mâna dreaptă şi nu ar putea părea mai puţin încântat să lucreze în tura de cimitir.

„Bună”, spun eu. „Aş dori să rezerv o cameră, vă rog.”

Nu ridică privirea de pe telefon. „Identitate cu fotografie, vă rog.”

Eram pregătită pentru această cerere, motiv pentru care nu i-am permis lui Wendy să-şi facă propria rezervare. Dar încă mă simt în siguranţă când

îmi predau permisul de conducere. Nu va fi introdus în sistem – probabil doar pe hard disk-ul acestui singur computer. Nu că Douglas m-ar căuta neapărat, dar nu se ştie niciodată. Dacă este la fel de deştept pe cât crede Wendy, s-ar putea să le pună cap la cap.

Şi dacă este adevărat, aş putea fi în pericol grav.

Din fericire, acceptă numerarul fără argumente şi nu îmi cere cârdul de credit. Aş fi trebuit să-mi predau cârdul de credit dacă avea nevoie de el, dar se pare că putem trece peste asta fără a lăsa o urmă electronică.

„Camera 207." Bărbatul ia o cheie de pe raftul din spatele lui. Aceasta este super-vechea şcoală. „Este în spate."

— Grozav, spun eu.

îmi face cu ochiul. „Ştiam că asta ai vrut."

gemu în interior. Desigur, ştiam că nu există nicio şansă ca tipul ăsta să nu-şi amintească de mine – o femeie singură care cere o cameră noaptea târziu – dar, să sperăm, nu face prea mult din asta. Poate va crede că fac trucuri acolo. Acesta este scopul.

Mă întorc în maşină cu cheia de la camera de motel. Wendy se urcă de pe scaunul pasagerului şi şi-a mutat şapca de baseball pe care o poartă pentru a fi jos pe frunte. îmi imaginez că, la un moment dat, în viitorul apropiat, probabil că se va tunde şi vopsi părul, probabil folosind foarfece de bucătărie şi nişte vopsea ieftină de la farmacie. Dar, deocamdată, şapca de baseball va merge.

„Mulţumesc foarte mult pentru asta", spune Wendy în lacrimi.

— Mi-ai salvat viaţa, Millie.

„A fost cel puţin ce puteam face."

Ea îmi aruncă o privire. „Cred că amândoi ştim că nu este adevărat."

O ajut să-şi ia bagajele din portbagaj şi, pentru o clipă, stăm acolo, în parcarea pustie, privindu-ne unul la celălalt. Nu sunt sigur dacă o voi mai vedea vreodată pe Wendy. Sper că nu, pentru că dacă o fac, înseamnă că această misiune a eşuat.

„Mulţumesc", spune ea încă o dată. Şi înainte să ştiu pe deplin ce se întâmplă, ea şi-a aruncat braţele în jurul meu. încă o dată, mă minunez cât de fragil pare a fi corpul ei. Sper că ea

mănâncă o mulţime de McDonald's în următorii câţiva ani.

„Mult noroc”, îi spun.

„Fii atent”, spune ea cu o voce răguşită. "Vă rugăm să fiţi atent. Douglas o să vină să mă caute şi nu va lăsa nimic neîntors.”

„Ma pot descurca cu el. îţi promit."

Wendy nu pare să mă creadă, dar îşi ia bagajele din portbagajul meu. O privesc mergând în direcţia camerei 207, care este în jurul spatelui motelului. Mă uit în continuare până când dispare din vedere, apoi mă întorc în maşină şi conduc acasă.
Este aproape miezul nopţii când mă întorc în oraş.

în contrast puternic cu traficul de la bara de protecţie la bara de protecţie când am plecat prima dată, străzile sunt pustii şi, chiar şi atunci când trec încet printr-un semafor verde, nimeni nu claxonează la mine. Nimeni nu iese la miezul nopţii într-o noapte de miercuri.

Happy Car Rentai mă va percepe o zi suplimentară dacă returnez maşina după miezul nopţii, aşa că trebuie să ajung la timp la locaţia de închiriere. Când intru în lotul lor, mai sunt cinci minute până la miezul nopţii. Ar fi bine să nu-mi dea greutăţi.

Există un băiat la ghişeul de la locul de închiriere de maşini care arată la fel de alert şi entuziasmat ca băiatul de la motel cu trei ore mai devreme. Arunc cheile Hyundai pe tejghea şi le împing spre el.

„E înainte de miezul nopţii”, îl informez. „Deci este doar o zi.”

Mă pregătesc pentru o ceartă, dar băiatul doar ridică din umeri şi acceptă cheile. „Bine”, spune el.

Am dat afară un căscat. Conduc aproape opt ore consecutive şi mă simt cât de obosit sunt. Abia aştept să mă târăsc în patul meu. Din fericire, nu am curs mâine, ca să pot dormi. Şi jobul meu de curăţenie evident că nu mai există.

Cu excepţia secundei în care ies înapoi pe străzi, mă îndoiesc de înţelepciunea de a returna maşina la miezul nopţii. Acum trebuie să mă întorc în South Bronx şi nu am maşină. Chiar dacă sunt încrezător că mă pot proteja, încă nu sunt sigur că metroul este o idee bună la ora asta. Poate într- un weekend, dar miercuri seara, vom fi doar eu şi hoţi şi violatori.

Dar nu îmi pot permite un Uber acum. nici nu mai am de lucru.

în timp ce stau la colţul străzii din blocul de la Happy Car Rentai, cântărind opţiunile mele, un set de faruri luminează strada. îmi rotesc capul, tocmai la timp să văd o maşină care se apropie de mine. Un sedan negru cu sigla Mazda pe grila din faţă.

Şi un far dreapta crăpat.

înainte să mă uit măcar la plăcuţa de înmatriculare, ştiu că este aceeaşi maşină care m-a urmărit în ultimele două luni. Acelaşi care era în spatele meu în după-amiaza asta când conduceam cu Wendy. Şi acum m-au prins singur. La un colţ de stradă pustie. În mijlocul nopţii.

Mazda se opreşte pe marginea drumului. Abia reuşesc să disting silueta unui bărbat pe scaunul şoferului. Motorul se opreşte, dar el lasă farurile strălucind în direcţia mea, suficient de strălucitoare încât trebuie să mă întorc. Şi apoi uşa maşinii se deschide.

Nu voi coborî fără luptă.

Mă plimb cu disperare în poşetă, căutându-mi cutia de buzdugan. Mai am ceva după ce l-am pulverizat pe Xavier prima dată. Dacă este Douglas, nu-l las să-mi strângă nicio informaţie. Şi dacă este Xavier, l-am scos o dată şi o pot face din nou. Nu mă tem.

Deşi inima îmi bate destul de tare când coboară din maşină.

Degetele mele intră în contact cu cutia de buzdugan. îl scot, cu degetul pe duză. „Nu te apropia mai mult!” şuier la umbra întunecată.

încet, umbra îşi ridică mâinile în aer. O voce familiară spune: „Nu trage, Millie”.

îmi ia o fracţiune de secundă să recunosc vocea. Dintr-o dată, o senzaţie de căldură mă cuprinde, iar chipul îmi izbucneşte involuntar într-un zâmbet. Cobor cutia de buzdugan şi mă propulsez spre bărbatul care stă încă în picioare, cu mâinile sus în aer.

„Enzo!” Plâng în timp ce îmi arunc braţele în jurul lui. "Oh, Doamne!"

El mă îmbrăţişează şi, pentru o clipă, nu simt decât bucurie

pură, învăluită în îmbrăţişarea caldă a fostului meu iubit. întotdeauna mă simţeam atât de în siguranţă când mă îmbrăţişa aşa şi nu eram sigur că voi mai fi vreodată în braţele lui. Şi acum, iată-l. Umerii lui largi, părul negru şi gros, ochii pătrunzători. Şi lucrul meu preferat la el – zâmbetul care mă face să simt că el crede că sunt cea mai uimitoare persoană pe care a întâlnit-o vreodată.

„Millie”, îmi şopteşte el în păr, „Sunt atât de fericit că mă întorc.”

"Cand te-ai intors?"

El ezită scurt. „Acum puţin peste trei luni.”

Dacă ar fi existat un disc care să cânte o muzică frumoasă de reuniune, acesta este momentul în care discul s-ar fi oprit. Mă îndepărtez de Enzo, cu maxilarul deschis. "Acum trei luni?"

Expresia lui sfioasă îmi spune tot ce trebuia să ştiu – şi, din păcate, totul are un sens teribil, perfect. în ultimele luni, am avut sentimentul că cineva mă urmăreşte – mă urmăreşte. Am dat vina pe Xavier sau pe Douglas, dar niciunul dintre ei nu a avut nimic de-a face cu asta. A fost Enzo tot timpul.

Enzo este proprietarul Mazda neagră cu farul din dreapta crăpat. Eram atât de încântată să-l văd, încât ignoram ceea ce mă privea drept în faţă.

„M-ai urmărit!” îl lovesc în braţ. „Nu pot să te cred! De ce ai face asta?" „Nu urmărim.” Maxilarul i se strânge — Doamne, uitasem cât de sexy este. Mă distrag atenţia şi nu mă pot lăsa distras, pentru că sunt pe bună dreptate furios pe acest om. „Nu urmăresc – sunt bodyguard.”

"Gardă personală?" îmi încrucişez braţele pe piept. „Este o scuză destul de slabă. De ce nu ai venit la mine şi nu te-ai salutat în loc să mă urmăreşti timp de trei luni?

„Pentru că...” El îşi lasă ochii întunecaţi şi întunecaţi. „Am crezut că eşti supărat pe mine pentru că nu m-am întors când ai vrut tu.”

"Dreapta. Am fost supărat. Te-am întrebat când te întorci şi nici măcar nu mi-ai dat un răspuns.”

„Dar, Millie, nu am putut. Mama mea... Eram tot ce avea ea şi era atât de bolnavă. Cum aş putea să o părăsesc?”

— Ai părăsit-o acum, subliniez eu.

"Da." Se încruntă. „Asta pentru că este moartă”.

Ei bine, acum mă simt ca un nenorocit. — îmi pare foarte rău, Enzo.

E tăcut pentru o clipă. "Da."

„Aş fi...” înghit un nod mic care mi s-a format în gât. „Dacă mi-ai fi spus, aş fi putut fi acolo pentru tine. Dar tu doar... m-ai supărat. Tu stii asta."

„Nu m-am putut întoarce.” Strânge din dinţi. „Asta este tot ce ţi-am spus. Nu ţi-am spus niciodată că nu te mai iubesc.” îmi aruncă o privire. „Tu eşti cel care a vrut să pună capăt ce avem noi. Tu eşti cel care a început să se întâlnească cu acest Broccoli.”

îmi dau ochii peste cap. „Numele lui este Brock.”

„Spun doar că tu eşti cel care a vrut să meargă mai departe. Nu eu. încă... nu am încetat niciodată să simt dragoste pentru tine.”

pufnesc. „Bine, corect. Te aştepţi să cred că nu ai mai fost cu nicio altă femeie de la mine.”

"Nu. Nicio altă femeie.”

Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei – vrea să spună. Un lucru pe care

Enzo nu face este să mintă. Nu pentru mine, oricum. Apoi, din nou, aş putea greşi. Nici eu nu l-am luat drept un urmăritor.

„N-ar fi trebuit să începi să mă urmăreşti aşa”, spun eu cu severitate. „A fost înfiorător. Ar fi trebuit să-mi spui că te-ai întors.”

„Deci poţi să-mi spui să mă pierd?” Sprâncenele lui negre se ridică.

„Oricum, aşa cum am spus, sunt bodyguard. Ai nevoie de bodyguard.”

„Eu chiar nu. îmi pot purta singur de grija."

Acum este rândul lui Enzo să pufnească. "Oh, chiar aşa? Locuieşti în acest cartier groaznic din South Bronx. Crezi că nu ai nevoie de mine să am grijă de tine? Permiteţi-mi să vă promit că a fost cel puţin o zi când nu aţi fi ajuns de la gară la blocul dvs. dacă nu aş fi fost în spatele vostru, fiind body guard.”

Toate firele de păr de pe ceafă mi se ridică. Spune el adevărul? Exista un pericol în umbra din spatele meu pe care l-a învins înainte ca eu să-mi dau seama?

„După cum ai spus, am un iubit”, spun eu încet. „Şi dacă am nevoie, el mă poate proteja, mulţumesc foarte mult.”

— De parcă te-a protejat de Xavier Marin?

A auzi numele acelui bărbat pe buzele lui Enzo este ca un pumn în faţă. "Ce vrei să spui?"

Chiar şi în întuneric, pot vedea mâinile lui Enzo strângându-se în pumni. „Omul acela... te-a atacat. Nu am putut face nimic să-l opresc pentru că era în clădirea ta. Şi apoi l-au lăsat să se elibereze. Şi acest broccoli al tău...

Faţa mea arde. „Brock.”

„îmi pare rău, Brock.” Vocea lui este nuanţată de furie. „Nu face nimic. Nimic. Nu-i pasă că bărbatul care şi-a atacat iubita este încă acolo. Nicio pedeapsă! A scapat cu ea! Dar mie... îmi pasă.” Se loveşte cu pumnul în piept. „Aşa că mă asigur că primeşte ceea ce merită, că nu te va mai deranja niciodată.”

Capul mi se învârte brusc. îmi amintesc că Xavier a fost scos din clădirea mea în cătuşe, strigând că drogurile pe care le-au găsit nu îi aparţineau. Doamna Randall a spus că toată lumea a fost surprinsă să afle că face trafic cu droguri. „Tu ai fost cel care...”

El ridică un umăr. „Cunosc un tip.”

Din cauza lui Enzo, Xavier este în închisoare. Dacă nu era el, omul acela s-ar mai plimba pe străzi. Enzo are dreptate — Brock nu a făcut nimic.

Brusc, nu mai sunt sigur ce să cred.

"Haide." El flutură cu mâna în direcţia lui Mazda. „Te dau cu maşina acasă. Te gândeşti dacă mă urăşti sau nu.”

Destul de corect.

Mă urc în maşină lângă Enzo, care stă pe scaunul şoferului. Maşina miroase a el. Mirosul acela de lemn pe care îl are întotdeauna. închid ochii,
pierdut în trecut. De ce a trebuit să plece? Acum lucrurile sunt atât de complicate. A făcut prea multe lucruri greşite. Nu pot doar să-l iert.

Pot sa?

„Deci”, spune el în timp ce începem să conducem în sus.
„Unde ai condus cu atâta grabă astăzi?”

Trag de un fir de blugi. „De parcă nu ştii.”

— Nu ştiu totul, Millie. Se uită la mine, cu faţa parţial ascunsă de umbre. "Spune-mi."

Aşa că fac.
îi spun totul. Fiecare ultim detaliu al abuzului lui Douglas şi al evadării lui Wendy.

I-am promis lui Wendy că nu voi spune nimănui, dar Enzo nu este nimeni. El înţelege. El şi cu mine am lucrat cot la cot, ajutând femei ca Wendy. Dacă există vreo fiinţă umană în întreaga lume căreia îi pot spune povestea, acesta este el.

Mă duce aproape până la uşa mea din faţă înainte de a ajunge la sfârşitul poveştii. Enzo nu a spus prea multe. Asta este totuşi tipic pentru el. Nu am întâlnit niciodată un ascultător atât de intens. Apreciez adesea cum mă face să mă simt atât de auzit. Dar, în acelaşi timp, mă înnebuneşte când nu-mi dau seama ce gândeşte.

„Deci”, spun în sfârşit după ce am descris că am lăsat-o pe Wendy la motel şi am condus înapoi în oraş, „asta e. Ea este în siguranţă acum.”

Enzo este încă tăcut. „Poate”, spune el în cele din urmă.

„Poate că nu. Ea este."

„Omul ăsta, Douglas Garrick”, spune el. „Este un om puternic şi

periculos. Nu cred că va fi atât de uşor.”

„Tu spui asta doar pentru că am făcut-o fără tine. Nu crezi că pot face asta fără tine.”

El opreşte pe stradă în faţa blocului meu. Strada este complet liniştită şi întunecată, cu excepţia unui bărbat singuratic de la colţ care fumează ceva care probabil nu este o ţigară. Când mă uit la această stradă, văd de ce Enzo s-a simţit obligat să mă protejeze, deşi încă nu cred că am nevoie de ea.

Se întoarce să mă privească în ochi. „Cred că poţi face orice”, spune el încet. — Dar, Millie, doar spun... fii atentă.

„Wendy este foarte atentă.”

"Nu." Ochii lui întunecaţi m-au străbătut. "Ai grija. Ea a plecat, dar tu eşti încă aici.”

înţeleg ce spune. Dacă Douglas are bănuiala că am fost implicat în dispariţia soţiei sale, ar putea îngreuna lucrurile pentru mine. Dar sunt gata pentru el. Am avut de-a face cu oameni mai răi decât el şi am ieşit înainte.

„Voi fi atent”, îi spun. „Nu este responsabilitatea ta să-ţi mai faci griji

pentru mine. Deci nu trebuie să mă protejezi.”

„Deci cine va face? Brocoli?"

Faţa mea arde. „De fapt, nu am nevoie de niciunul dintre voi pentru a mă proteja. Când ticălosul m-a atacat în clădirea mea, m-am îngrijit foarte frumos. Aşa că nu-ţi face griji pentru mine. Dacă eşti îngrijorat pentru cineva, ar trebui să-ţi faci griji pentru siguranţa lui Douglas Garrick – din partea mea.”

„Ei bine”, spune el, „şi asta”.

Ne uităm unul la altul pentru o clipă. Mi-aş fi dorit să nu mă părăsească şi să se fi întors în Italia. Dacă nu s-ar fi întâmplat asta, m-ar fi putut ajuta cu Wendy. Ar fi putut să-mi spună rezervele sale mai devreme, astfel încât să le putem aborda. Ar fi putut să o ajute să obţină un nou act de identitate, astfel încât să poată avea mai multe opţiuni.

Şi aş merge acasă cu el în seara asta, în loc de Broccoli. Adică, Brock.

„Mai bine plec”, spun eu.

El dă încet din cap. "Bine."

îmi desfac centura de siguranţă, deşi mă simt reticent să cobor din maşină. „Trebuie să încetezi să mă urmăreşti.”

"Bine."

"Sunt serios." Mă uit la el. „Mă întâlnesc cu altcineva chiar acum. Mă urmăreşti. Este înfiorător şi nu este necesar. Trebuie sa te opreşti. Sau... va trebui să sun la poliţie sau aşa ceva.”

"I-am spus bine." îşi pune o mână pe piept. Poartă un tricou sub jacheta lui lejeră şi, din păcate, încă mai desluşesc toţi muşchii de dedesubt. "Iti dau cuvântul meu. Gata cu privirea.”

"Bun."

Nu voi mai avea senzaţia aceea înfiorătoare că cineva mă priveşte. Am rezolvat oficial misterul Mazda neagră cu farul crăpat şi această maşină nu mă va mai deranja niciodată. Ar trebui să mă simt uşurată, dar nu. Dacă ceva, mă simt şi mai neliniştit. Am avut un înger păzitor şi nici măcar nu ştiam.

„Oricum...” Deschid uşa laterală a pasagerului. „Bănuiesc că acesta este la revedere.”

încep să ies din maşină, dar apoi mâna lui Enzo îmi înconjoară antebraţul. Mă întorc să mă uit la el, iar sprâncenele lui

întunecate sunt strânse. „Am tot acelaşi număr de telefon”, îmi spune el. „Ai nevoie de mine, sună. Voi fi acolo."

încerc să forţez un zâmbet, dar nu se materializează. „Nu voi avea
nevoie de tine. Ar trebui... să-ţi găseşti o altă iubită. Sunt serios."

îmi eliberează braţul, dar acea încruntare este încă pe buzele lui. „Sună tu. Voi aştepta."

Este înnebunit cât de sigur pare că îl voi suna. Dacă ar trebui să ştie un lucru despre mine, este că sunt capabil să am grijă de mine. Uneori un pic prea bine.

Dar în timp ce urc treptele până la etajul al treilea al clădirii mele, un sentiment îngrozitor se instalează în adâncul stomacului meu. Dacă Enzo are dreptate? Dacă l-aş subestima pe Douglas Garrick? La urma urmei, este un om cu adevărat groaznic pe baza a tot ceea ce am văzut. Şi pe deasupra, el este incredibil de bogat.

Nu poate fi atât de uşor pentru Wendy să scape de el, nu-i aşa? Când Enzo şi cu mine obişnuiam să ajutăm femeile să scape de soţii lor abuzivi, neam planificat atât de meticulos şi chiar şi atunci, uneori eram aflaţi. Am impresia că Douglas este mai inteligent decât mulţi dintre ceilalţi bărbaţi cu care am avut de-a face. Chiar dacă acum ştiu că nu era cel din maşină care mă urmărea, s-ar putea să aibă alte modalităţi de a-şi urmări soţia.

Dacă ar şti exact ce plănuim în seara asta?

Gândul mă loveşte ca o tonă de cărămizi când ajung la palierul de la etajul trei. La fel ca şi strada, etajul trei al clădirii mele este complet tăcut. Şi chiar dacă Enzo zăboveşte afară – chiar dacă l-am făcut să promită că nu o va face – nu mă poate ajuta să intru aici.

Mă uit la uşa închisă a apartamentului meu. Există un zăvor înăuntru, dar nu îl pot bloca când plec pentru ziua respectivă. încuietoarea uşii este aproape patetic de uşor de ales. Probabil chiar şi eu aş putea să o fac. Dar nu m-a deranjat niciodată, pentru că nu am nimic demn de furat.

Dacă cineva ar vrea să intre în apartamentul meu, ar fi mult prea uşor.

Cheile uşii mele sunt în mâna mea dreaptă, dar ezit înainte

de a le introduce în broască. Dacă Douglas este cu adevărat cu un pas înaintea mea? Ce se întâmplă dacă el aşteaptă în apartamentul meu, gata să mă convingă să renunţ locaţia lui Wendy prin orice mijloace necesare?

Oriunde ar fi Enzo, nu ar fi putut ajunge departe. Am numărul lui programat în telefon — nu l-am şters niciodată. Aş putea să-l sun şi să-l rog să vină cu mine în apartament, doar pentru a mă asigura că este în siguranţă.

Desigur, după acel discurs pe care l-am ţinut despre faptul că nu am nevoie de el, ar implica să-mi înghit mândria. Dar am făcut multe din asta în viaţa mea. Ce mai e o dată?

Strâng cheile în pumn. Trebuie să iau o decizie.

îmi alung îndoielile sâcâitoare şi introduc cheia în broască. în timp ce se întoarce, inima îmi bate în piept, dar împing uşa.

Pentru o secundă, aproape că mă aştept să iasă ceva la mine. Mă blestem pentru că nu am buzduganul pregătit să plece. Dar când intru înăuntru, totul este liniştit. Nimeni nu mă aşteaptă. Nimeni nu sare peste mine. Nimeni nu este aici deloc.

"Buna ziua?" strig. Ca şi cum intrusul stă în jur, aşteptând un salut adecvat.

Nu există niciun răspuns. Sunt singur în acest apartament. Poate Douglas va pune totul cap la cap, dar nu s-a întâmplat încă.

Aşa că închid uşa apartamentului în spatele meu şi încui zăvorul.

„Ştii,” îmi spune Brock în timp ce-şi împinge o furculiţă de tăiţei pad thai în gură, „s-a deschis un post de recepţioner cu jumătate de normă la firma mea de avocatură. Esti interesat?"

Noi doi luăm cina la apartamentul lui Brock, în sufrageria lui minusculă. Soţii Garrick au o sală de mese legitimă, dar majoritatea apartamentelor din New York au doar o mică zonă în afara sufrageriei, cu o masă care poate fi extinsă manual pentru a găzdui mai mult de patru persoane. Şi apartamentul lui Brock este considerat mare după standardele Manhattan. într-un apartament mic, nu ar exista deloc o zonă de luat masa, iar bucătăria şi camera de zi şi dormitorul şi baia ar fi toate o singură cameră, ca la mine.

Acestea fiind spuse, şi-ar putea permite mai bine dacă ar

vrea. Părinţii lui sunt bogaţi – nu nebuneşte de bogaţi ca Douglas Garrick, ci definitiv de clasă superioară – dar el nu vrea să le ia banii, atât cât încearcă ei să i-i ofere. M-au învăţat să pescuiesc, îi place să spună. El simte că este suficient că i-au plătit diploma de facultate şi diploma de drept din Ivy League, iar acum depinde de el să-şi câştige singur existenţa, adică peşte.

Respect asta la el. El este cu adevărat un tip grozav. Şi apreciez că nu m- a presat să stabilesc o altă dată anume pentru a avea The Talk, deşi acum simt că aş putea să o amân la infinit – chiar dacă ştiu că nu ar trebui.

Mai amestec puţin din curryul meu roşu cu orezul alb. îmi place mâncarea de la acest restaurant, pentru că curry-urile sunt întotdeauna super picante. — O slujbă de secretariat, nu?

Brock dă din cap. „Tu cauţi, nu?”

Au trecut trei zile de când am lăsat-o pe Wendy în Albany. I-am spus lui Brock ceva vag despre faptul că ei nu mai au nevoie de serviciile mele şi nu avea niciun motiv să bănuiască că se întâmplă altceva. Douglas Garrick ar trebui să se întoarcă mâine din călătoria lui de afaceri şi, când mă gândesc la asta, am o senzaţie de rău în stomac. Dar încă cred că totul se va rezolva.

Oricum, va trebui să găsesc o modalitate de a părăsi acea poziţie de curăţare. Poate îi voi trimite lui Douglas un mesaj text în săptămâna viitoare pentru a-l anunţa că programul meu s-a umplut şi că nu mai pot lucra pentru el. Asta mă va lăsa într-un şomaj îngrozitor, iar ideea unui loc de muncă cu

ore regulate şi, Doamne, beneficii este uimitoare.

„Sună grozav”, spun eu. „Dar o slujbă de recepţioner ar funcţiona cu programul meu de şcoală?”

„După cum am spus, este part-time”, spune el. „De fapt, speră la cineva care ar putea face weekend-uri, aşa că ar fi perfect pentru tine.”

Ar fi perfect. Absolut perfect. Şi Brock mi-a spus că toată lumea din compania lui este bine plătită. Şi atunci nu aş avea de-a face cu munca pentru toate aceste cupluri nevrotice din Manhattan.

Desigur, dacă compania lui Brock are în vedere să mă angajeze, vor face o verificare a antecedentelor. Şi când vor afla despre trecutul meu, la fel va afla el. îmi pot imagina că cineva de la firma lui îl strică. Hei, Brock, am auzit că prietena ta are un dosar de închisoare.

Aproape îmi pot imagina reacţia lui. Zâmbetul lui obişnuit uşor alunecând de pe faţă. Ce? Ce vrei să spui? Şi apoi conversaţia când ajunge acasă de la serviciu... Doamne...

Asta devine nebun. Am ţinut asta de la el suficient de mult timp. Şi dacă i-am spus lui Enzo că acest tip este The Guy, atunci asta înseamnă că vorbesc serios în privinţa lui. Asta înseamnă să fii complet sincer.

„De asemenea”, spune Brock, „părinţii mei vin în oraş pentru o nuntă luna viitoare. Şi eu... îmi aruncă un zâmbet strâmb. „Aş dori să luăm cina cu toţii împreună.”

"Părinţii tai?" înghit.

„Vreau să te cunoască.” întinde mâna peste măsuţa de sufragerie şi îşi pune mâna peste a mea. „Vreau ca ei să cunoască femeia pe care o iubesc.” Dacă am fi într-o competiţie „Te iubesc”, Brock m-ar fi bătut cu un raport de zece la unu.

Acest lucru scapă de sub control. Nu mai pot amâna The Talk. Trebuie să-i spun totul. Acum.

„Hei, Brock.” Am pus furculiţa jos. „Este ceva despre care trebuie să vorbesc cu tine.”

îşi arcuieşte o sprânceană. "Oh?"

"Da..."

„Asta nu sună bine.”

„Nu, este...” încerc să înghit, dar gâtul meu este prea uscat. Mă întind după pahar, dar am băut toată apa în timp ce mănânc curryul meu picant. — Lasă-mă să mai iau nişte apă.

Brock se uită la mine în timp ce îmi iau paharul cu apă şi mă grăbesc spre bucătărie. Bag paharul sub filtrul de apa, dorindu-mi odata ca apa sa se reverse puţin mai incet. în timp ce îmi umplu apă, telefonul îmi sună în buzunar. Mă sună cineva.

Numele lui Wendy este pe ecranul telefonului meu. I-am luat numărul, în caz că ceva nu mergea bine cu planul nostru de evadare şi avea nevoie să intervin. Dar ea a lăsat telefonul în urmă în penthouse. Deci de ce sună acum?

Accept apelul, coborând vocea, astfel încât Brock să nu audă. Sunt sigur că nu ar fi de acord cu toate astea şi este deosebit de important să nu-i spui niciun cuvânt, deoarece se pare că îl cunoaşte pe Douglas Garrick şi crede că este un tip drăguţ. „Wendy”, şoptesc eu. "Ce se întâmplă?"

Pentru o secundă, este doar linişte pe cealaltă linie. Apoi zgomot de plâns liniştit. "M-am întors. M-a adus înapoi.”

"Oh Doamne..."

„Millie.” Vocea i se sparge. „Poţi te rog să vii aici?”

Apartamentul lui Brock se află la doar aproximativ cincisprezece minute de mers pe jos de penthouse. Aş putea fi acolo în douăzeci de minute. Dar cum pot? Tocmai am iniţiat o discuţie serioasă cu iubitul meu, care probabil va ocupa restul nopţii.

Dar nu are nevoie de mine atât de mare ca Wendy.

„Voi fi acolo în curând”, îi promit.

îmi las paharul cu apă în bucătărie şi mă întorc în zona de luat masa. Brock pare că abia şi-a atins tamponul cu tăiţei thailandezi de când am plecat din bucătărie. "Asa de?" el spune.

„Ascultă”, spun eu, „am apărut o urgenţă. Eu... trebuie să plec.”

"Acum?"

„îmi pare atât de rău”, spun. — Vorbim mâine seară, promit.

Buza inferioară a lui Brock iese în afară. „Millie...”

"Iţi promit." îl implor cu ochii. „Şi... mi-ar plăcea să-ţi cunosc părinţii. Cred că va fi grozav.”

Ultima afirmaţie pare să-l liniştească. „Ştiu că eşti nervos să-mi cunoşti părinţii”, spune el, „dar o vei iubi pe mama mea. Şi ea este din Brooklyn. A mers la Brooklyn College şi are acelaşi accent ca şi tine.”

„Nu am accent!”

"Tu faci." El îmi rânjeşte. „Una uşoară. E drăguţ."

"Da da..."

Se ridică de la masă şi se întinde spre mine. Chiar dacă îmi vine mâncărimea să fug la penthouse, l-am lăsat să mă ia în braţe. „Vreau doar să

ştii”, spune el, „că orice lucru groaznic ai simţi că trebuie să-mi spui despre tine, este în regulă. Te iubesc indiferent de ce se intampla."

Mă uit în ochii lui albaştri şi îmi dau seama că el este serios. „Vom vorbi despre asta în curând”, promit. "Şi eu te iubesc."

Devine mai uşor de fiecare dată când o spun.

Mă sărută profund pe buze şi, pentru o clipă, îmi doresc cu adevărat să nu fiu nevoit să plec. Dar nu am de ales. Angrenajele din lift se macină mai mult decât de obicei.

Mă întreb cât de vechi are acest lift. Am citit undeva că lifturile au fost folosite pentru prima dată în case la sfârşitul anilor 1920. Deci, chiar dacă acest lift este unul dintre primele lifturi din istorie, are încă mai puţin de un secol. Deci e reconfortant, cred?

Totuşi, într-una dintre aceste zile, sunt sigur că toate angrenajele antice vor rugini la mijlocul virajului şi voi rămâne prins în acest lift pentru tot restul vieţii mele.

Mă uit în jos la ceas. Au trecut puţin mai puţin de douăzeci de minute de când m-a sunat Wendy. Am încercat să sun din nou pentru a-i spune că sunt pe drum, dar ea nu a răspuns. Mi-e frică de ceea ce voi găsi când voi ajunge la etajul douăzeci.

Doamne, acest lift poate merge mai încet?

în cele din urmă, liftul se opreşte şi uşile se deschid. Soarele a căzut pe cer, iar penthouse-ul este întunecat. De ce nu a aprins cineva luminile? Ce se petrece aici?

"Buna ziua?" strig.

Atunci îmi trece prin minte un gând groaznic.

Dacă Douglas este aici? Dacă ar fi forţat-o pe Wendy să mă sune şi mi-a cerut să vin, ca să mă pedepsească pentru că am ajutat-o? Pare genul de lucruri de care este capabil.

Mă simt în poşetă după buzduganul meu. îl găsesc lângă compactul meu şi îl trag, ţinându-l cu mâna dreaptă.

„Wendy?” scârţâi.

Cu mâna stângă, bag mâna în buzunarul blugilor, unde mi-am îndesat telefonul. Nu vreau să sun la poliţie, dar, în acelaşi timp, am un sentiment groaznic despre ceea ce voi găsi în acest penthouse.

Intru în sufragerie, cu paşii mei pe podea la fel de tari ca

TREIZECI SI PATRU

împuşcăturile în acest apartament liniştit şi vid. Inima mi se opreşte când observ roşu care pătează covorul. Şi apoi corpul întins împrăştiat pe canapeaua.

„Wendy!” strig.

Acest lucru este mult mai rău decât am crezut. Douglas nu îşi caută soţia sau nu încearcă să se răzbune. El a găsit-o deja, iar acum stă moartă pe canapea. Alerg spre ea, aşteptându-mă să văd un cuţit căscat rănit pe piept şi pătarea rochiei ei de culoarea albastru închis. Dar nu văd nimic din toate astea.

Şi apoi deschide ochii.

„Wendy!” Simt că sunt pe cale să cad de la un atac de cord. Mi-aş dori să am câteva dintre medicamentele lui Brock disponibile, pentru că inima mea a intrat într-un ritm nebunesc neregulat. "Oh, Doamne! Am crezut că eşti-"

"Mort?" Ea se aşează pe canapea şi atunci îmi dau seama că purpuriu de pe podea este vin roşu care s-a vărsat dintr-un pahar răsturnat pe măsuţa de cafea — Douglas va înnebuni dacă nu îl curăţ. Ea râde cu amărăciune. „Oh, îmi doresc.”

Eram atât de concentrat să-i caut trupul după răni sau sânge, încât nu am observat vânătaia proaspătă înflorită pe obrazul ei stâng, unde ultima aproape dispăruse. Tresesc la vederea lui — îmi pot doar imagina ce a cauzat aşa ceva.

„Faţa ta”, respir.

„Nu e cel mai rău din toate.” Wendy se sprijină pe canapea şi tresări şi îşi apucă cutia toracică. „Cu siguranţă mi-a rupt coastele.”

„Trebuie să mergi la spital!”

"Nicio sansa." Ea îmi aruncă o privire. „Dar mi-ar folosi o pungă de gheaţă.”

Fug în bucătărie şi găsesc o pungă de gheaţă aşezată în congelator. îl acopăr într-un şerveţel, apoi îi aduc afară. O ia cu recunoştinţă, dezbate o clipă unde vrea să-l pună, apoi o sprijină în cele din urmă pe pieptul ei.

„Mă aştepta”, spune ea cu o voce care nu este mult mai tare decât o şoaptă. „Când am ajuns la ferma Fionei din Potsdam. Era deja acolo. El stia."

Eu dau din cap. Nu înţeleg cum s-a întâmplat asta. Mă

aşteptam să o găsească în cele din urmă, dar atât de repede?

„Nu ştiu cum m-a găsit atât de repede.” Ea închide ochii de parcă ar încerca să alunge o durere de cap. „M-am gândit că există o şansă să mă găsească în cele din urmă, dar nu atât de repede. Credeam că am mai mult timp...”

"Ştiu..."

„Millie.” Se schimbă astfel încât pachetul de gheaţă să alunece din loc pentru scurt timp. — Ai spus cuiva unde ne-am dus?

"Absolut nu!"

Ei bine, asta nu este în întregime adevărat. I-am spus unei singure persoane, i-am spus lui Enzo.

Dar să-i spui lui Enzo este la fel de bine ca să nu-i spui nimănui. Enzo nu ar sufla niciodată un cuvânt despre aşa ceva. Dacă ar fi ceva, ar încerca să o protejeze.

„Am fost prost să cred că aş putea scăpa vreodată de el.” Ea ajustează pachetul de gheaţă. "Asta e viata mea. Este mai uşor dacă doar... accept.”

„Nu ar trebui să-l accepţi.” întind mâna şi îi strâng mâna. „Wendy, o să te ajut. Nu trebuie să-ţi petreci tot restul vieţii suportându-l.”

„Ştiu că vrei bine...”

"Nu." Maxilarul îmi zvâcneşte. "Ascultă la mine. am să te ajut. Iţi promit."

Wendy nu spune nimic. Ea nu mă mai crede. Dar voi remedia asta cumva.

Nu-l voi lăsa pe Douglas Garrick să scape rănindu-i aşa.

încă lucrez pentru familia Garrick.

Nu i-am putut spune lui Brock adevăratul motiv pentru care am decis să rămân cu ei şi am refuzat interviul la firma lui, doar că au decis că au nevoie de mine până la urmă. Nu a mai pus întrebări, dar mai ales pentru că l-am evitat.

Data viitoare când îl văd, trebuie să înţeleg trecutul meu. Este timpul. Dar asta nu înseamnă că nu mă tem, aşa că am fost convenabil „ocupat” în ultimele două zile. Chiar dacă i-am promis că îi voi explica totul „în curând”, literalmente nu există niciodată un moment bun. Poate că nu va exista niciodată.

Dar trebuie să-i spun. El trebuie să cunoască adevărul înainte de a trece prin prezentarea mea părinţilor lui, pentru numele lui Dumnezeu.

în seara asta pregătesc cina pentru familia Garrick. Am piept de pui la cuptor şi fierb cartofi pe aragaz, pe care îi voi trece prin robotul de bucătărie pentru a face un piure de cartofi perfect mătăsos, exact aşa cum îi place lui Douglas. Aş fi tentat să scuipă în el dacă nu aş şti că şi Wendy îl mănâncă.

în timp ce verific cuptorul, Wendy aruncă o privire în

bucătărie. Faţa ei învineţită arată mult mai bine şi nu tresări când mai merge, aşa că presupun că se vindecă.

„Cina este aproape gata”, îi spun.

Ea zăboveşte o clipă în pragul bucătăriei. în cele din urmă, ea spune: „Trebuie să vorbesc cu tine o clipă, Millie. Poţi să intri în sufragerie?”

Mâncarea ar trebui să fie în regulă pentru a pleca câteva minute, aşa că o urmez imediat pe Wendy în sufrageria ei şi spre un birou din colţul camerei. Are o expresie ciudată pe faţă şi simt un fulger de îngrijorare. Acum câteva zile, i-am promis că voi găsi o cale de a ieşi din situaţia ei şi încă nu mi-am îndeplinit această promisiune. Dar voi.

încerc doar să găsesc o modalitate de a face asta fără a-l implica pe Enzo.

„Am descoperit ceva zilele trecute în biblioteca lui Douglas”, îmi spune ea. „Ceva ce aş vrea să vezi.”

O urmăresc cu un amestec de curiozitate şi anxietate în timp ce ea urcă şchiopătând scările până la o bibliotecă de pe hol. Ea scoate ceea ce pare a fi un dicţionar din bibliotecă şi îl coboară pe un raft gol. Ea îl deschide şi atunci îmi dau seama că dicţionarul a fost complet golit.

Şi înăuntru este o armă.

îmi strâng o mână peste gură. "Oh, Doamne. Acesta îi aparţine lui Douglas?

Ea dă din cap. „Ştiam că avea o armă undeva în casă, dar nu am ştiut niciodată unde o ţinea.”

„Nici măcar nu o încuie?”

„Bănuiesc că vrea să poată ajunge repede la asta dacă are nevoie.” Wendy ridică pistolul din cartea scobită. îl ţine ca pe cineva care nu a mai ţinut niciodată o armă. „Aceasta este o cale de ieşire.”

"Nu. Nu." îmi împing o val de panică în piept. „Crede-mă, indiferent cât de disperat ai fi, nu vrei să faci asta.”

Nu am prea multă experienţă cu armele, dar am multă experienţă în a face ceva drastic din disperare. Nu voi mai merge niciodată, niciodată pe acel drum. Şi nici ea nu ar trebui.

Dar Wendy nu ascultă. Ea ţine pistolul strâns cu ambele mâini

şi îl îndreaptă prin cameră. Degetul ei nu este pe trăgaci, dar intenţia ei este evidentă.

„Te rog să nu faci asta”, o implor.

„Este şi el încărcat”, spune ea. „Am căutat cum să verific. Are cinci gloanţe în el.”

Nu mă pot opri să scutur din cap. „Wendy, nu vrei să faci asta. îţi promit."

Se întoarce să se uite la mine, cu pometul stâng încă violet din pumnul soţului ei, deşi devine galben. „Ce alegere am?”

„Vrei să-ţi petreci restul vieţii în închisoare?”

"Sunt deja acolo."

"Ascultă la mine." Cât de blând pot, îi smulg pistolul din mâini. L-am întins înapoi pe birou. „Nu vrei să faci asta. Există o altă cale.”

„Nu te mai cred.”

îmi imaginez pe Wendy îndreptând pistolul spre faţa lui Douglas. Cu felul în care ţinea pistolul tocmai acum şi cât de mult tremura, probabil că va rata chiar şi de la mică distanţă. — Ai idee cum să tragi chestia asta?

Ea ridică din umeri. „îţi îndrepţi spre cine vrei să omori, apoi apeşi pe trăgaci. Nu este ştiinţă rachetă.”

„Este puţin mai mult decât atât.”

Ochii ei se fac mari. — Ai împuşcat vreodată o armă, Millie?

Ezit un pic prea mult. Da, am puţină experienţă în împuşcarea cu armă. Enzo era convins că era o îndemânare bună de ştiut, aşa că noi doi am mers de câteva ori la poligon. Am urmat un curs privind siguranţa armelor şi am primit certificate. Dar nu am împuşcat niciodată unul decât la poligon, nu sunt un expert. "Un fel de."

Ea îmi aruncă o privire plină de sens. „Millie...”

"Nu." Iau pistolul şi o pun înapoi în dicţionarul fals. îl închid cu o clipă. "Asta nu se va întâmpla."

"Dar-"

Orice ar fi fost pe cale să spună Wendy este întrerupt de zgomotul uşilor liftului care se deschid. Iau repede dicţionarul şi îl împing înapoi pe raftul unde l-am găsit, în timp ce Wendy se repezi înapoi în dormitorul de oaspeţi cu o viteză şocantă. Mă grăbesc să cobor scările, aşa că Douglas nu-şi va da seama ce făceam.

Douglas rătăceşte în sufragerie şi pare uşor surprins să mă vadă coborând scările. Sprâncenele sale negre groase i se strecoară pe frunte. — Credeam că vei pregăti cina?

„Sunt”, îl asigur. „Este în cuptor chiar acum.”

„Văd...” Ochii lui adânci îmi studiază faţa, suficient de atent încât să mă facă să mă zvârcolesc. „Atunci ce e pentru cină?”

„Pipt de pui prăjit, piure de cartofi şi morcovi glazuraţi”, răspund, deşi meniul de astăzi a fost aranjat cu grijă de Douglas însuşi.

Douglas se gândeşte o clipă. „Nu pune cartofi în farfuria soţiei mele. I- au supărat stomacul.”

"Bine..."

„Şi doar o jumătate de porţie de pui pentru ea”, adaugă el. „Nu a fost bine şi mă îndoiesc că va putea mânca mult.”

în timp ce scurg cartofii la care Wendy nu va putea să ia parte, înţeleg în sfârşit de ce Wendy este atât de dureros de slabă. Douglas este cel care îi aduce mâncare în fiecare seară. El controlează fiecare muşcătură care îi intră în gură.

Pe lângă toate celelalte, el o înfometează în mod sistematic.

încă o modalitate de a o controla, de a o menţine slabă şi de a-i ucide spiritul.

Wendy are dreptate. Acest lucru trebuie să se încheie.

în plus, acum pot scuipă în siguranţă în piureul de cartofi.
încă mă gândesc la arma aia ascunsă în dicţionar în timp ce mă târăsc în pat.

Privirea din ochii lui Wendy când mi-a arătat-o era inconfundabilă. Ea înseamnă afaceri. Ea a ajuns la un punct de disperare în care se gândeşte la sine, la el sau la mine. Şi ăsta e un loc prost să fii. Atunci începi să faci greşeli stupide.

Mai devreme decât mai târziu, trebuie să-l sun pe Enzo. O va ajuta mai bine decât pot eu. Dar nu pot să-l sun acum. Este aproape de miezul nopţii şi dacă mă vede că îl sun la ora asta, cu siguranţă va crede că este un apel de pradă. Nu vreau să-şi facă o idee greşită.

Deşi există o mică parte din mine care nu a încetat să se gândească la el din noaptea aceea în care am fost la Albany.

încă sunt supărat pe el pentru că a dispărut aşa cum a făcut el, dar nu pot nega bucuria pură pe care am simţit-o când a ieşit din acea maşină. Mă loveşte acum că nu m-am simţit niciodată aşa pentru Brock şi nu sunt sigur că o voi face vreodată.

Dar asta nu este corect pentru Brock. Iubitul meu are atât de multe calităţi bune. Mai presus de toate, este un tip solid care nu m-ar abandona niciodată într-un moment de nevoie. Sunt sigur de atât.

Apoi, din nou, nu am fost în stare să-i spun nimic din lucrurile care se întâmplă cu Wendy. Răspunsul lui ar fi să sune imediat poliţia şi să nu se implice. Gândirea tipică a avocatului.

De parcă i-ar arde urechile în următorul cartier, un mesaj text de la Brock apare pe telefonul meu:

Te iubesc.

Strâng din dinţi. Doamne, de câte ori trebuie să-mi spună omul ăsta că mă iubeşte? Se aşteaptă să-l scriu înapoi, dar nu mă pot obliga să o fac chiar acum. Aceşti „te iubesc” mă ţin ostatic. Aşa că, în schimb, îmi fac un selfie făcând o faţă sărutată şi îi trimit un mesaj înapoi. E ca şi cum ai spune te iubesc, nu? Scrie

Arăţi drăguţ. Aş *vrea să fii aici.*

înapoi instantaneu.

Doamne, oare, literalmente, tot ceea ce îmi spune trebuie să fie un fel de călătorie de vinovăţie pentru faptul că nu m-am mutat cu el?

îmi arunc telefonul deoparte, frustrat. încep să mă ridic să mă spăl pe dinţi când telefonul începe să sune. Probabil că este Brock, având în vedere că nu i-am răspuns la text. Probabil că va întreba dacă poate veni. Şi va trebui să-i spun frumos că nu.

Cu excepţia cazului în care mă uit în jos la ecranul telefonului meu, nu este Brock. Este Douglas.

De ce mă sună Douglas la miezul nopţii?

Mă uit în jos la telefonul meu timp de un minut, cu inima bătând cu putere. Nu există niciun motiv bun pentru care şeful meu să mă sune la miezul nopţii. Sunt tentat să-l las pe mesageria vocală, dar, în schimb, glisez pentru a prelua apelul.

„Millie.” Vocea lui sună uşor tăiată. — Nu te-am trezit, nu?

"Nu..."

„Bine”, spune el. „îmi pare rău că te sun atât de târziu, dar m-am gândit că este mai bine dacă auzi asta acum. După această săptămână, nu vom mai avea nevoie de serviciile dumneavoastră.”

„Tu... mă concediezi?”

„Ei bine”, spune el, „nu trag, exact. Mai degrabă ca să te las să pleci. Wendy pare să se simtă mai bine şi şi-ar dori să aibă din nou puţină intimitate în propria noastră casă.”

"Oh..."

„Nu este că nu ai făcut o treabă adecvată.” Doamne, mulţumesc. „Doar că un cuplu căsătorit are nevoie de intimitatea lor. înţelegi ce zic?"

Primesc mesajul tare şi clar. Nu vrea să vorbesc cu Wendy sau să încerc să o ajut.

— înţelegi, nu-i aşa, Millie? el mă apasă.

„Sigur”, spun eu printre dinţii strânşi. "Bineînţeles ca da."

"Bun." Tonul lui se luminează. „Şi doar pentru a vă mulţumi pentru tot ce aţi făcut pentru noi, aş dori să vă ofer o pereche de bilete la un meci cu Mets. Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa?"

— Da, spun eu încet. „îmi plac Mets...”

TREIZECI ŞI ŞASE

"Grozav! Totul este rezolvat atunci.”
„Uh-huh.”

„Noapte bună, Millie. Dormi bine."

în timp ce închid telefonul, încă am un sentiment neliniştit. Ceva mă deranja în legătură cu acea conversaţie – ceva pe care nu prea pot să-mi pun degetul. Mă las înapoi pe pat şi atunci mă uit în jos la tricoul supradimensionat pe care îl port să dorm.

Este un tricou Mets.

Ridic ochii să mă uit la fereastra de vizavi de mine. Jaluzelele sunt închise ca întotdeauna. Alerg spre fereastră şi-mi sparg degetele între jaluzele pentru a privi afară, la stradă. Este complet întuneric. Nu văd niciun bărbat de rău augur stând afară. Nimeni nu se uită la fereastra mea cu un binoclu.

Poate a fost doar o coincidenţă. Adică, sunt din New York. Cui nu-i plac Mets?

Dar nu cred că a fost. Era ceva în tonul lui când a menţionat că mi-a luat bilete la Mets. Aş dori să vă ofer o pereche de bilete la un meci de la Mets. Ţi-ar plăcea asta, nu-i aşa?

Doamne, dacă mă poate vedea aici?

Dar nu este un secret uriaş în care port o cămaşă Mets pentru a dormi. Poate că am deschis uşa purtând-o la un moment dat. Şi toţi iubiţii pe care i- am avut ştiu despre asta, chiar dacă lista include doar Brock şi Enzo.

Totuşi, mai am şi alte câteva cămăşi în care dorm. Douglas ştia cu ce mă îmbrac în seara asta.

I-am jurat lui Wendy că nu voi renunţa niciodată la ea, dar trebuie să recunosc că sunt complet speriat. Jaluzelele sunt închise. Nu le deschid niciodată seara, mai ales când mă schimb în cămaşa de noapte.

Mâinile îmi tremură când îmi iau telefonul şi îi trimit un mesaj lui Brock:

Vrei sa vii ?

Ca întotdeauna, el răspunde imediat:

Voi fi acolo cât de curând pot.

De îndată ce termin de împăturit rufele, mă voi întâlni cu Brock la cină.

Douglas mi-a trimis un mesaj şi a aranjat o oră pentru ultima mea sesiune de curăţare. După aceasta, va trebui să-mi caut un

nou loc de muncă, aşa că sper să-mi dea un pont enorm. Deşi nu îmi ţin respiraţia.

Mă bucur că va fi ultima dată când lucrez pentru Garrick. Nu am renunţat la Wendy, dar nu vreau să mai fiu în casa asta. Douglas Garrick îmi dă înfricoşări şi cu cât mă îndepărtez de el, cu atât mai bine. Voi face tot ce pot să o ajut pe Wendy din exterior.

Mai este ceva care îmi cântăreşte foarte mult în minte în seara asta: de îndată ce termin aici, eu şi Brock vom avea discuţia. Am evitat cu grijă orice discuţii serioase în ultimele câteva ori când l-am văzut, dar asta a durat destul de mult. Mă întâlnesc cu el la apartamentul lui şi o să-i spun totul. Un ghid complet pentru Millie. Şi poate că se va termina, dar poate că va fi bine cu totul. Există o singură modalitate de a afla.

Majoritatea hainelor lui Garrick merg la curăţătorie, aşa că este doar o mică încărcătură de maiouri, lenjerie şi şosete, dintre care majoritatea abia dacă păreau murdare când le-am aruncat în maşina de spălat. Pe măsură ce le sortez şi le aşez în sertarele corespunzătoare, nu mă pot opri să mă gândesc la pistolul ascuns în bibliotecă.

Am făcut-o pe Wendy să jure că nu va face nimic prostesc şi, deşi mi-a promis, nu o cred pe deplin. A ajuns la capătul frânghiei. Am putut vedea disperarea pe chipul ei învineţit în timp ce ţinea arma aia în mâini. Data viitoare când Douglas o enervează, ea ar putea foarte bine să-l omoare.

Nu că am o problemă cu idiotul ăla să fie 86. Dar dacă o face, va merge la închisoare. Ea nu a mers niciodată la doctori sau spitale pentru a documenta felul în care a abuzat de ea şi, deşi aş jura pe ceea ce ştiu într-o sală de judecată, s-ar putea să nu fie suficient.

Am decis oficial că îl voi suna mâine pe Enzo. Cel mai bun lucru ar putea fi să mă îndepărtez complet de această situaţie – mai ales că nici nu voi mai lucra aici – şi îl voi lăsa pe el să se ocupe de asta. La urma urmei, el este cel care îi cunoaşte pe toţi „băieţii”. Avea sens să fim o echipă când ne întâlnim, dar adevărul este că este greu să fii în preajma lui acum.

Enzo o va ajuta pe Wendy. Ştiu că o va face.

Am terminat cu rufele când vine un accident de pe hol. Am mai auzit aici o astfel de prăbuşire. Diferenţa este că acum ştiu că este sunetul lui Wendy rănită.

Ies din dormitorul principal să văd ce se întâmplă. Ca întotdeauna, uşa camerei de oaspeţi este închisă etanş, dar pot auzi vocea lui Douglas venind din interior:

„Tocmai am văzut această debitare pe cârdul de credit!” bubuie el de pe hol. "Ce este asta? Optzeci de dolari pentru prânz la La Cipolla?

Nu l-am auzit niciodată vorbind cu ea în acest fel. Nu trebuie să-şi dea seama că sunt în casă. Mi-a spus să plec devreme, aşa că trebuie să se gândească că am plecat deja şi că poate să-i spună ce vrea fără ca eu să aud.

„Eu... îmi pare rău.” Wendy sună frenetic. „M-am întâlnit cu prietena mea Gisele la prânz şi ea este între slujbe, aşa că m-am oferit să plătesc.”

„Cine ţi-a spus că poţi pleca din casă?”

"Ce?" ’

— Cine ţi-a spus că poţi pleca din casă, Wendy?

„Eu... doar... îmi pare rău, este atât de greu să fii tot timpul înăuntru
şi...”

„Cineva te-ar fi putut vedea!” el răzbeşte. „Ar fi putut să-ţi vadă faţa şi atunci ce ar crede despre mine?”

„Eu... îmi pare rău, eu...”

— Pun pariu că îţi pare rău. Nu te gândeşti la nimic, nu? Vrei ca oamenii să creadă că sunt un monstru!”

"Nu. Nu este adevarat. Jur."

Din cameră se aşterne o tăcere lungă. S-a terminat lupta? Sau trebuie să intru sau să sun la poliţie? Dar nu, nu pot să sun la poliţie — Wendy mi-a spus că asta nu mai este pe masă.

Ce nu aş da pentru un prieten din poliţia de poliţie...

Mă apropii cât îndrăznesc de dormitor, străduindu-mă să le aud. Tocmai când sunt pe cale să bat la uşă, Douglas începe să vorbească din nou şi de data aceasta sună şi mai supărat.

„Restaurantul acela este îngrozitor de romantic pentru tine şi

un prieten, nu-i aşa?” el spune.

"Ce? Nu! Nu este... romantic...”

— întotdeauna îmi dau seama când minţi, Wendy. Cu cine luai cu adevărat prânzul acela de lux?”

"Ţi-am spus! Era Gisele.”

"Dreapta. Acum spune-mi adevărul A fost acelaşi tip care te-a condus în nordul statului?”

Mă strecur mai aproape de cameră. Wendy plânge.

„A fost Gisele”, scânceşte ea.

„Aceasta este o prostie”, şuieră el. „Nu o să-i permit soţiei mele vagabonse să meargă prin oraş cu alt bărbat! Este umilitor.”

Atunci vine un accident rău din interiorul camerei. Şi Wendy ţipă.

Nu-l pot lăsa să o facă rău. trebuie să fac ceva. Doar că dintr-o dată, camera a rămas complet tăcută.

Şi apoi aud un gâlgâit venind din interiorul camerei.

Ca şi cum ar fi sufocată o femeie.

Nu se mai încurcă. Orice s-ar întâmpla în acea cameră, trebuie să opresc.

Şi apoi îmi amintesc de arma.

îmi amintesc exact unde este pistolul.

Mă îndrept spre bibliotecă şi scot dicţionarul. Pistolul este amplasat în acelaşi loc scobit în care era acum două zile, când mi-a arătat-o Wendy. Aşa cum ştiam că va fi. Ridic pistolul doar cu mâinile care tremură uşor.

în timp ce mă uit la revolverul din mână, mă întreb dacă fac o greşeală gravă. Chiar dacă se întâmplă ceva îngrozitor în acea cameră, nu ştiu dacă va îmbunătăţi lucrurile dacă aduceţi o armă în amestec. Când există şansa ca cineva să fie împuşcat, lucrurile se pot înrăutăţi rapid.

Dar nu am de gând să-l împuşc pe Douglas. Asta nu e de pe masă. Singura mea intenţie este să-l sperii. La urma urmei, nu este nimic mai înfricoşător decât o armă. Contez pe elementul surpriză pentru a pune capăt lucrurilor.

Cu revolverul cuibărit în mână, mă grăbesc înapoi pe holul întunecat spre camera de oaspeţi. Luptele au încetat şi totul este tăcut în cameră. Şi cumva acesta este cel mai înfricoşător lucru

dintre toate.

Mă gândesc să bat, dar apoi decid să încerc butonul. Se intoarce uşor in mana mea. în timp ce deschid uşa, o voce îmi vorbeşte în ceafă:

Pune arma jos, Millie. Gestionaţi asta fără el. Faci o greşeala groaznica.

Dar e prea târziu.

Deschid uşa dormitorului de oaspeţi. Vederea din faţa ochilor îmi taie răsuflarea. Sunt Douglas şi Wendy. O stă lipită de perete, cu mâinile înfăşurate în jurul gâtului ei, iar faţa lui Wendy începe să devină albastră. Are gura deschisă să ţipe, dar nu poate ieşi niciun sunet.

Doamne, el încearcă să o omoare.

Nu ştiu dacă o va sufoca sau îi va rupe gâtul cu mâinile goale, dar trebuie să fac ceva chiar acum – nu pot să stau aici şi să permit asta să se întâmple. Dar am învăţat din greşelile trecute. Poate am o armă, dar nu am nicio intenţie să-l ucid. Ameninţarea ar trebui să fie suficientă. Şi apoi voi spune poliţiei ce am văzut.

Poţi face asta, Millie. Nu-l răni. Fă-l să o lase să plece.

„Douglas!” latru la el. "Dă-i drumul!"

Mă aştept să se îndepărteze de ea, plin de scuze şi explicaţii false. Dar
cumva, degetele lui nu se mişcă. Wendy reuşeşte un alt gâlgâit.

Aşa că iau pistolul şi o îndrept spre pieptul lui.

"Sunt serios." Vocea îmi tremură. "Lasa-o sa plece sau trag."

Dar Douglas cumva nu aude ce îi spun. Ochii lui sunt sălbatici şi pare hotărât să pună capăt asta – chiar aici şi acum. Wendy a încetat să-l mai zgârie şi corpul ei a devenit moale. Timpul negocierilor a trecut. Dacă nu fac ceva în următoarele câteva secunde, o va ucide.

Şi voi fi lăsat să se întâmple.

„Jur pe Dumnezeu”, croiesc, „am să trag dacă nu o laşi!”

Dar el nu o face. El continuă să strângă.

nu am de ales. Există un singur lucru pe care îl pot face în această situaţie.

Apăs pe trăgaci.

Douglas slăbeşte câteva secunde după ce împuşcătura sună prin

apartament. Este mai tare decât mă aşteptam, suficient de tare încât vecinii cu siguranţă vor fi auzit. Ei bine, poate nu. Pereţii şi tavanele sunt probabil izolate fonic într-un loc ca acesta şi avem podeaua sub noi ca tampon.

în plus, degetele lui Douglas alunecă de pe gâtul lui Wendy.

Wendy se prăbuşeşte în genunchi, tuşind şi plângând şi strângându-se de gât, în timp ce soţul ei stă întins lângă ea pe podea, cu corpul imobil. După o secundă, o baltă de purpuriu se întinde sub el pe mocheta de pluş.

Oh nu.

Nu din nou.

Pistolul îmi cade de pe degete şi aterizează pe podea lângă mine cu un zgomot puternic. Mă simt complet îngheţată. Douglas Garrick nu se mişcă deloc, iar balta de sub el continuă să crească. Am vrut să-l împuşc în umăr, cât să-l rănesc şi să-l forţez să-şi ia mâinile de pe Wendy, dar nu suficient pentru a-l ucide.

Se pare că am ratat.

Wendy îşi freacă ochii lăcrimaţi. în mod miraculos, ea este încă conştientă. Ea îngenunchează lângă soţul ei, punând o mână pe gâtul lui, peste artera lui carotidă. Ea îşi ţine mâna acolo pentru o clipă, apoi îşi ridică privirea spre mine. „Nu există puls.”

Oh Doamne.

„E mort”, şopteşte ea cu o voce răguşită. „E chiar mort.”

— Nu am vrut să-l omor, murmur eu. „Eu... încercam doar să-l fac să-şi ia mâinile de pe tine. Nu am vrut niciodată să...”

„Mulţumesc”, spune Wendy. "Mulţumesc ca mi ai salvat viaţa. Ştiam că o faci.”

Ne uităm unul la altul pentru o clipă. I-am salvat viaţa. Trebuie să-mi amintesc asta. Va trebui să explic poliţia când vor ajunge aici.

„Trebuie să pleci.” Wendy se ridică în picioare, deşi picioarele îi par tremurate. „Noi... putem şterge amprentele de pe armă. Ar trebui să funcţioneze, nu-i aşa? Da, da, sunt sigur că va fi. Nu voi chema poliţia pentru câteva ore şi apoi le voi spune... Oh! Pot spune că am crezut că Douglas a

fost un intrus şi l-am împuşcat din întâmplare. Totul a fost un accident, ştii? Ei vor crede asta. Sunt sigur că o vor face.”

Vorbeşte repede – este în panică. Oricât de mult mi-ar plăcea să mi se ia căldura, există o gaură imensă în povestea ei. „Dar portarul a văzut când Douglas a intrat în clădire.”

Ea scutură din cap. „Nu, nu a făcut-o. Unii dintre rezidenţi au acces la intrarea din spate şi el vine întotdeauna în acest fel.”

„Există o cameră acolo?”

"Nu. Nicio cameră."

„Dar camerele din lifturi?”

"Acestea?" Ea pufneşte. „Acestea sunt doar decorative. Unul dintre ei s- a stricat acum cinci ani, iar celălalt a fost scos din funcţiune de cel puţin doi ani.”

Ar putea chiar acest lucru să funcţioneze? Tocmai l-am împuşcat pe Douglas Garrick cu sânge rece. Există vreo şansă să scap cu asta fără consecinţe? Apoi, din nou, nu ar fi prima dată.

"Pleaca acum." Ea trece peste corpul lui Douglas, ocolind cu grijă balta de sânge. „îmi voi asum responsabilitatea pentru asta. Acest lucru este pe mine. Te-am adus în asta şi nu am de gând să te trag cu mine. Pleacă de aici cât mai poţi.”

„Wendy...”

"Merge!" Ochii ei arată aproape la fel de sălbatici ca cei ai lui Douglas când mâinile lui erau înfăşurate în jurul gâtului ei. „Te rog, Millie. Aceasta este singura cale.”

— Bine, spun eu încet. „Dar... dacă ai nevoie de mine...”

Ea întinde mâna să mă strângă de braţ. „Crede-mă, ai făcut destul.” Ea ezită. „Ar trebui să ştergeţi toate mesajele noastre text. Cei de la mine, dar şi cei de la Douglas. Doar în cazul în care."

Este o idee extrem de bună. Wendy şi cu mine am discutat despre câteva lucruri despre care nu aş vrea să ştie poliţia dacă ar începe să investigheze această crimă. Şi ar putea fi mai bine dacă nu văd textele dintre mine şi Douglas, notând că astăzi ar fi ultima mea sesiune. îmi iau poşeta, iar mâinile îmi tremură aproape prea tare ca să o fac, dar reuşesc să şterg conversaţiile cu ambii Garrick de pe telefon.

„Nu încerca să mă contactezi”, spune ea. „Mă voi ocupa de

asta, Millie. Nu vă faceţi griji."

încep să mă cert, dar apoi am închis gura. Nu are rost. Wendy a decis deja că vrea să ia căldură şi este în interesul meu să o las. îmi iau rămas bun de la penthouse, ştiind că nu voi mai pune piciorul niciodată în acest loc. Ultimul lucru pe care îl văd când ies din dormitor este Wendy care stă deasupra cadavrului lui Douglas.

Şi ea zâmbeşte.

Toată călătoria cu metroul înapoi acasă, nu mă pot opri din tremur.

Toţi cei din metrou trebuie să creadă că sunt o persoană nebună, pentru că, deşi este aglomerat, nimeni nu s-a aşezat de o parte şi de alta a mea până mă întorc în Bronx. Practic, îmi petrec întreaga călătorie îmbrăţişându-mă şi legănându-mă înainte şi înapoi.

Nu pot să cred că l-am ucis. nu am vrut.

Nu, nu este corect. L-am împuşcat pe bărbat în piept. Ar fi o minciună să spun că nu l-am vrut mort. Dar acesta a fost ultimul mod în care am vrut să se desfăşoare lucrurile când am văzut arma aceea în dicţionar.

Dar va fi bine. Am mai trecut prin asta. Wendy va rămâne la povestea ei, iar poliţia nu va avea idee că am fost implicată.

Acum trebuie doar să mă ocup de faptul că am ucis un bărbat. Din nou.

în clipa în care ies din staţia de metrou, telefonul îmi sună. Un apel pierdut. O scot din geantă, pe jumătate aşteptându-mă să fie Wendy, dar, în schimb, ecranul este plin de apeluri pierdute şi mesaje vocale de la Brock.

Oh nu. Trebuia să luăm cina diseară. Aceasta trebuia să fie noaptea în care urma să avem marea discuţie. Ei bine, asta nu se va mai întâmpla.

Mă uit la numele lui Brock de pe telefon pentru o clipă, ştiind că trebuie să-l sun, dar nu vreau să o fac. în cele din urmă, dau clic pe numele lui. El răspunde aproape instantaneu.

„Millie?” Sună o combinaţie de furios şi îngrijorat. "Unde eşti?"

„Eu...” Mi-aş fi dorit să fi luat un moment să mă gândesc la o scuză valabilă înainte de a-l suna. "Nu ma simt bine."

"Oh, chiar aşa?" Sună sceptic. „Ce este în neregulă, mai exact?”

„Eu... am o boală de stomac.” Când nu spune nimic, mă hotărăsc să mai înfrumuseţesc câteva detalii. „A venit brusc. Ma simt îngrozitor. Continui, ştii, să vomit. Şi de asemenea... ei bine, iese din ambele capete. Cred că trebuie să stau în seara asta.”

Mă pregătesc ca el să mă cheme cu privire la povestea mea falsă, dar, în schimb, vocea lui se înmoaie. „Nu suni bine.”

„Da...”

„Aş putea veni”, oferă el. „Aş putea să-ţi aduc nişte supă de pui?
Frecaţi-vă spatele?”

Am cel mai dulce iubit vreodată. El este un tip atât de bun. Şi de îndată ce acest lucru se va termina, o să mă revanşez absolut cu el. Chiar îl iubesc. Cred că.

„Nu, dar mulţumesc”, respir în telefon. „Trebuie doar să fiu singur şi să mă recuperez. Verificare de ploaie?”

„Sigur”, spune el. „Doar fii mai bine.”

Când închid telefonul, mă simt vinovat acum pentru felul în care îl tratez pe Brock pe lângă orice altceva. Dar nu vreau să-l trag în mizeria asta. Singura persoană cu care aş putea vorbi despre asta este Enzo şi este o idee proastă din atât de multe motive. Trebuie doar să merg acasă şi să încerc să nu mă gândesc la nimic. în curând, toate acestea vor fi în spatele meu.
Mă trezesc simţindu-mă că am fost lovit de un camion şi îmi bate tâmpla dreaptă.

Nu am putut dormi noaptea trecută. M-am răsturnat şi m-am întors şi de fiecare dată când începeam să plec în derivă, vedeam cadavrul lui Douglas zăcând pe podeaua penthouse-ului. în cele din urmă, m-am împiedicat la baie şi am luat unul dintre somnifere pe care le-am ascuns acolo. Apoi am intrat într-un somn plin de vise, bântuit de ochii morţi ai fostului meu şef care se uitau la mine.

Mă răsturn în pat, atingându-mi părul de şobolan. Bătăile din tâmplă se intensifică şi durează un moment să realizez că de la uşa din faţă se aude şi bătăi.

Cineva este la uşa din faţă.

Reuşesc să mă târăsc din pat şi să-mi înfăşor corpul cu o haină. "Vin!" Croc, sperând că bătăile se vor opri. Dar cine este la uşă este persistent.

Mă uit prin vizor. Un bărbat stă acolo, purtând o cămaşă albă şi cravată neagră sub un trenci. "Cine e?" strig.

„Acesta este detectivul Ramirez de la NYPD”, răspunde vocea înăbuşită a bărbatului.

Oh nu.

Dar bine, nu există niciun motiv de panică. Şeful meu a murit, aşa că evident că vor dori să-mi pună câteva întrebări. Nu este nimic de care să vă faceţi griji.

Descuiesc uşa şi o deschid. Nu poate intra aici fără permisiunea mea explicită şi nu am nicio intenţie să i-o dau. Nu că aş avea ceva de ascuns, dar nu se ştie niciodată.

— Domnişoară Calloway? întreabă el cu o voce surprinzător de adâncă. L-aş judeca a fi cam la cincizeci de ani, pe baza pungilor de sub ochi şi a raportului gri-negru din părul tuns.

„Bună,” spun eu speriat.

„Mă întrebam dacă aş putea să-ţi pun câteva întrebări”, spune el.

Fac tot posibilul să-mi fac faţa goală. "Despre ce?"

El ezită, studiindu-mi chipul. — Cunoşti un bărbat pe nume Douglas
Garrick?

„Da...” Niciun rău să admit asta. Ar fi destul de uşor să dovedesc că am lucrat pentru familia Garrick.

„A fost ucis aseară.”

"Oh!" îmi pun o mână peste gură, încercând să par surprins. "Asta e groaznic."

„Speram că poţi să cobori la gară şi să-mi răspunzi la câteva întrebări.”

Faţa detectivului Ramirez este o mască. Buzele lui sunt o linie dreaptă, care nu dezvăluie nimic. Dar coborând la gară? Sună grav. Apoi, din nou, el nu scoate o pereche de cătuşe şi îmi citeşte drepturile. Sunt sigur că iau cazul foarte în serios pentru că Douglas era atât de bogat şi important.

"Când vrei să vin?"

„Acum”, spune el fără ezitare. „Pot să-ţi dau o plimbare.”

„Trebuie... trebuie?”

Nu am nicio obligaţie să vin cu el dacă nu sunt arestat – îmi cunosc prea bine drepturile. Dar aş vrea să aud ce spune.

„Nu trebuie,” răspunde el în cele din urmă, „dar l-aş recomanda cu căldură. într-un fel sau altul, vom avea o discuţie.”

Am o senzaţie de rău în stomac. Sună a ceva mai mult decât câteva întrebări ocazionale despre angajatorul meu. „Aş dori să-mi sun avocatul”, spun.

Ramirez îşi ţine ochii pe ai mei. „Nu cred că este necesar, dar este dreptul tău să faci asta.”

Nu ştiu ce fel de întrebări îmi vor pune, dar nu-mi place ideea de a fi la secţia de poliţie fără un avocat prezent, indiferent ce spune el. Din păcate, există un singur avocat pe care îl cunosc suficient de bine ca să îl sun acum. Şi aceasta va fi o conversaţie dificilă.

Ramirez aşteaptă în timp ce îmi recuperez telefonul mobil şi selectez numărul lui Brock. Trebuie să fie deja la serviciu până acum, dar ridică după doar câteva sunete. Brock îşi petrece cea mai mare parte a zilei la birou şi rareori se află în sala de judecată.

„Hei, Millie”, spune el. "Te simţi bine?"

„Hm”, spun eu. "Nu chiar.

„S-a înrăutăţit bug-ul stomacal?”

"Ce?"

Brock este tăcut pentru o clipă pe cealaltă linie. „Mi-ai spus aseară că ai o boală de stomac.”

PATRUZECI SI DOI

Oh corect. Aproape că am uitat minciuna pe care i-am spus-o când nu am venit în apartamentul lui aseară. „Da, este mai bine, dar am nevoie de ajutorul tău cu altceva. Ceva important."

"Desigur. De ce ai nevoie?"

„Deci, um...” Cobor vocea, astfel încât Ramirez să nu mă audă. „îl cunoşti pe vechiul meu şef, Douglas Garrick? El a fost de fapt... a fost ucis aseară.”

„Doamne,” răsuflă Brock. „Millie, e groaznic. Ştiu ei cine a făcut-o?”

„Nu, dar...” Mă uit la Ramirez, care mă urmăreşte. „Vor să mă intervieveze la secţia de poliţie.”

"Oh wow. Cred că ştii ceva important?”

„Bănuiesc că da, chiar dacă chiar nu o fac. Oricum... m-aş simţi mai bine dacă aş avea un avocat prezent cu mine.” îmi dresesc glasul. „Deci, ştii, asta eşti tu.”

„Sigur, desigur.” Vreau să ajung la telefon şi să-l îmbrăţişez. „Ma pot întâlni acolo de îndată ce termin câteva lucruri. Sunt sigur că va fi bine, dar sunt fericit să fiu alături de tine.”

în timp ce notez adresa secţiei de poliţie unde detectivul Ramirez mă va interoga, nu pot să nu mă gândesc că Brock şi cu mine vom ajunge în curând să avem conversaţia pe care am vrut să o am cu el aseară, după ce toate.

Până ajung la secţia de poliţie din Manhattan, sunt complet speriat. Detectivul Ramirez a încercat să poarte o conversaţie în timpul călătoriei cu maşina până la gară, dar eu i-am răspuns mai ales prin monosilabe şi mormăituri. Chiar şi când vorbea despre vreme, am avut senzaţia că caută informaţii şi nu voiam să-i dau nimic.

Dar când ajung la gară, Brock mă aşteaptă acolo. Poartă costumul său gri şi acea cravată albastră care îi face ochii să pară cu adevărat albaştri. Zâmbeşte când mă vede că intru în gară cu detectivul, fără să arate deloc îngrijorat. Probabil că asta se va schimba foarte curând.

„Acesta este avocatul meu de acolo”, îi spun lui Ramirez. „Aş dori să vorbesc cu el în privat înainte de a fi interogat.”

Ramirez dă scurt din cap. „Te punem într-o cameră să vorbim şi, când eşti gata, aş dori să-ţi pun întrebările mele.”

Mă duce într-o cameră mică, pătrată, cu o masă de plastic şi

câteva scaune de plastic înconjurătoare. Nu am fost într-o cameră de interogatori de ani de zile, iar vederea ei îmi strânge pieptul. Mai ales când mă aşează pe unul dintre scaune şi mă lasă singur acolo, cu uşa închisă. Am crezut că Brock va veni aici cu mine, dar pare să fie ocupat afară.

Mă întreb ce îi spun ei.

Mai petrec aproape patruzeci de minute singur în cameră, cu panica crescând. Când chipul familiar al lui Brock apare la uşă, aproape că am izbucnit în plâns.

„Ce a durat atât de mult?” Plâng.

Brock are o expresie tulburată pe faţă. Pare puţin înţepenit când se aşează pe scaunul vizavi de mine. Există un crater între sprâncene.

„Millie”, spune el, „am vorbit cu detectivul de afară. Ei sunt reticenţi să- mi spună prea multe, dar aceasta nu este o întrebare de rutină. Eşti un suspect serios.”

Mă uit la el. Cum ar putea fi asta? Wendy le-a spus poliţiei că ea a fost cea care l-a împuşcat pe Douglas. Se îndoiesc de povestea ei? Ar trebui să fie deschis şi închis.

Dacă nu...

„Au un mandat de percheziţie în apartamentul tău”, îmi spune el. Un mandat? „Au o echipă acolo chiar acum.”

îmi caută apartamentul? Nu-mi pot imagina ce caută. Nu am nimic acolo care să fie deloc suspect. Din fericire, nu am avut sânge pe haine aseară. Am verificat.

„De ce ar crede că l-ai ucis?” Brock scutură din cap. „Nu are niciun sens pentru mine.”

Asta este. Trebuie să-i spun despre trecutul meu. Dacă va acţiona ca avocatul meu, trebuie să ştie. Altfel, va arăta ca un idiot. „Ascultă”, îi spun, „e ceva ce trebuie să ştii despre mine.”

El îşi ridică sprâncenele spre mine, aşteptând.

Este atât de greu. Mă înjur pentru că nu am spus nimic mai devreme, dar acum că fac asta, îmi amintesc de ce am amânat-o atât de mult. „Am oarecum un, ştii, un cazier în închisoare.”

„Ai un ce?” Falca lui pare să se destrame. „Un dosar de închisoare? Parcă ai fi în închisoare?”

„Da. Cam asta înseamnă un cazier în închisoare.”

"Pentru ce?"

PATRUZECI SI DOI

Şi acum vine partea grea. „A fost pentru crimă”.

Brock pare să fie la vreo două secunde să se rătăcească — sper că inima lui este bine. "Crimă?"

„A fost autoapărare”, spun eu, ceea ce nu este în întregime adevărat. „Omul ăsta îl ataca pe prietenul meu şi l-am oprit. Eram adolescent la acea vreme.”

îmi aruncă o privire. „Nu intri la închisoare pentru autoapărare.”

„Unii oameni fac.”

Nu pare să mă creadă, dar nu am de gând să intru în detalii despre băiatul care încerca să-mi violeze prietenul. Despre cum am făcut ceea ce trebuia să fac pentru a-l opri, chiar dacă procurorii au făcut să pară că am mers prea departe.

„Nu e de mirare că nu ai obţinut niciodată diploma de facultate”, mormăie el în sinea lui. „întotdeauna mi-am spus că ai înflorit târziu.”

"îmi pare rău." Cobor ochii. „Ar fi trebuit să-ţi spun.”

„Păi, crezi?”

„îmi pare rău”, spun din nou. „Dar m-am speriat dacă aş face-o, te-ai uita la mine ca... ei bine, aşa cum mă priveşti acum.

Brock îşi trece o mână prin păr. „Doamne, Millie. Eu doar... ştiam că

este ceva despre care nu ai vrut să-mi spui, dar nu mi-am imaginat niciodată...”

„Da”, respir.

"Bine." îşi slăbeşte o crestătură cravata albastră. „Bine, ai un dosar de închisoare. Lăsând asta la o clipă, de ce cred ei că l-ai ucis pe Douglas Garrick?

Nu pot să răspund la această întrebare pentru că nu ştiu ce le-a spus Wendy poliţiei. Chiar dacă tot ceea ce îi spun lui Brock este presupus confidenţial, nu mă pot decide să-i spun ce sa întâmplat aseară. "Nu am nici o idee."

El lasă capul gânditor. „Mi-ai spus aseară că eşti bolnav. Ai plecat devreme din apartamentul lor?”

„Ei bine, mi-am terminat treaba”, spun cu grijă, ştiind că portarul poate confirma când am părăsit apartamentul. „Dar din moment ce nu mă simţeam bine, m-am dus direct acasă după. Eram deja aproape acasă când am vorbit la telefon. Douglas... nici măcar nu era acolo când am plecat din apartament.

"Bine." Brock îşi freacă bărbia. „îţi fac pur şi simplu greutăţi din cauza recordului tău. Vom rezolva asta.”

Aş vrea să am încrederea lui.

Se pare că Ramirez nu este în stare să-mi vorbească imediat, ceea ce bănuiesc că este un fel de tactică care să mă distrugă. Brock trebuie să primească un telefon de la serviciu, aşa că mă lasă singur în camera de interogatoriu, unde îmi petrec următoarea oră în panică în tăcere.

Sunt la secţia de poliţie de peste două ore, când Ramirez a intrat în sfârşit să-mi vorbească, cu Brock urmărindu-l de aproape. Brock stă lângă mine şi îmi strânge mâna sub masă. Este reconfortant să ştiu că nu mă urăşte complet, în ciuda faptului că a aflat despre dosarul meu din închisoare. Deşi ziua este încă tânără.

„Vă mulţumesc pentru răbdare,domnişoarăCalloway”, spune detectivul. Expresia lui este încă un gol.— Am câtevaîntrebări pentru tine
despre domnul Garrick.

„Bine”, spun eu. Suntem înregistraţi, aşa că îmi păstrez tonul calm şi măsurat.

"Unde ai fost noaptea trecuta?" mă întreabă Ramirez.

PATRUZECI SI TREI

„M-am dus la penthouse-ul familiei Garrick să fac nişte curăţenie uşoară şi să spăl rufe, apoi m-am dus acasă.”

— La ce oră ai părăsit penthouse-ul?

— Pe la şase şi jumătate, spun eu.

— Şi aţi vorbit cu domnul Garrick cât a fost acolo?

Dau din cap, amintindu-mi ce mi-a spus Wendy. Noi doi trebuie doar să ne menţinem poveştile drepte şi ar trebui să fim bine. "Nu."

Ramirez pare surprins de răspunsul meu. — Deci domnul Garrick nu v-a cerut să vă întâlniţi cu el la apartament aseară?

Clipesc la el, confuz. "Nu..."

„Domnişoara Calloway.” Ochii detectivului par să se întunece în timp ce se uită la mine. „Care este relaţia ta cu Douglas Garrick?”

„Relaţia mea?” Mă uit la Brock, care se încruntă. „El este angajatorul meu. Ei bine, el şi Wendy, soţia lui.”

„Ai o relaţie sexuală cu el?”

Aproape mă sufoc. "Nu!"

"Nici macar o data?"

Vreau să întind mâna şi să-l scutur pe detectiv, dar, din fericire, intervine Brock. „Domnişoara Calloway ţi-a răspuns la întrebare. Ea nu are nicio relaţie cu domnul Garrick, în afară de cea pur profesională.”

Detectivul Ramirez ridică dosarul pe care l-a pus lângă el pe masă. Scoate o coală de hârtie capsată împreună. Mi-o alunecă peste masă. „Am găsit un telefon arzător în sertarul dulapului domnului Garrick. Acestea au fost mesajele text schimbate între telefonul arzător şi telefonul tău.”

Iau hârtiile şi încep să le scanez în timp ce Brock se uită peste umărul meu. Recunosc mesajele text. Sunt aceleaşi mesaje pe care Douglas mi le-a trimis în ultimele două luni pentru a-mi confirma zilele de lucru. Dar, în afara contextului, par să capete un alt sens.

Vei fi peste diseară ?

Ne vedem mai târziu în seara asta.

Vino în seara asta.

Mai mult, toate mesajele mele despre cumpărături şi spălătorie au dispărut. Fiecare mesaj pare să implice planificarea întâlnirilor împreună. Ochii lui Brock ies afară în timp ce citeşte mesajele text.

„Da, acestea sunt textele noastre”, spun eu, „dar toate sunt despre muncă.”

"Domnul. Garrick ţi-a trimis mesaje despre muncă de pe un telefon arzător?

îmi strâng dinţii. „Nu ştiam că este un telefon arzător. Am crezut că este telefonul lui obişnuit.”

— înţeleg, spune Ramirez.

„în plus”, adaug eu, „au fost şi alte mesaje. Mai ales despre cumpărături şi spălătorie. Nu sunt aici... parcă ar fi fost şterse.”

„Ai mesajele pe telefonul tău?”

„Nu...” Pentru că Wendy mi-a spus să le şterg. „Am scăpat de toate mesajele.”

"De ce?"

„De ce n-aş face?” Am scăpat un râs care sună mult prea sus. „Adică, salvezi fiecare mesaj text pe care îl primeşti?”

Probabil că o face. Probabil că are mesaje text pe telefon cu zece ani în urmă. Deşi să fiu corect, nu aş fi şters niciodată acele mesaje text dacă
Wendy nu mi-ar fi spus.

„De asemenea”, spune el, „s-au făcut apeluri către tine până la miezul nopţii. Vrei să spui că te suna angajatorul la miezul nopţii?”

„S-a întâmplat doar o dată”, spun eu şchiop.

Recunosc cât de slab sună totul. Nu are sens — de ce mi-a trimis Douglas mesaje de pe un telefon? Nu este ca şi cum m-ar fi pregătit să accept căderea pentru propria lui crimă. Mă uit la Brock, care a rămas ciudat de tăcut în cel mai rău moment posibil.

„De asemenea...” Ramirez deschide din nou folderul. Doamne, mai sunt? Cum ar putea fi mai mult? „Recunoşti asta?”

Este o fotografie imprimată granulată a unei brăţări. O recunosc ca fiind aceeaşi brăţară pe care Douglas i-a dat-o lui Wendy după ce i-a dat acel ochi negru. „Da”, spun eu. „Aceasta este brăţara lui Wendy.”

Sprâncenele lui Ramirez se ridică. „Atunci de ce l-am găsit în cutia ta de bijuterii din apartamentul tău?”

„Ea... mi-a dat-o.”

Sprâncenele lui se strecoară mai aproape de linia părului. „Wendy Garrick ţi-a dat o brăţară cu diamante de zece mii de dolari?

O brăţară de zece mii de dolari? Cât a costat această brăţară? Am avut ceva în valoare de zece mii de dolari în cutia mea de bijuterii?

„Mi-a spus că a fost un cadou de la soţul ei”, spun eu.

„Ce zici de inscripţie?” Scoate încă o fotografie din dosar şi mi-o dă. „Ti se pare cunoscut?”

Inscripţia pe care o citisem pe brăţara lui Wendy este acum aruncată în aer pe ecran, astfel încât atât eu, cât şi Brock să o putem citi clar.

Spre W, eşti a mea pentru totdeauna, iubire D

„Corect”, spun eu. „Spre W. Către Wendy”.

Ramirez atinge fotografia. „Numele tău nu începe cu W?
Wilhelmina?” „Eu...” Mi se usucă brusc gura. Aştept ca Brock să

intervină şi să protesteze împotriva întrebărilor, dar el este încă mut şi aşteaptă şi el să audă răspunsul meu. „Mă duc mereu pe Millie.”

„Dar numele tău este Wilhelmina.”

"Da..."

„De asemenea...” Oh, nu, sunt mai multe? Cum ar putea fi mai mult? Dar încă o dată, se îndreaptă spre acel dosar stupid. Scoate o altă fotografie tipărită. — Acesta a fost un cadou de la domnul Garrick?

îi scot fotografia din mâini. Este rochia aceea pe care Douglas mi-a cerut să o întorc. Dar apoi nu mi-a dat niciodată nicio chitanţă şi nici nu mi-a spus de unde vine. Cu tot ce se petrecea, uitasem complet de asta. Aşa că a stat într-o pungă de cadou în dulapul din dormitorul meu.

„Nu”, spun eu slab, chiar dacă văd deja unde se duce asta. "Domnul. Garrick mi-a cerut să returnez rochia.”

„De ce a stat în dormitorul tău de mai bine de o lună?”

„El... nu mi-a dat niciodată chitanţa.”

Nici măcar nu mă pot uita la Brock. Dumnezeu ştie ce gânduri îi trec prin cap. Vreau să-l asigur că totul este o neînţelegere teribilă, dar nu pot avea acea conversaţie cu el cu detectivul din cameră.

„Uite”, spun eu, „voiam să-l returnez. L-am întrebat despre chitanţă şi mi-a spus că mi-o va primi, dar am uitat amândoi.”

„Domnişoară Calloway”, spune Rodriguez, „ştiaţi că rochia a fost cumpărată de la Oscar de la Renta pentru şase mii de dolari? Chiar crezi că ar uita să-l returneze?”

Sfânt...

Risc să arunc o privire rapidă în direcţia lui Brock. Are o expresie lucioasă pe faţă şi clătină uşor din cap. L-am adus aici să fie avocatul meu, dar se dovedeşte a fi complet inutil.

„De asemenea”, adaugă Ramirez. Oh nu. Nu poate exista nimic altceva. Cu siguranţă nu am acceptat alte documente de la Garrick. Nu mai poate scoate nimic din acel dosar. — Ai petrecut noaptea la un motel cu Douglas Garrick săptămâna trecută?

"Nu!" Plâng.

îşi drese glasul. — Deci nu v-aţi cazat într-un motel din Albany miercurea trecută în timp ce domnul Garrick avea o întâlnire de

afaceri acolo şi nu aţi plătit noaptea în numerar?

Deschid gura dar nu iese niciun sunet.

"Miercurea trecuta?" izbucneşte Brock. „Aceasta este ziua în care trebuia să ne întâlnim la cină şi m-ai ridicat! Acolo erai?”

nu pot minţi. I-am dat funcţionarului de la motel permisul meu de conducere. „Da, am închiriat o cameră de motel în Albany. Dar nu este ceea ce crezi.”

Ramirez îşi încrucişează braţele pe piept. "Ascult." nu stiu ce sa spun. Nu vreau să dezvălui secretul lui Wendy. Dacă află despre problemele conjugale pe care le aveau Garrick, crima ar putea fi pusă
pe ea. Chiar dacă nu vreau să fiu învinovăţit pentru asta, nici nu vreau să fie învinovăţit.

„Am avut nevoie doar de o noapte liberă”, spun eu şchiop.

„Deci ai fost la un motel la întâmplare din Albany pentru a petrece noaptea?”

„Nu aveam o aventură cu Douglas Garrick.” Mă uit între Brock şi Ramirez şi ambii par incredibil de sceptici. "Jur. Şi chiar dacă aş fi – ceea ce nu am fost – asta nu înseamnă că l-am ucis, pentru numele lui Dumnezeu!”

„A rupt-o cu tine aseară.” Ramirez îşi ţine ochii aţintiţi asupra mea în timp ce renunţă la această revelaţie. „Erai furios pe el şi l-ai împuşcat înfuriat cu propria lui armă.”

„Nu...” îmi simt gura îngrozitor de uscată. „Asta nu este nici pe departe adevărat. Nu ai nici o idee."

Ramirez dă din cap spre fotografiile de pe birou. „Poţi vedea de ce pare suspect.”

„Dar nu este adevărul!” Plâng. „Nu am avut niciodată o aventură cu Douglas Garrick. Acest lucru este absolut nebunesc.”

Detectivul nu spune nimic de data asta. Se uită doar la mine.

„Niciodată nu l-am atins”, spun eu. "Iti jur! întrebaţi-o pe Wendy Garrick. Ea va confirma tot ce spun. Intreab-o!"

„Domnişoară Calloway”, spune detectivul Ramirez, „Wendy Garrick este cea care ne-a spus despre aventura dumneavoastră cu soţul ei”.

Ce? "Scuzaţi-mă?"

„Ea a spus că domnul Garrick a venit cu ea ieri şi te-a invitat cu intenţia de a pune capăt lucrurilor”, spune el. „Dar când a

ajuns acasă, l-a găsit întins pe podea, împuşcat.

Nu... Ea nu a făcut... După tot ce am făcut pentru ea...

„Şi”, spune el, „amprentele tale sunt pe armă”.

PATRUZECI SI PATRU

Interogatoriul merge la vale de acolo.

încerc să împletesc o versiune a adevărului. O versiune care nu se termină prin a-l împuşca pe Douglas Garrick mort în casa lui. îi explic despre Douglas Garrick că a fost abuziv lui Wendy şi încercările mele de a o ajuta. îi spun că Wendy mi-a arătat pistolul şi a spus că o folosea pentru protecţie şi că aşa trebuie să fi ajuns amprentele mele pe ea, deşi am probleme în a explica de ce amprentele lui Wendy nu sunt pe pistol. îmi dau seama din privirea de pe faţa detectivului Ramirez că nu crede niciun cuvânt din ceea ce spun.

Până la sfârşitul poveştii mele divagatoare, sunt sigur că Ramirez îmi va citi drepturile şi mă va duce la o celulă de închisoare. Dar, în schimb, clătină din cap. „Mă întorc imediat”, îmi spune el. „Nu te duce nicăieri.”

Se ridică şi părăseşte camera, uşa trântindu-se în urma lui cu un ecou răsunător, lăsându-ne pe mine şi pe Brock singuri în camera de interogatoriu.

Brock se uită în jos la masa de plastic, cu ochii sticloşi. Trebuia să fie aici ca avocat, dar nu a spus niciun cuvânt în douăzeci de minute. Dacă aş fi ştiut cum se va întâmpla asta, nu i-aş fi cerut niciodată să vină.

„Brock?” Spun.

Ridică încet ochii.

"Te simţi bine?" spun eu blând.

"Nu." îmi aruncă o privire aprinsă. „Ce dracu a fost asta, Millie? Serios?"

„Brock”, scârţâi, „nu poţi să crezi...”

„Ce crezi?” se repezi el la mine. „Până acum câteva ore, nici nu ştiam că ai fost în închisoare pentru crimă. Şi acum aflu că m-ai înşelat cu ticălosul ăla bogat pentru care ai lucrat...

„Nu am înşelat!” am izbucnit. „Nu te-aş înşela niciodată!”

— Atunci ce naiba făceai miercurea trecută? el spune. "Ce faceai azi- noapte? Şi în toate celelalte nopţi trebuia să luăm cina, dar m-ai supărat? Trebuie să vezi cum arată totul al naibii de suspect. Mai ales că, ştii, se pare că ai ucis un tip odată.”

Ei bine, nu doar o dată. Dar simt că furnizarea acestor informaţii nu mi- ar ajuta cazul. — Ţi-am spus, încercam să o ajut pe Wendy.

— încercai să o ajuţi pe femeia care acum te acuză că ai o aventură cu soţul ei şi apoi l-a ucis?

Bine, când el spune aşa... „Nu ştiu de ce îi spune detectivului asta. Poate a intrat în panică. Dar crede-mă, a fost abuziv cu ea. Am văzut-o cu ochii mei.”

„Millie.” Brock se uită la mine cu o expresie dureroasă pe trăsăturile lui frumoase. „Te-am sunat aseară şi păreai foarte supărat de ceva. Evident, nu ai avut o boală de stomac. A fost o minciună.”

„Da”, recunosc. „A fost o minciună.”

„Millie.” Vocea lui sparge pe numele meu. — L-ai ucis pe Douglas Garrick?

Aproape tot ceea ce m-a acuzat detectivul Ramirez era neadevărat. Dar un lucru era absolut adevărat. L-am împuşcat pe Douglas Garrick. L-am omorât. Şi chiar dacă neg orice altceva, acel fapt rămâne.

„Oh, Dumnezeule”, mormăie Brock. „Millie, nu pot să cred că ai...”

„Nu este ceea ce crezi tu”, spun eu.

Scaunul de plastic al lui Brock se zgârie de podeaua tare a camerei de interogatoriu când se ridică în picioare. — Nu te pot reprezenta, Millie. Nu este potrivit şi... nu pot.”

în ciuda cât de inutil a fost iubitul meu în timpul interogatoriului, gândul că mă abandonează mă sperie şi mai tare. „Ştii că nu am bani pentru un avocat...”

„Deci poţi folosi apărătorul public”, spune el. „Sau împrumutaţi bani, sau... nu ştiu. Dar nu pot fi eu. îmi pare rău."

"Deci asta este." Bărbia îmi clătineşte când ridic privirea la el. „Te despărţi de mine.”

"Cred?" El dă din cap. „Sincer, nici măcar nu ştiu cine eşti.” îşi trece mâna prin păr, trăgând obsesiv de şuviţe. „Nu pot să cred că se întâmplă asta. chiar nu pot. Am vrut să-mi cunoşti părinţii. Chiar am crezut că tu şi cu mine...”

Nu are nevoie să finalizeze gândul. Şi-a imaginat un viitor în care noi doi să ne căsătorim. Aveţi copii împreună. îmbătrâneşte împreună. Nu şi-a imaginat că se va sfârşi într-o secţie de poliţie, eu fiind interogat pentru crimă.

Deci, într-adevăr, nu-l pot învinovăţi că a plecat. Dar tot am

izbucnit în lacrimi de îndată ce uşa se închide în urma lui.
Adevărata minune este că, după toate acestea, detectivul Ramirez nu mă arestează. Când îmi dă vestea că sunt liber să plec, chiar îl întreb: „Eşti sigur?” Eram sigur că mă vor lua în custodie, dar mi-a lăsat să plec cu avertismentul că nu ar trebui să părăsesc oraşul. Având în vedere că nu am bani şi nicio maşină, nu voi pleca nicăieri prea curând.

După ce ies din gară, îmi întind telefonul instinctiv. Apoi îmi dau seama că nu am pe cine să sun. De obicei, l-aş fi sunat pe Brock pentru a-l anunţa că am fost eliberat, dar am senzaţia că nu-i pasă.

Desigur, există o persoană căreia i-ar păsa.

Enzo.

Enzo m-ar ajuta. Dacă l-aş suna, ar crede fiecare cuvânt pe care l-am spus fără întrebări. Dar nu ştiu dacă vreau să merg din nou pe acel drum. Şi am ţinut tot acel discurs despre faptul că nu am nevoie de ajutorul lui, aşa că nu sunt pe cale să mă târăsc înapoi la el o săptămână mai târziu, implorându-l să mă salveze.

Mă pot salva. Nici măcar nu sunt arestat. Poate că toată chestia asta se va rezolva.

După ce am dezbătut opţiunile mele pentru un moment, selectez numărul de telefon al lui Wendy din lista mea de contacte. Nu ştiu dacă este cuşer să o sun acum, dar am nevoie de răspunsuri. Am avut un acord aseară şi ceea ce pretinde detectivul este complet împotriva a ceea ce am hotărât. Apoi, din nou, s-ar putea să fi inventat lucruri ca să mă sperie să mărturisesc sau să o implice pe Wendy. Nu aş pune nimic dincolo de acel detectiv.

Desigur, merge direct la mesageria vocală.

Aş putea la fel de bine să merg acasă. La urma urmei, mâine m-ar putea aresta şi nu voi mai putea merge acasă niciodată. Nu mi-aş permite o cauţiune.

Iau trenul înapoi în apartamentul meu din Bronx. După tot ce s-a întâmplat astăzi, abia mai pot pune un picior în faţa celuilalt. Trebuie să caut în geanta mea timp de cinci minute bune, căutându-mi cheile, până sunt sigur că le-am pierdut. Tocmai când sunt pe cale să renunţ, îi găsesc înfundaţi în fundul pungii.

„Millie!”

Aproape în secunda în care intru în clădire, proprietara mea, doamna Randall, se grăbeşte să iasă din apartamentul ei de la primul etaj, purtând una dintre rochiile ei supradimensionate, care nu se prinde în talie. Faţa ei încreţită este încreţită, iar buza de jos iese în afară.

„Poliţia a fost aici!” ea plânge. „M-au pus să-ţi deschid apartamentul şi au făcut o percheziţie! Aveau un ziar care îmi spunea că trebuie să le las să intre!”

„Ştiu”, gemu. "îmi pare rău."

Doamna Randall îşi mijeşte ochii spre mine. „Ascunzi droguri acolo sus?”

"Nu! Cu siguranţa nu!" Tocmai am ucis pe cineva, asta-i tot. Sheesh.

„Nu mai vreau probleme în clădirea mea”, spune ea. „Nu eşti altceva decât necaz. De două ori a venit poliţia din cauza ta! Te vreau afară. Ai o săptămână.”

"O saptamana!" Plâng. — Dar doamna Randall...

„într-o săptămână şi schimb lacătele”, şuieră ea la mine. „Nu te vreau prin preajmă şi orice faci în acel apartament al tău.”

Inima mea se scufundă. Cum naiba o să găsesc vreodată un alt apartament cu tot ce se întâmplă cu mine? Poate ar fi mai bine dacă aş fi arestat. Cel puţin atunci, voi avea un loc unde să stau. Şi mâncare gratuită.

Urc cele două trepte până la apartamentul meu. Mă aştept ca apartamentul să fie jefuit şi nu sunt dezamăgit. Poliţiştii care au percheziţionat locul nici nu au încercat să pună totul înapoi acolo unde trebuia să meargă. îmi va lua restul nopţii să curăţ totul.

Mă las jos pe canapea mea, epuizată. Nu pot face faţă acestei mizerie în seara asta. Poate mâine. Poate niciodată. Ce rost mai are dacă mă duc oricum la închisoare?

în schimb, iau telecomanda şi îmi pornesc televizorul prost. Cred că asta o să fac în ultima mea noapte de libertate.

Din păcate, televizorul este acordat pe un post de ştiri. Povestea uciderii lui Douglas Garrick este peste tot în ştiri chiar acum. Prezentatorul de ştiri de pe ecran cu acel păr blond strălucitor raportează că poliţia vorbeşte cu o „persoană de interes”.

Hei, am făcut ştirile. Sunt o „persoană de interes”.

Apoi programul se reduce la un videoclip cu Wendy. Vorbeşte cu un reporter, iar ochii ei sunt injectaţi de sânge şi umflaţi. Vânătăile de pe faţa ei pare complet dispărută, ceea ce presupun că este din cauza machiajului. Se întoarce să se adreseze camerei.

„Soţul meu Douglas a fost un bărbat incredibil”, spune ea cu o voce surprinzător de puternică, care nu seamănă deloc ca ea. „Era amabil, genial şi plănuisem să întemeiem o familie împreună în curând. Nu merita să i se scurteze viaţa aşa. Nu este corect că el...” Ea se opreşte din vorbit, sufocată de emoţie. „Eu... îmi pare rău...”

Ce a fost asta?

Cum a putut Wendy să vorbească despre Douglas aşa după ce i-a făcut el? înţeleg că nu vreau să vorbesc de rău despre morţi, dar îl face să pară ca un fel de sfânt. Bărbatul era la câteva secunde să o sufoce până la moarte când i-am pus capăt vieţii. De ce nu îi spune reporterului asta?

Videoclipül o face pe ştierul blond. Ochii ei albaştri limpezi se blochează cu ecranul. „Dacă ni te alături acum, povestea noastră de top este uciderea brutală a multimilionarului CEO al Coinstock, Douglas Garrick. A fost găsit mort în apartamentul său din Upper West Side noaptea trecută, cu o rană mortală prin împuşcătură în piept.”

Pe ecran apare o fotografie a unui bărbat în vârstă de patruzeci de ani, cu legenda „Douglas Garrick, CEO al Coinstock”. Mă uit la ecran, la părul închis la culoare şi la ochii căprui ai bărbatului, la bărbia lui dublă şi la cutele din jurul ochilor, în timp ce zâmbeşte pentru cameră. în timp ce mă uit la fotografia lui Douglas Garrick, îmi dau seama de ceva.

Nu l-am mai văzut niciodată în viaţa mea pe acest om.

Bărbatul a cărui fotografie este pe ecran îmi este complet necunoscut. Seamănă puţin cu omul cu care am interacţionat în penthouse şi, de departe, s-ar putea să nu ştii diferenţa. Dar nu este el. Cu siguranţă nu este el. Omul acesta este cineva complet diferit.

Deci, dacă bărbatul de pe ecran este Douglas Garrick...

Pe cine naiba am ucis aseară?

PARTEA II
PATRUZECI ŞI ŞASE

Trebuie să crezi că sunt o persoană groaznică.

Ar fi de ajutor dacă aş spune că, deşi Douglas nu a pus niciodată un deget pe mine, a fost un soţ groaznic? M-a umilit şi mi-a făcut viaţa mizerabilă. Şi aş fi fost fericit să divorţez.

Acest lucru nu trebuia să se termine cu uciderea lui. Asta depinde în întregime de el.

Şi Millie? Ei bine, ea este o victimă nefericită. Dar ea nu este chiar atât de dulce pe cât ai putea crede. Dacă îşi petrece viaţa în spatele gratiilor, este spre binele mai mare.

Dar chiar şi după ce ai auzit partea mea a poveştii, s-ar putea să crezi că sunt o persoană groaznică. Ai putea crede că Douglas nu merita să moară. Ai putea crede că eu sunt cel care merită să meargă la închisoare pentru tot restul vieţii mele.

Şi adevărul este că nu prea îmi pasă.

Cum să scapi cu uciderea soţului tău – Un ghid de Wendy Garrick

Pasul 1: Faceţi cunoştinţă cu un bărbat care este singur, neştiu şi bogat

Cu patru ani mai devreme

Nu înţeleg arta contemporană.

Prietena mea Alisa mi-a trimis o invitaţie la această expoziţie de galerie, dar este prea ciudat pentru mine. Sunt obişnuit să admir picturile ca fiind lucrări frumoase de pricepere artistică. Dar asta? Nici măcar nu ştiu ce este asta.

Titlul expoziţiei este simplu: Garments. Şi exact asta este. îmbrăcăminte, atârnată de perete, tăiată în bucăţi, reconstruită într-un mozaic de catifea, satin, mătase şi poliester. Este absolut absurd. Când a devenit arta ceva care arată ca un copil a făcut-o în timpul orelor de arte şi meserii de la şcoală?

Fucrarea la care mă uit acum se intitulează Socks. Este denumit corect. Este un cadru uriaş, cel puţin la fel de înalt ca mine şi fiecare centimetru din el este acoperit cu şosete de diferite forme şi dimensiuni.

Pur şi simplu... pur şi simplu nu înţeleg.

„Am o gaură într-unul dintre şosetele mele”, spune o voce masculină din spatele meu. „Crezi că ar fi bine dacă aş împrumuta una dintre acestea?”

îmi rotesc capul pentru a identifica proprietarul vocii. Imediat, îl recunosc pe Douglas Garrick. înainte de acest eveniment, am studiat cu mare atenţie o fotografie rară pe care mi-a găsit-o Alisa — i-am memorat părul castaniu neîngrijit, încreţirea din jurul ochilor aproape cu un zâmbet, un incisiv strâmb în stânga. Poartă o cămaşă de rochie albă ieftină care pare că ar fi putut fi cumpărată de la Walmart şi a ratat un nasture. Nu aşteptaţi, a ratat toate butoanele. Fiecare buton este oprit cu unul. Şi are nevoie de un bărbierit – foarte mult.

Nu ai ghici niciodată că acest om este unul dintre cei mai bogaţi oameni din întreaga ţară.

„Nu văd cum ar putea să rateze”, răspund, încercând să par

rece, deşi inima mea face sărituri în piept.

îmi zâmbeşte şi îşi întinde mâna. Abia s-a observat în fotografia pe care am văzut-o, dar în viaţa reală, el are o bărbie dublă, deşi nu este nimic de care nu s-ar ocupa unele dietă şi exerciţii fizice. „Doug Garrick”.

îi iau mâna, care este caldă, şi o înghite pe a mea ca şi cum ar fi fost concepute să se potrivească. „Wendy Palmer.”

„Foarte încântat să te cunosc, Wendy Palmer”, spune el, în timp ce ochii lui căprui îi întâlnesc pe ai mei.

— La fel, domnule Garrick.

„Deci...” Se rostogoleşte înapoi pe călcâiele mocasinii uzaţi. „Ce părere ai despre haine?”

Mă uit prin cameră la diferitele lucrări de artă centrate pe îmbrăcăminte. Ştiu puţin despre Douglas Garrick şi cred că este un om care apreciază adevărul. „De fapt”, spun eu, „nu prea înţeleg. Aş putea crea chiar eu oricare dintre aceste piese cu puţin lipici de la Elmer şi cu o cutie de îmbrăcăminte de la Goodwill.”

Douglas se încruntă. „Dar nu acesta este ideea? Artistul încearcă să conteste status quo-ul şi să ofere o critică artei tradiţionale şi să demonstreze că chiar şi cele mai obişnuite obiecte pot fi transformate în ceva care declanşează emoţii.”

"Oh." La naiba, acum trebuie să mă gândesc la ceva inteligent de spus. „Ei bine, găsesc că interacţiunea dintre textură şi culoare...”

Mă opresc scurt când văd zâmbetul de pe buzele lui Douglas. îl ţine o fracţiune de secundă, apoi izbucneşte în râs. „Acea prostie a sunat ca şi cum am ştiut despre ce vorbesc?”

— Un pic, recunosc timid.

„Ştii ce îmi place la această galerie?” el spune. "Mancarea. Este...” îşi sărută vârful degetelor. "Spectaculos. Sunt dispus să mă uit la câţiva pereţi de şosete pentru aceste aperitive.”

— Da, murmur eu. Nu am mâncat nimic de când sunt aici. Această rochie Donna Karan mi se potriveşte ca o mănuşă, îmbrăţişându-mi sânii, stomacul şi fundul la fel de bine, dar ar putea exista o umflătură inestetică dacă încep să înghiţi creveţi cu sos cocktail.

Se uită în jos la mâinile mele goale. „Lasă-mă să iau câteva

dintre preferatele mele pentru tine. Aveţi încredere în mine."

îi zâmbesc. "Sunt intrigat."

— Nu mişca niciun muşchi, Wendy Palmer.

Douglas îmi face cu ochiul înainte de a se năpusti la masa cu aperitive. Ia o farfurie şi începe să stivuească un număr deranjant de articole. Oh
Doamne. De ce pune atâta mâncare pe farfuria aceea? Nu mă răsfăţ cu micul dejun sau prânzul şi am avut deja o salată înainte să vin aici. Ce îmi face omul ăsta?

Aproape am un atac de panică la toate alimentele pe care le pune pe acea farfurie, dar este o farfurie mică, aşa că va fi în regulă. Voi lua o cină mai mică mâine seară.

"Poftim." Se grăbeşte înapoi la mine, dornic să-mi arate obiectele pe care le-a căutat pentru mine. „Acestea sunt preferatele mele. încercaţi mai întâi tarta cu ciuperci.”

îl ridic şi iau o muşcătură. Este ceresc. Această singură muşcătură are probabil în jur de cinci sute de calorii dacă ar trebui să ghicesc. Nu e de mirare că Douglas are o bărbie dublă. Şi nu-i pasă, pentru că nu este o femeie şi, de asemenea, este incredibil de bogat.

„Acum”, spune el, „e acolo o piesă numită Pantaloni. Vrei să riscăm orice presupuneri despre ceea ce ne vom uita?

îmi zâmbeşte, ţinându-mi privirea, chiar dacă rochia mea prezintă o cantitate impresionantă de decolteu. Când am venit aici în seara asta cu intenţia să-l seduc pe Douglas Garrick, nu l-am anticipat pe acest bărbat. Acest lucru va fi mult mai uşor decât mă aşteptam.

PATRUZECI ŞI ŞAPTE

Pasul 2: Acordaţi-vă cu un om bogat

Cu trei ani mai devreme

Douglas poate fi absolut înnebunitor.

El mă chinuie. Se preface a fi un tip drăguţ – chiar şi la pământ, având în vedere jobul şi averea personală – dar este sadic. Nu există altă explicaţie pentru ce s-ar comporta în acest feb

"Ce crezi ca faci?" ma repez la el.

Cel puţin are bunătatea de a părea oi. El ar trebui să! Este destul de rău că bărbatul stă în sufrageria noastră purtând boxeri — boxeri! — dar ar trebui să ajungem în mai puţin de o oră la o petrecere la casa lui Leland Jasper şi nu este deloc pregătit. Am programat acest lucru perfect pentru ca noi să întârziem la modă, şi totuşi acum stă în bucătărie, îmbrăcat în pantaloni de trening şi un tricou şi mănâncă Nutella din borcan folosind un cuţit de unt.

Inima mea nu poate suporta nebunia asta.

„Mi-a fost foame", spune el. Pune cuţitul pe blatul din bucătărie, untând maro închis pe suprafaţa de marmură.

„Douglas", spun cu răbdarea care se diminuează rapid, „trebuie să mergem în zece minute. Nici măcar nu eşti îmbrăcat."

"Unde sa mergi?"

El mă chinuie. El face asta intenţionat. Nu-mi pot imagina că acest comportament nu este intenţionat – nimeni nu ar putea fi atât de necunoscut. „Casa lui Leland! Petrecerea este diseară!"

"Oh corect." Geme şi îşi freacă tâmplele. „Hristoase, trebuie să plecăm? O urâm pe Leland şi pe soţul ei. Nu am spus asta? De asemenea, ce fel de nume este Leland? Cu siguranţă ea a inventat acest nume."

Are dreptate din toate punctele de vedere, dar asta nu înseamnă că putem sări peste această petrecere. Toată lumea va fi la această petrecere. Şi vreau să mă vadă purtând noua mea rochie Prada, părul meu castaniu perfect coafat şi evidenţiat, atârnând de braţul logodnicului meu chipeş şi imposibil de bogat, care va purta un costum Armâni care îi ascunde burta din abdomen. L- am ales în acest scop explicit. înainte să mă aibă, obişnuia să se plimbe în costume ieftine, unde puteai să-i vezi conturul intestinului.

„Trebuie să plecăm", spun printre dinţi. „Nu vreau să mai aud un cuvânt
despre asta. Trebuie să te îmbraci – acum."

— Dar Wendy. Douglas mă apucă de braţ şi mă trage aproape de el. Respiraţia lui miroase a alune de pădure. „Hai, petrecerea va fi atât de groaznică. Hai doar... Nu ştiu, hai să vedem un film, doar noi doi? Aşa cum obişnuiam când ieşeam prima oară? Poate

noul film Avengers?”

Ceea ce nu mi-am dat seama despre Douglas înainte să-l cunosc este că este un tocilar fără speranţă. Nici măcar nu încearcă să-l ascundă. Tot ce vrea este să se uite la filme cu supereroi şi să iasă legume pe canapea cu laptopul aşezat pe picioare, mâncând Nutella din borcan. Singurul mod în care a ajuns să fie CEO al Coinstock este pentru că este un geniu nebun care a inventat o piesă de tehnologie care a ajuns să fie folosită de fiecare bancă din ţară.

„Mergem la această petrecere”, spun pentru ceea ce mi se pare a suta oară. Jur, bărbatul nu mă ascultă niciodată. „Acum îmbracă-te. Toca, toca.” "Bine bine."

Se apleacă să încerce să-mi sărute Nutella, dar eu port Prada, aşa că fac un pas înapoi şi ridic mâinile ca să-l ţin departe. „Poţi să mă săruţi după ce te vei schimba”, îi spun.

Douglas împinge borcanul înapoi în dulap şi iese din bucătărie în sufrageria noastră incredibil de mică. Tot acest apartament este o ruşine. Avem doar trei dormitoare, iar unul dintre ele este biroul lui Douglas, aşa că parcă am avea doar două dormitoare. De îndată ce ne căsătorim, vom primi un upgrade serios, precum şi casa visurilor mele din suburbii. Ei bine, este într-adevăr casa de vis a lui Douglas, pentru că visul meu este cu siguranţă să nu locuiesc în suburbii.

Zâmbesc ori de câte ori mă gândesc la casa în care vom locui cândva. în copilărie, tatăl meu era muncitor de întreţinere, iar mama abia câştiga salariul minim lucrând la o grădiniţă. Aveam o casă mică şi împărţeam un dormitor cu sora mea mai mică, care obişnuia să udă patul noaptea până la vârsta de opt ani. Am studiat destul de mult la şcoală pentru a câştiga o bursă la un liceu privat şmecher, unde toţi ceilalţi copii şi-au luat joc de mine că nu m-am îmbrăcat la fel de bine ca ei.

Tot ce îmi doream era o pereche de blugi de designer precum frumoasa şi crudă mea colegă de clasă Madeleine Edmundson. Şi poate o haină de iarnă care nu a fost un joc de mână cu găuri în ea.

Am crezut că aş putea schimba lucrurile pentru mine la facultate, dar nu a funcţionat aşa cum am sperat. A avut loc acel

incident îngrozitor în care m- au acuzat că înşel şi nu mi sa permis să mă întorc pentru anul meu. Toate perspectivele mele de carieră păreau să iasă pe fereastră când am fost escortat în afara campusului.

Mi-aş dori să mă vadă cu toţii acum.

înnebunitor, soneria sună în acel moment. înainte să-i pot spune lui Douglas că voi avea grijă de oricine este la uşă, el spune: „Probabil este Joe. El lasă nişte hârtii de care am nevoie. Va dura doar un minut.”

Joe Bendeck este avocatul lui Douglas. Deşi probabil că face parte din motivul pentru care Douglas este atât de bogat, nu este persoana mea preferată din lume şi are un dezgust abia ascuns faţă de mine. Mă bucur că Douglas este cel care scăpa de el.

Este ciudat totuşi că se opreşte atât de târziu seara. Nu fără precedent, dar încă neobişnuit. Mă întreb ce vrea...

în timp ce Douglas merge să vorbească cu Joe, eu zăbovesc în apropiere, ascultând conversaţia lor. Douglas nu mă implică de obicei în afacerile lui, dar este inteligent să ştiu cât de mult pot ce se întâmplă.

„Asta este totul?” spune vocea lui Douglas.

„Da”, răspunde Joe, „şi mai am şi altceva pentru tine...”

Aud amestecul de hârtie. Douglas deschizând un plic. „Oh, Joe. Ţi-am spus, nu pot să-i cer să facă asta.

„Doug, trebuie. Nunta ta este în doar câteva săptămâni şi nu te poţi căsători cu acea femeie fără un prenupţial.”

"De ce nu? Am încredere în ea."

"Mare greşeală."

„Uite, nu pot... este ca şi cum ai începe o căsătorie pe picior greşit.”

— Lasă-mă să-ţi dau nişte sfaturi juridice gratuite, Doug. Dacă asta se destramă asupra ta, ea va primi jumătate din tot ceea ce ai lucrat. Acest document este singurul lucru care vă protejează. Ai fi un complet idiot să te căsătoreşti cu ea fără să o faci să semneze unul.”

"Dar-"

"Nici un "dar. Nu te căsătoreşti cu acea femeie decât dacă ea semnează acest lucru. Dacă ea te iubeşte cu adevărat şi îi pasă să

rămână căsătorită cu tine, atunci nu ar trebui să conteze pentru ea, nu?

îmi ţin respiraţia, aşteptând să văd ce spune Douglas. Aştept să-i spună lui Joe să meargă în iad. Dar, pe lângă faptul că Joe este avocatul său, el este şi cel mai vechi şi cel mai apropiat prieten al lui.

„Bine”, spune Douglas. „O să-l termin.”

PATRUZECI SI OPT

„Este extrem de generos”, mă informează Joe Bendeck.

Joe stă lângă mine şi Douglas în sufrageria noastră şi mă explică termenii contractului prenupcial Douglas nu mi-a dat-o în noaptea aceea. A mai aşteptat câteva zile, atenuând lovitura cu nişte flori şi un colier de diamante de la Tiffany’s. Nu a înmuiat prea mult lovitura.

„Nu mă simt confortabil cu ideea unui prenupţial.” Mă uit la Douglas, care stă lângă mine, îmbrăcat ca un slob complet în blugi şi tricou. „Iubito, trebuie să trecem prin asta?”

„Este foarte generos”, spune din nou Joe. „Zece milioane de dolari dacă divorţaţi. Dar nu poţi urmări niciunul dintre celelalte bunuri ale lui.”

„Nu vreau bunurile lui.” Mi-am pus mâna pe genunchiul lui Douglas. Ţesătura blugilor lui se simte uzată sub mâna mea. „Vreau doar să mă căsătoresc în pace.”

„Aşa că semnează”, spune Joe. „Şi nu te voi mai supăra niciodată”.

„Eu doar...” îmi scot o batistă brodată din buzunar şi îmi tamponez ochii. — Credeam că ai încredere în mine, Douglas.

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu”, mormăie Joe. „Doug, chiar te îndrăgosteşti de prostiile astea?”

Douglas aruncă o privire prietenului său, iar el îşi aruncă braţul în jurul umerilor mei. El este un iubitor pentru o femeie care plânge. „Wendy, nu este deloc aşa. Am încredere în tine. Şi te iubesc atât de mult."

îmi ridic faţa pătată de lacrimi să mă uit la el. "Şi eu te iubesc."

„Dar”, adaugă el, „nu mă pot căsători cu tine fără un prenupţial. îmi pare
rău."

Văd în ochii căprui ai lui Douglas că el este serios. Joe l-a convins, iar acum bea Kool-Aid.

Mă uit furiş la hârtiile de pe măsuţa de cafea din faţa mea. Este un teanc gros de doi centimetri. Dar Joe a evidenţiat punctele principale pentru mine. Scrie în alb şi negru că dacă divorţăm, voi primi zece milioane de dolari. Asta nu este aproape de jumătate din cât valorează Douglas, dar nu este nimic de care să strănuţi.

PATRUZECI SI OPT

Mă va menţine confortabil pentru tot restul vieţii dacă lucrurile nu merg aici.

Nu că mă aştept să divorţăm. Mă aştept ca eu şi Douglas să fim împreună până când moartea ne va despărţi, yadda yadda yadda. Dar nu se ştie niciodată. Douglas este un reparator superior şi recunosc că există şanse să nu-l repar după bunul meu plac.

„Bine”, spun eu. „O să semnez.”

PATRUZECI SI NOUA

Pasul 3: Bucuraţi-vă de viaţa de căsătorie... pentru puţin timp

Cu doi ani mai devreme

"Iisus Hristos. Locul ăsta este nebun.”

Douglas este reticent să cumpere acest apartament penthouse. El crede că ar trebui să trăim în acel apartament minuscul cu trei dormitoare pentru tot restul vieţii noastre. Ei bine, avem casa pe care am cumpărat-o pe insulă, dar nu ştiu cât timp voi petrece acolo. Lui Douglas îi place casa totuşi. Are cinci dormitoare şi tot vorbea într-un mod enervant despre toţi copiii cu care urma să-i umplem.

„Acest penthouse nu este mai mare decât are Orson Dennings”, subliniez.

Tammy, agentul nostru imobiliar, dă din cap cu entuziasm. „Acesta este doar un penthouse la nivel mediu.”

Douglas clipeşte la luminatoare. „Nu înţeleg de ce avem nevoie deloc de un penthouse! Avem o casă întreagă!”

Nu mi-am dat seama cât de zgârcit este soţul meu până când am plecat la vânătoare de apartamente. Orice mai mult de patru dormitoare este „mult prea mare”. Şi continuă să ridice casa de pe insulă, de parcă cineva îşi va petrece tot timpul pe Long Island. Vă rog.

„Ţineam apartamentul în cazul în care trebuia să stau prin oraş pentru întâlniri”, îmi aminteşte el. „Dar nu acolo vom trăi. Casa este locul unde vom locui.”

„De ce putem să trăim doar într-un singur loc?”

„Pentru că nu suntem nebuni?”

„Mulţi oameni îşi păstrează o reşedinţă atât în suburbii, cât şi în oraş”, spune Tammy.

„Avem deja o reşedinţă în oraş!” argumentează Douglas.

Devine frustrat. Douglas a crescut cu o mamă singură într-un apartament din Staten Island. A mers la acest liceu public special din centrul oraşului pentru copii super toci şi a trecut prin MIT printr-o combinaţie de burse şi muncă-studiu şi împrumuturi. Nu este obişnuit să aibă bani. El nu ştie ce să facă cu ea.

Ar trebui să ia o lecţie de la mine. Tatăl meu nu a condus niciodată altceva decât maşini uzate, iar mama a tăiat cupoane. Fiecare articol de îmbrăcăminte cumpărat pentru sora mea mai mare nu a fost aruncat până când ceilalţi trei am avut şansa să-l purtăm şi noi. Fiecare piesă de îmbrăcăminte a fost folosită până când a atârnat împreună de un fir.

Urăsc să trăiesc aşa. Obişnuiam să stau treaz în pat şi să fantezez despre cum ar fi să fii bogat într-o zi. Şi acum că suntem, de ce nu ar trebui să obţinem tot ce am visat vreodată?

După ce ne-am petrecut copilăria fiind săraci, amândoi avem bani. Şi o să ne comportăm al naibii de bine.

„Douglas.” îi trec un deget pe braţ. „Ştiu că pare puţin extravagant, dar acesta este apartamentul visat. M-am îndrăgostit deja de ea.”

„Şi”, spune Tammy, „preţul a fost redus”.

„Pentru că nimeni nu-şi poate permite acest loc ridicol”, mormăi Douglas, deşi pot să-mi dau seama că o parte din luptă a ieşit din el.

"Te rog draga." îmi bat ochii la el. „Va fi atât de grozav să avem un loc unde să stai noaptea când vom aduce copiii în oraş.”

Asta merge mereu la el. Oricând vreau să-mi iau drumul, tot ce trebuie să fac este să cresc copiii noştri potenţiali fictivi. Douglas vrea patru, dar nu el este cel care trebuie să le strângă.

"în regulă." Ochii i se înmoaie. "Ce naiba? Bănuiesc că ar putea fi, de exemplu, o anulare a taxelor sau ceva de genul ăsta.”

"Sigur!" Tammy, care este complet plină de asta, ciripeşte.

"Vă mulţumesc dragă." Mă aplec să-mi sărut soţul. în timp ce mă înconjoară în braţele lui, nu pot să nu observ că a devenit puţin mai aluat decât era când ne-am întâlnit prima dată, care este direcţia opusă în care ar trebui să meargă. Este ceva la care va trebui să lucreze mai mult, printre altele. Douglas este încă o

lucrare în desfăşurare.

CINCIZECI

îmi place să iau prânzul cu prietena mea Audrey. Ea are întotdeauna cele mai bune bârfe.

Mereu am visat să am o astfel de viaţă. Unde sunt liber în mijlocul zilei să iau prânzul cu un prieten la unul dintre cele mai scumpe restaurante din oraş. Uneori vreau să mă ciupesc pentru a mă asigura că nu este un vis.

Şi apoi sunt şi alte momente când sunt cu Douglas şi el îmi distruge până la urmă puterea. Uneori vreau să-l ciupesc.

Audrey pare că se încurcă cu nişte bârfe grozave. Ea este căsătorită cu un bărbat destul de bogat (şi destul de mai în vârstă decât ea), dar el nu este la fel de bogat precum Douglas. Nu şi-ar putea permite niciodată un penthouse ca cel pe care îl avem noi.

„Deci ghici ce”, îmi spune Audrey în timp ce îşi tamponează buzele de culoarea zmeură. Acesta este întotdeauna începutul unor bârfe uimitoare. Nu ştiu cum aude ea toate chestiile astea – nu i-aş spune niciodată niciun secret despre mine. „Divorţul lui Ginger Howell a trecut până la capăt.”

„Ooh”, spun eu. „A fost unul dur.”

Soţul lui Ginger, Carter, este opusul lui Douglas. Este un tip super posesiv care nu şi-a luat niciodată ochii de la Ginger când eram la petreceri. Ori de câte ori ieşea cu noi, trebuia să-i spună exact când va pleca, ce avea să facă şi când se va întoarce. Sunt sigur că a fost obositor pentru ea, dar a fost şi ceva sexy în modul în care i-a comandat soţul ei. Carter este, de asemenea, devastator de frumos şi se menţine destul de în formă, spre deosebire de soţul meu.

"Bine." Audrey ciuguleşte o frunză de salată. „A avut ajutor de la Millie.”

„Millie? Cine este?"

Audrey se uită la mine uluită, iar obrajii mi se îmbujoră. Este Millie cineva important în cercul nostru social despre care am uitat cumva? Dar apoi Audrey spune: „Este o femeie de curăţenie”.

"Bine..."

„Dar are o reputaţie...” Audrey îşi coboară vocea un pic, ceea ce înseamnă că e pe cale să-mi spună nişte bârfe foarte bune. „Pentru femeile

care au probleme cu soţii lor, ea le ajută. Ai grijă de ei.”

„Probleme?”

în creierul meu, bifez lista de rufe a obiceiurilor proaste ale lui Douglas. Când foloseşte toaleta, foloseşte întotdeauna jumătate din rola de hârtie igienică. Mănâncă alimente direct din recipientele din frigider, chiar dacă i- am cerut în repetate rânduri să nu facă. Când mergem la un restaurant elegant, nu poate fi deranjat să afle ce furculiţă să folosească la momentul potrivit şi chiar şi atunci când i-o arăt la începutul mesei, tot greşeşte jumătate din timp, ceea ce mă face să cred că doar ghiceşte.

Obişnuiam să cred că l-aş putea schimba pe Douglas. Că, cu ajutorul meu, el ar putea deveni un om mai bun, aşa cum am făcut şi mine. Dar se pare că nu face decât să se înrăutăţească.

„Probleme proaste”, clarifică Audrey. „De exemplu, soţul lui Ginger a fost abuziv. El o lovea în jur – chiar şi-a rupt braţul.”

"Oh!" icnesc. Nu pot pretinde că este o problemă pe care o am. Douglas nu ar pune niciodată un deget pe mine. Ar fi îngrozit de ideea asta. "Cât de teribil."

Ea dă din cap sobru. „Deci, această femeie Millie, te ajută. îţi spune ce să spui şi ce să faci. Vă oferă resursele potrivite. A găsit pe Ginger un avocat grozav. Şi chiar am auzit că ea a ajutat câteva femei să dispară când aceasta era singura opţiune.”

"Wow."

"Asta nu e tot." Audrey strânge una dintre frunzele ei de salată verde, apoi îşi tamponează buzele cu şerveţelul. „Am auzit că în câteva situaţii nu a existat nicio ieşire, Millie... ştii, a scos tipul afară.” îmi acopăr gura. "Nu..."

"Da!" Audrey pare încântată să împărtăşească această revelaţie. „E hardcore, crede-mă – este periculoasă. Dacă crede că un bărbat răneşte o femeie, va face aproape orice ca să oprească. A ajuns la închisoare pentru că s-a plâns pe un tip care încerca să-şi violeze prietena. Ea l-a ucis.” "Bunătate..."

Audrey mai ia o muşcătură din salată, apoi se îndepărtează. „Sunt atât de sătulă”, anunţă ea, deşi abia a mâncat jumătate din ea şi pentru început era o mică salată de grădină. „Wendy, eşti sigur că nu vrei să mănânci nimic?”

Iau o înghiţitură din mimoza mea. „Am luat un mic dejun

copios.”

Ea îşi îngustează ochii la mine, probabil pentru că nu am comandat nicio mâncare în ultimele trei prânzuri împreună. Dar eu întotdeauna beau ceva.

„Bănuiesc că nu ai noroc în faţa copilului”, spune ea.

Blestem faptul că în urmă cu câteva luni, s-a întâmplat să menţionez că Douglas era încântat să rămână însărcinată în curând. Pur şi simplu a alunecat afară. încercăm să avem un copil de aproximativ un an. Nu a mers bine, adică nu sunt însărcinată.

„Nu încă”, spun eu.

„Cunosc un specialist fabulos în fertilitate”, spune Audrey. „Laura s-a dus la el şi uită-te la ea acum.”

Prietena noastră Laura are acum băieţi gemeni, care nu s-au oprit să ţipe ultima dată când am dat peste ea pe stradă, mă încântă. "Este în regulă. Preferăm să încercăm modul de modă veche.”

„Da, dar nu devii mai tânăr”, îmi aminteşte ea. — Tic-
tac, Wendy. "Amenda. Dă-mi numele doctorului de
fertilitate.”

Programez numărul în telefon, deşi nu am nicio intenţie să sun. Dar dacă Douglas mă întreabă despre asta, măcar mă pot preface că fac ceva.

CINCIZECI SI UNU

Pasul 4: Realizează-ţi că tu şi soţul tău sunteţi complet greşiţi unul faţă de celălalt

Cu un an mai devreme

Douglas intră în sala de mese a casei noastre din Long Island şi se opreşte scurt când vede cele două locuri.

„Unde este restul cinei?” el intreaba. "în bucătărie?"

"Nu." Sunt deja aşezat la masă, cu un şerveţel în poală. „Aceasta este cina noastră. Blanca ne-a făcut o salată.”

Douglas priveşte castronul cu verdeaţă de parcă i s-a servit un castron cu otravă. "Asta este? Asta e toată cina?”

suspin. îmi amintesc că am observat bărbia dublă a lui Douglas prima dată când l-am întâlnit; Am jurat în acea noapte

să-l pun în formă, ca să dispară. Dar, în orice caz, el este chiar mai în formă decât a fost în acea noapte. Sincer, parcă nici nu-i pasă.

„Este salată verde şi roşii şi castraveţi şi morcovi mărunţiţi”, subliniez. „Să mănânc salată în fiecare zi este ceea ce mă împiedică să mă ridic. Ar trebui să încerci."

„Wendy, eşti o siluetă,” subliniază el. „Eşti îngrozit de ideea de a mânca orice nu este o frunză de salată sau un beţişor de ţelină.” mă înţepenesc. „Pur şi simplu rămân sănătos.”

"Sunt îngrijorat pentru tine." Se încruntă în timp ce se aşează în faţa salatei ofensatoare. „Nu mănânci niciodată nimic. Şi ai leşinat după alergarea de ieri.”

„Nu am leşinat!”

"Ai făcut! Arătai atât de palid şi apoi te-ai aşezat pe canapea şi nu am putut să te trezesc. Eram pe cale să chem o ambulanţă.”

"Am fost obosit. Tocmai am avut un curs lung.” mă luminez. „De ce nu mergi cu mine în fugă mâine?”

„Isuse, nu cred că aş putea ţine pasul cu tine.” îmi înclin capul. „Hmm. Deci, care dintre noi este nesănătos atunci?” Douglas îşi zgârie părul întunecat. „De asemenea, poate că a fi atât de slabă este ceea ce te împiedică să rămâi însărcinată. Am citit că nu este bun pentru fertilitate.”

„O, Doamne”, gemu eu. „Trebuie să revin mereu la asta, nu-i aşa? Nu mai putem avea o singură conversaţie în care să nu mă învinovăţiţi că nu am rămas încă însărcinată?”

Douglas deschide gura să spună ceva, dar apoi pare să se răzgândească, „îmi pare rău, ai dreptate.”

îşi lasă ochii în jos la salata din faţa lui. îşi încreţi nasul. „Este îmbrăcat pe ea?”

„Este o vinegretă fără grăsimi.”

„Nu pot să văd.”

„Este incolor.”

îşi înfige furculiţa în salata crocantă şi înţeapă câteva bucăţi. îl bagă în gură şi mestecă. „Eşti sigur că se îmbracă pe asta? Pentru că mă simt de parcă mănânc iarbă în afara casei noastre.”

„I-am spus Blancei doar o stropire. Este fără grăsimi, dar nu fără calorii.”

Douglas continuă să mestece. Mărul lui Adam se învârte în timp ce înghite o gură de salată. După ce a terminat, îşi zgârie scaunul pe spate pe podea şi se ridică în picioare.

"Unde te duci?" II intreb.

„RFC."

"Ce?" Mă ridic în picioare. „Hai, Douglas. Poţi sa faci asta. O vom face împreună."

„De ce nu vii cu mine?" el spune.

"Tu glumeşti."

„Obişnuiam să mâncăm uneori fast-food în timp ce ne întâlnim", îmi aminteşte el. Este adevărat, deşi am încercat să uit acele amintiri îngrozitoare. "Haide. Vom face drive-through. Va fi distractiv. Am auzit că au un sandviş în care chifla este făcută din pui prăjit. Nu vrei să încerci asta? Sau cel puţin, vezi cum arată?"

Zilele mele de fast-food trebuiau să se fi încheiat când m-am căsătorit cu un milionar din tehnologie. Eu dau din cap.

Douglas îmi aruncă o privire tristă, dar nu se opreşte. Iese din casă, se urcă în maşină şi pleacă, probabil să ia un sandviş cu o chiflă făcută din pui prăjit

în acel moment ştiu că nu mai pot fi fidel soţului meu, pentru că nu-l mai respect.

în faţa căsniciei mele se destramă, decid că o terapie cu amănuntul este în regulă. Şi anume, avem nevoie de mobilier nou.

Aştept până mă întorc în oraş, pentru că nu poţi găsi nimic decent pe insulă. Fără să ştiu, Douglas a aranjat ca majoritatea mobilierului său să fie mutat din apartamentul lui în penthouse-ul nostru şi totul este îngrozitor. Arată genul de mobilier pe care l-ai cumpăra de la un magazin cu cuvântul „reducere” sau „depozit” în nume. Abia suport să mă uit la el.

Am încercat să-i explic lui Douglas că mobilierul dintr-o casă trebuie să se potrivească împreună şi că piesele clasice, vechi, s-ar potrivi nu numai între ele, ci şi cu decorul clădirii noastre gotice. Douglas doar s-a uitat la mine în gol pentru că nu vorbeam în JavaScript sau Klingon sau orice altceva înţelege el cel mai bine. în cele din urmă, a dat din cap şi mi-a spus să obţin tot ce vreau.

Aşa că sunt pe drum să vânez nişte antichităţi frumoase cu care să decorez penthouse-ul nostru când dau peste Marybeth Simonds în holul clădirii mele.

Marybeth este recepţioner la compania lui Douglas. Am întâlnit-o de câteva ori şi este destul de plăcută. La începutul anilor patruzeci, păr blond care devine gri şi o faţă blândă. Ea poartă toate aceste fuste lipicioase care au lungimea absolută exactă pentru a-şi face gambele să arate cât mai largi posibil Prima dată când am pus ochii pe ea, am determinat-o să nu fie o ameninţare pentru fidelitatea soţului meu şi nu m-am gândit niciodată la ea.

„Wendy!” exclamă ea. „Oh, mă bucur atât de mult că te-am prins.”

Ea ţine un plic manila, probabil nişte documente incredibil de neinteresante destinate lui Douglas. Ea trebuie să le aducă pentru el, pentru că el vine rar la birou. Preferă să lucreze în orice număr de cafenele aleatorii împrăştiate prin oraş sau, altfel, în casa noastră din Long Island.

— Doug este înăuntru? mă întreabă ea.

"Mă tem că nu." Mă uit în jos la ceas. „Şi nu am timp să iau

documente aleatorii pentru el. Va trebui să-l laşi portarului.”

Zâmbetul lui Marybeth se clătineşte uşor, dar ea dă din cap. Douglas o place din cauza calităţii ei de bunăvoinţă, ceea ce bănuiesc că înseamnă că
este un preş. — Desigur, ceva sigur, Wendy. încotro te indrepti?"

Sunt uşor surprins de familiaritatea ei, dar îmi amintesc cum, când eram sărac, viaţa de zi cu zi a celor incredibil de bogaţi mă fascina. Obişnuiam să citesc articole despre oameni ca mine. „îmi cumpăr doar nişte mobilier”, îi spun.

"Mobila?" Ochii i se luminează. „Ştii, soţul meu Russell este managerul unui magazin de mobilă. Este un magazin mic, dar mobilierul de acolo este incredibil. Şi ţi-ar oferi o mulţime de bani.” Ea sapă în poşetă, aproape că scăpa plicul manila şi, în cele din urmă, vine cu un cartonaş dreptunghiular alb cu o mică pată de ruj pe el. „Acesta este cârdul lui. Spune-i doar că te-am trimis aici.”

Iau cârdul între vârfurile degetului arătător şi al degetului mare, reticent să îl ating după ce a fost în geanta misterioasă a lui Marybeth. "Da. Poate."

„Ei bine...” Ea îmi zâmbeşte strălucitor. — Mi-a făcut plăcere să te văd, Wendy.

începe să se îndrepte spre portar, dar înainte de a putea, îi strig numele. — Marybeth?

Se întoarce, cu acelaşi zâmbet plăcut acoperit de trăsături. "Da?"

„Aş prefera să te referi la mine ca doamnă Garrick”, îi spun. „La urma urmei, nu suntem prieteni. Sunt soţia şefului tău.”

Marybeth se străduieşte să-şi păstreze zâmbetul pe buze. "Desigur. îmi pare foarte rău, doamnă Garrick.

Mă întreb dacă sunt răutăcios. Dar nu m-am căsătorit cu unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din oraş doar pentru a fi numit Wendy de către recepţionerul lui.
Doar pentru a dovedi că nu sunt cea mai groaznică femeie de pe faţa planetei, decid să cumpăr o piesă de mobilier sau două de la Russell Simonds. La fel de bine să le aruncăm puţin din afacerea noastră. Şi dacă este într-adevăr prea urât să îl am în casa mea –

ceea ce bănuiesc că va fi – îl pot dona oricând.

Nu este de mirare că magazinul de mobilă este compact. Mă aşteptam la nişte canapele încărcate şi rigide, dar în schimb, când intru, mă confrunt cu o comodă minunată. Mă opresc pentru o clipă să admir uimitoarea comodă din stejar, care a fost şlefuită şi pătată cu grijă şi este ordonată cu o frumoasă oglindă ornamentată. îmi trec degetul peste unul dintre cele trei sertare în coadă de rândunică, fiecare dintre ele conţinând o mică gaură a cheii.

Este exact ceea ce am căutat. Am nevoie de asta pentru casa mea.

„Este o piesă frumoasă, nu-i aşa?”

îmi pivotez capul pentru a identifica proprietarul vocii profunde bogate din spatele meu. Pentru o fracţiune de secundă, aproape cred că mă uit la soţul meu. Dar nu, acest bărbat cu siguranţă nu este Douglas Garrick. Are aproximativ aceeaşi înălţime ca şi Douglas, cu o construcţie similară – sau cel pe care Douglas o ar avea dacă ar merge la sală din când în când – şi părul lui are aproximativ aceeaşi culoare, deşi este tuns frumos. în ciuda faptului că lucrează într-un magazin de mobilă, poartă o cămaşă de rochie albă şi o cravată cu noduri expert. Acest bărbat arată ca omul în care speram să îl transform pe Douglas când l-am întâlnit prima dată la acea expoziţie de artă modernă. El este Douglas 2.0, în timp ce soţul meu abia dacă este versiunea beta.

„Este o piesă de epocă”, îmi spune el, „dar am restaurat-o personal”.

„Ai făcut o treabă uimitoare”, respir eu. "îmi place."

îmi zâmbeşte şi îmi tremură uşor genunchii. „Acum, asta nu este o modalitate de a negocia.”

„Nu am niciun interes să negociez”, spun. „Când vreau ceva, voi face tot ce este necesar pentru a-l obţine.”

Există o sclipire de amuzament în ochii lui la comentariul meu. „Eu sunt Russell.” îmi întinde o mână, iar când o iau, un furnicătură încântătoare îmi urcă pe braţ. „Acesta este magazinul meu şi mi-ar plăcea să vă vând această

comodă astăzi. Pun pariu că ar arăta grozav în apartamentul tău.”

Russell Simonds. Acesta trebuie să fie soţul lui Marybeth. Cumva mă aşteptam la un bărbat cu o burtă şi o chelie mare pe vârful părului cărunt. Nu acest om.

„Sunt Wendy Garrick”, îi spun. „Soţia ta Marybeth lucrează pentru soţul meu. Ea mi-a sugerat să vin aici.”

Acel zâmbet jucăuş rămâne pe buzele lui. „Mă bucur că a făcut-o.”

Am ajuns să cumpăr aproximativ jumătate din magazin înainte de a termina. De fiecare dată când Russell îmi vorbeşte despre o altă piesă de mobilier vintage restaurată, pur şi simplu trebuie să o am. Şi apoi, când îmi predau cârdul de credit cu limita şocant de mare, îşi scoate cartea de vizită, aceasta impecabil de clară şi albă, şi mâzgăleeşte zece cifre pe spate.

„Orice problemă cu mobilierul”, îmi spune el, „anunţaţi-mă.”

Am introdus cârdul în geantă. „Aşa o voi face.”

Şi, pe măsură ce Russell îmi sună cumpărăturile, nu pot să nu mă gândesc că mai este un lucru în magazin pe care aş dori să-l aduc acasă cu mine. Şi când vreau ceva, voi face tot ce este necesar pentru a-l obţine.

CINCIZECI ŞI PATRU

Pasul 5: încercaţi să găsiţi fericirea în altă parte

Cu şase luni mai devreme

S-ar putea să mă îndrăgostesc.

Am încercat să mă îndrăgostesc de Douglas. Am făcut-o cu adevărat. Am crezut că va creşte pe mine. M-am gândit că el se va schimba – în acelaşi mod în care m-am schimbat şi eu când m-am ridicat de curele mele. Douglas habar nu are cât de uimitor ar putea fi dacă s-ar deranja să aibă grijă de el însuşi sau s-ar fi operat de o mică operaţie plastică sau ar fi reparat acel dinte strâmb. (Pentru numele lui Dumnezeu, ce multimilionar se plimbă cu dinţi imperfecţi? Crede că aceasta este Anglia?)

Dar Douglas nu are niciun interes în niciunul dintre aceste lucruri. Nu are niciun interes să fie bărbatul pe care vreau să fie.

El vrea doar să fie el însuşi.

Russell, pe de altă parte...

Chiar dacă dormim împreună de şase luni acum, nu mă pot opri să mă uit la acest bărbat de peste masă. La părul său des, de culoarea ciocolatei închise, tuns scurt în lateral, dar suficient de lung în vârf pentru a se ondula puţin şi sprâncenele sale groase şi puternice. Nu am descris niciodată o pereche de sprâncene ca fiind „puternică”, dar bărbatul ar putea comanda o cameră cu acele sprâncene. Este preferatul meu dintre trăsăturile lui. Dar să fiu corect, îmi place totul la el.

în afară de contul lui bancar.

Chelneriţa se apropie de masa noastră, cu un zâmbet de la ureche la ureche tencuit pe faţă. La un restaurant atât de scump, personalul de aşteptare este întotdeauna neclintit de amabil. Douglas urăşte locuri ca acesta. Nu-mi place când se bat atât de mult pe mine.

„Ţi-ar păsa de vreun desert?” ne întreabă chelneriţa. „Avem un tort de ciocolată fără făină incredibil.”

„Nu, mulţumesc”, spune Russell.

dau din cap de acord. Nu primim niciodată desert. La fel ca mine, Russell are grijă de el însuşi. Merge la sala de sport de mai multe ori pe saptamana, iar corpul lui este tot muşchi sculptaţi, cu doar o mica parte inevitabila de burtica de varsta mijlocie. Păcat că Marybeth nu o apreciază.
Nici măcar nu se deranjează să-şi vopsească părul blond – în câţiva ani, va fi gri ca un catâr.

Russell întinde mâna peste masă, după mâinile mele. Având în vedere că suntem în public şi ambii căsătoriţi, este complet nepotrivit. Cu toate acestea, în ultimele săptămâni ale aventurii noastre toride, am aruncat puţin prudenţa în vânt. O parte din mine aproape că vrea să fie prinsă. Pentru că pentru prima dată în viaţa mea sunt îndrăgostit.

Dacă Douglas vrea să divorţeze de mine, îmi iau zece milioane şi voi fi pe drum.

„Mi-aş fi dorit să nu fiu nevoit să mă întorc la muncă”, murmură el.

„Poate ai întârzia?” Sugerez.

Un zâmbet se joacă pe buzele lui Russell. îmi place nerăbdarea lui. Douglas nu a mai fost aşa de la scurt timp după ce ne-am căsătorit şi chiar înainte de asta, nu a fost niciodată atât de priceput în dormitor ca Russell. Pur şi simplu nu avea atât de multă rezistenţă.

Pentru o vreme, ne-am rezervat camere de hotel pentru întâlnirile noastre, dar în ultimul timp, Douglas merge rar la apartamentul nostru penthouse, aşa că tocmai l-am dus pe Russell acolo. Există intrarea din spate, unde ştiu cu adevărat că nu există camere, aşa că nu trebuie să ne ocupăm de ochii de judecată ai portarului.

„Nu ar trebui”, spune el. „Magazinul a fost ocupat în ultima vreme.”

„Nu pentru asta sunt vânzătorii?”

Russell are de obicei un alt vânzător care lucrează la magazin, deşi s-ar putea să-şi permită altul, deoarece practic am finanţat magazinul cu achiziţiile mele. Pentru a fi corect, mi-a plăcut fiecare articol antic frumos pe care l-am achiziţionat acolo. Russell are un gust impecabil. Dacă ar avea bani, ar şti cu adevărat cum să-i cheltuiască.

„Ce zici în seara asta?” el sugerează.

— Dar Marybeth?

Buzele lui se curbesc de dezgust, aşa cum fac întotdeauna când apare subiectul soţiei sale. Este ceva pentru care el şi cu mine ne-am legat – dezgustul nostru reciproc faţă de soţii noştri. „O să-i spun că muncesc din nou până târziu.”

Chelneriţa se întoarce cu cecul şi îmi predau cârdul de platină, întotdeauna plătesc atunci când mergem la restaurante de lux, pentru că, deşi nu-i place să recunoască, Russell are cam lipsă de bani. Dar asta nu mă deranjează. Nu-mi place de el pentru banii lui – am o mulţime de ai mei chiar
acum.

„Voi număra secundele până când te văd în seara asta”, murmură Russell. Sub masă, degetele lui se mişcă în sus pe fusta mea până încep să mă simt puţin fără suflare.

„Russell”, chicotesc încet. "Nu aici. Sunt oameni înjur.”

„Nu mă pot abţine în preajma ta.”

„Russell...”

Plăcerea mea faţă de ceea ce face iubitul meu sub masă este întreruptă de chelneriţa îşi drese glasul. Are cârdul meu de platină în mână. „îmi pare foarte rău, dar asta nu a trecut. A fost refuzat.”

îmi dau ochii peste cap. „Este o problemă cu maşinile tale. Te rog rulează-l din nou.”

„Am încercat de trei ori.”

Am scos un oftat. Doamne, oamenii de la aceste restaurante sunt drăguţi, dar uneori dureros de incompetenţi. Există un motiv pentru care aşteaptă mesele pentru a-şi câştiga existenţa. îmi bag în geantă şi îmi scot Visa. "încearcă Aceasta."

Cu excepţia unui minut mai târziu, chelneriţa se întoarce cu a doua carte. „Şi acesta a fost refuzat”, mă informează ea. Tonul ei nu este chiar atât de blând precum era în timp ce ne aştepta. Iar cei de la masa de lângă noi au început să se holbeze.

nu stiu ce se intampla. Sunt căsătorită cu Douglas, nenorocitul Garrick. Limita mea de credit este infinită. în mod clar, trebuie să fie o problemă din partea lor, dar nu se pare că altcineva are o problemă.

„încearcă cârdul meu”, spune Russell. îşi scoate cârdul de credit din portofel şi i-o predă.

în timp ce chelneriţa pleacă să încerce noul card, i-am aruncat o privire de scuze. „îmi pare atât de rău pentru asta. Nu ştiu ce se întâmplă.”

„Nici o problemă”, spune el, deşi chiar nu îşi poate permite un restaurant ca acesta. Nu este genul de loc în care am fi mers dacă am fi ştiut că va plăti. Dar nu prea putem face în acest moment.

Cârdul de credit al lui Russell trece fără probleme. Se întâmplă ceva cu cărţile mele. Avem un fel de probleme financiare de care nu sunt conştient? Oamenii ca noi nu au datorii cu cârdul de credit. Dar adevărul este că nu sunt la curent cu finanţele. Am cârdurile mele de credit şi le folosesc fără să mă gândesc la asta.

Va trebui să vorbesc cu Douglas despre asta în seara asta.

CINCIZECI SI CINCI

L-am sunat pe Douglas de mai multe ori, iar el nu răspunde. De asemenea, i- am trimis numeroase mesaje text la care nu a răspuns.

nu stiu ce se intampla. Mi-am încercat cârdurile de credit la alt magazin şi au fost din nou refuzate. Deci nu a fost vina restaurantului.

Am sunat la compania cârdului de credit pentru a încerca să ajung la capăt. Şi mi-au spus ceva şocant. Cârdurile mele au fost anulate. Toti.

în cele din urmă, mă hotărăsc să merg cu maşina la casa noastră din Long Island să vorbesc cu Douglas. în ciuda apartamentului nostru superb din oraş plin cu mobilier de epocă, el preferă casa. Spune că îi place linişte. Doarme mai bine fără claxonele constante şi sirenele din oraş şi îi place aerul curat. Dar Long Island este atât de dureros de plictisitor. Nu există absolut nimic de făcut aici şi nicăieri decent să faci cumpărături.

Când ajung în casă, e goală. îmi dau seama că nu am mai fost aici de peste o săptămână, chiar dacă Douglas doarme aici aproape în fiecare noapte. Presupun că eu şi soţul meu am devenit mai îndepărtaţi recent. Singura dată când facem sex este o dată pe lună, când încercăm să rămânem însărcinată.

Casa este curată, cel puţin — când am intrat pe uşă, mă aşteptam pe jumătate să găsesc cutii de pizza murdare şi şosete uzate atârnate pe canapea, pentru că Douglas poate fi un pic cam slobod. Camera de zi pare... confortabilă, presupun că ar fi cuvântul. Douglas a scăpat de canapeaua albă pe care am ales-o şi a înlocuit-o cu una albastru închis, cu perne cu aspect zdrobit. Mă aşez pe canapea să aştept să vină acasă şi trebuie să recunosc că este confortabil, deşi este incredibil de urât.

Abia aproape de ora nouă aud zgomotul uşii garajului care se deschide. Mă aşez mai drept pe canapea, apoi decid să mă ridic. Acesta va fi genul de conversaţie pe care trebuie să-l susţineţi. Pot doar să spun.

Douglas intră prin spate un minut mai târziu. Părul are mai dezordonat decât de obicei şi are cearcăne sub ochi. Cravata îi atârnă de gât, iar când mă vede în sufragerie, se opreşte scurt.

„Mi-aţi anulat cârdurile de credit”, spun eu printre dinţii

strânşi.

„Mă întrebam ce ar fi nevoie ca să te duci aici.”

Crede că acesta este un fel de glumă? „încercam să iau prânzul şi mi s-a

refuzat cârdul. Nu aveam cum să plătesc. îţi dai seama de asta?”

Douglas intră în sufragerie, trăgându-şi restul cravatei. "Ce? Russell nu avea cârdul lui de credit?

îmi rămâne gura deschisă. „Eu...”

îşi aruncă cravata pe canapea. „Nu înţeleg de ce eşti atât de surprins. Crezi că poţi merge prin tot oraşul să te faci cu alt tip şi nu voi afla despre asta? Crezi că poţi plăti pentru o cameră de hotel cu cârdul meu de credit şi habar n-am? Cât de prost crezi că sunt?”

„Eu... îmi pare rău.” îmi bate inima. Nu l-am auzit niciodată pe Douglas vorbind aşa, dar există o parte din mine care se bucură că avem această conversaţie. M-am săturat să fiu căsătorit cu Douglas Garrick. Mă bucur că scoatem totul la vedere. „Nu am vrut să se întâmple asta.”

"Oh te rog. Este cel mai bun lucru cu care poţi veni?” Se uită la mine dezgustat. „Şi soţul lui Marybeth? Cum ai putut, Wendy? Marybeth este practic ca o familie.”

Ca o familie pentru el, poate. Nu mi-a păsat niciodată de femeie, chiar înainte de a mă culca cu soţul ei. Şi acum că ştiu ce partener inadecvat a fost pentru Russell, o displace şi mai mult. „Ştie ea?”

El dă din cap. „Nu aş putea să-i fac asta. Ar distruge-o.” El pufneşte. „Nu că ţi-ar păsa de asta.”

„Nu este ca şi cum am avea căsnicia perfectă, Douglas”, subliniez. „Ştii asta la fel de bine ca mine.”

Comentariul meu îi scoate o parte din luptă. Ochii lui căprui se înmoaie, în adâncul sufletului, soţul meu este un pic împingător. De aceea m-am căsătorit cu el în primul rând. Ştiam că îmi va da tot ce îmi doresc.

„Cred că ar trebui să mergem la consiliere matrimonială”, spune el. „Am găsit un terapeut care este foarte recomandat. Ştiu că sunt ocupat, dar îmi voi face timp pentru asta. Pentru noi."

îmi imaginez că stăm cu Douglas în biroul unui terapeut, unde discutăm despre multitudinea noastră de probleme care se adaugă la faptul că ne dorim lucruri complet diferite din viaţă. "Nu ştiu.

„Wendy.” Se apropie de mine şi îmi ia mâna în a lui. L-am

lăsat un moment, ştiind că o voi lua înapoi în câteva secunde. „Nu vreau să renunţ la noi. Tu esti soţia mea. Şi chiar dacă avem unele lupte în acest domeniu, vreau să fii mama copiilor mei.”

îmi dau seama că acesta este momentul în care trebuie să fiu curat cu el. Trebuie să smulg Aid-ul, altfel s-ar putea să nu mă eliberez niciodată de acest
om. Şi după tot acest timp, el merită adevărul.

„De fapt”, spun eu, „nu pot avea copii”.

După cum se dovedeşte, el este cel care îi smulge primul mâna. "Ce? Ce vrei sa spui?"

„Cu ani în urmă, am avut o infecţie care mi-a distrus trompele uterine”, îi spun. S-a întâmplat când aveam douăzeci şi doi de ani. Am avut dureri groaznice în zona pelviană, iar doctorii mi-au explicat ulterior că infecţia a fost asimptomatică până s-a răspândit în tuburi. Durerea a fost atât de puternică încât am fost supus unei proceduri laparoscopice pentru a curăţa o parte din cicatrici şi atunci mi-au spus că nu voi putea niciodată să concep un copil în mod natural. Există o mică şansă să rămâi însărcinată cu tehnologia reproductivă, dar chiar şi asta este extrem de puţin probabil din cauza cicatricilor extinse.

A fost devastator să aud la vremea aceea. La acea vreme, mi-am blestemat norocul Chiar dacă crescusem sărac, tot visam să-mi umplu casa cu copii cândva, la fel cum au făcut părinţii mei. Am plâns douăzeci şi patru de ore consecutiv când am aflat vestea.

Dar de-a lungul anilor, am descoperit că este o binecuvântare. Am văzut atât de mulţi dintre prietenii mei legaţi de copii şi am observat cum descendenţii tăi îţi vor sângera conturile bancare. Mi-am dat seama că am fost norocos să nu am copii. într-adevăr, acea infecţie a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Douglas scutură din cap. "Nu înţeleg. Vrei să spui în tot acest timp că ai ştiut că nu poţi rămâne niciodată însărcinată?”

"Asta e corect."

El cade pe canapeaua confortabilă, cu o privire lucioasă în ochi. „încercăm de ani de zile. Nici măcar nu ai spus un cuvânt. Nu pot să cred că m-ai minţit aşa.”

L-am supărat, dar e mai bine. Aşa cum am spus, band-aid trebuia scos. „Ştiam că nu este ceea ce ai vrut să auzi."

Se uită la mine, cu ochii uşor umezi. „Ei bine, ce zici de adopţie? Sau.

O, Doamne, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să am grijă de bărbaşii altcuiva. „Nu vreau copii, Douglas. Nu i-am dorit niciodată. Ceea ce vreau este să ies din această căsnicie."

„Dar..." Maxilarul inferior îi tremură. Mai are bărbia aia dublă. în întreaga noastră căsnicie, nu am făcut niciun progres în a-l ajuta să scape de ea. Am crezut că este o lucrare în curs de desfăşurare, dar nu am făcut
niciodată un progres real. „Te iubesc, Wendy. Nu mă iubeşti?"

„Nu mai", spun eu. E mai amabil decât să-i spui că nu l-am iubit niciodată. „Nu vreau să mai fiu cu tine. Nu te respect şi vrem lucruri diferite. Este mai bine să ne despărţim."

Când voi avea zece milioane de dolari ai mei, nu va trebui să-mi fac griji că îmi va anula din nou stupidul card de credit, voi fi independent. Russell îşi poate părăsi soţia şi noi putem face tot ce vrem.

"Amenda." Douglas se luptă să se ridice în picioare. „Vrei să ieşi din această căsătorie? Ai inteles. Dar nu primeşti un ban din banii mei."

Din păcate, nu depinde de el. Vrea să mă pedepsească, dar îmi cunosc drepturile. „Prenupiul îmi oferă zece milioane de dolari. Nu voi cere mai mult de atât."

"Dreapta." Privirea lucioasă a dispărut din ochii lui căprui, iar acum au devenit ascuţiţi şi razele laser concentrate pe faţa mea. „Primeşti zece milioane de dolari dacă divorţăm. Dar contractul prenupţial spune că, dacă am dovezi că ai înşelat, nu primeşti nimic."

Mă gândesc la acel document gros pe care mi l-a înmânat Joe înainte de nuntă. M-am gândit să-l dau unui avocat, dar am văzut în alb-negru că scria că primesc zece milioane în caz de divorţ. Nu am vrut să pierd mii de dolari, nu a trebuit să angajez un avocat.

„Aş fi bucuros să vă arăt clauza în care scrie asta." Un zâmbet se joacă pe buzele lui. „Este chiar la pagina 178. Nu ştiu cum ai fi putut să o ratezi." Mâinile îmi strâng în pumni. „Joe m-a păcălit. A

fost întotdeauna atât de hotărât să te facă să nu ai încredere în mine.”

„Nu, prenupţia a fost ideea mea. La fel a fost şi clauza despre infidelitate.” Douglas îşi desface nasturele de sus de la guler. „I-am spus să se comporte de parcă ar fi fost ideea lui, ca să nu te superi pe mine. Am vrut să ai încredere în mine. Chiar dacă nu am avut încredere în tine.”

Mă uit la soţul meu, furia mea crescând. „Nu poţi să arunci ceva fără să- mi spui. Asta e... asta mă înşală.”

Sprâncenele i se ridică. „Oh, vrei să spui că atunci când nu mi-ai spus că nu ai putea rămâne însărcinată niciodată?”

îmi simt pieptul strâns. A devenit puţin greu să respiri. Douglas a vorbit mereu despre cât de mai bine este aerul aici, dar eu nu observ. "Amenda. Dar noroc pentru a dovedi că ţi-am fost infidel.”

Chiar dacă mă va ucide, nu voi putea să-l văd pe Russell pentru o vreme. Nu-i pot da lui Douglas nicio şansă să-mi dovedească infidelitatea.

„Oh, nu-ţi face griji. Am deja poze, videoclipuri... ce-i spune.”

icnesc. — Ai angajat un detectiv să mă spioneze?

Se uită la mine cu venin în ochi. „Tot ce trebuia să fac a fost să pun câteva camere ascunse în propriul nostru apartament. Subtil mult?”

La naiba. Nu ar fi trebuit niciodată să fim atât de neglijenţi. Dacă aş fi ştiut...

„S-ar putea să-ţi poţi recupera vechiul loc de muncă”, spune Douglas gânditor. "Ce-ai făcut? Nu ai lucrat la vreun ghişeu de la Macy’s? Sună a distractiv.”

Il urase pe acest om. Am simţit multe emoţii pentru el în ultimii trei ani, dar n-am simţit niciodată acest tip de ură faţă de nimeni în viaţa mea. Da, nu am fost complet sincer cu el. Dar să mă laşi fără bani? Este cu adevărat o persoană sadica.

„Nu voi divorţa de tine atunci”, spun. „Nu voi semna actele. Nu mă vei scoate din viaţa ta.”

„Bine”, spune el cu un calm înnebunitor. „Dar nu îţi primeşti cârdurile de credit înapoi. Şi toate conturile bancare sunt pe numele meu — îţi întrerup accesul”

Nu ştiam că Douglas o avea în el. Dar presupun că nu ajungi să fii CEO al unei companii atât de uriaşe fără să ai o pereche de mingi.

„Poţi să stai în continuare la penthouse”, adaugă el. "Pentru acum. Dar în câteva luni îl pun pe piaţă. Deci poţi decide ce vrei să faci.”

Cu aceste cuvinte, se întoarce şi iese din sufragerie. Cravata lui este încă întinsă pe canapea şi o parte din mine este tentată să o apuce, să o înfăşoare în jurul gâtului şi să-i strângă viaţa.

Nu o fac, desigur, dar ideea este incredibil de atrăgătoare.

Pentru că dacă Douglas divorţează de mine cu dovada adulterului meu, nu primesc nimic. Dar dacă e mort, după voia lui, primesc totul.

CINCIZECI ŞI ŞASE

Pasul 6: Descoperă cum să-ţi transformi soţul într-un bărbat care merită să moară

Cu patru luni mai devreme

„Douglas ameninţă că va scoate penthouse-ul în curând pe piaţă”, îi spun lui Russell. „Nu ştiu ce să fac.”

Suntem întinşi împreună în patul king-size gigantic din dormitorul matrimonial. Am fost panicat să mă întorc aici după ce am aflat despre camerele instalate de Douglas, aşa că am angajat un expert să le găsească pe toate şi să le demonteze. A nu sta la acest apartament nu a fost o opţiune – la urma urmei, este al meu la fel de mult, cât este al lui Douglas. Eu sunt cel care a ales acest pat, deşi probabil că pot conta pe mâinile mele de câte ori a dormit Douglas în el. Nu i-a plăcut niciodată acest apartament. Russell, pe de altă parte, este complet îndrăgostit de el. Lui îi place la fel de mult ca şi mie.

Dar chiar dacă aş primi cele zece milioane de dolari, nu aş putea rămâne aici. Şi fără aceşti bani, este un vis ridicol.

„Nu o va face.” Russell îşi trece degetele peste stomacul meu gol. „Dacă vinde apartamentul, va trebui să locuieşti cu el. Şi nu vrea asta.”

Vreau să ridic mâinile. „Cine ştie ce vrea? El doar încearcă să

mă pedepsească.” Toată minciuna despre mine că am încercat să rămân însărcinată l-a împins în mod clar peste margine. El vrea să sufăr pentru păcatele mele. "Dar ce pot face?"

„Aţi putea divorţa de el oricum”, spune el. „Şi ai putea fi cu mine. O voi părăsi pe Marybeth.”

„Dar vom fi săraci!”

„Nu, nu vom face.” Pare ofensat de această sugestie. „Am magazinul meu. Şi ai putea găsi şi ceva. Nu vom fi săraci.”

Uneori simt că eu şi Russell suntem făcuţi unul pentru celălalt, dar alteori el spune aşa ceva.

Deocamdată, o aştept. Odată ce Douglas şi cu mine divorţăm, asta e — nu am nicio pretenţie la banii lui. Aşa că în fiecare zi, îmi încrucişez degetele pentru ca, în timp ce el merge pe stradă, este lovit de un autobuz. Asta se întâmplă tot timpul în oraş. De ce nu i se poate întâmpla o dată soţului meu? „Dacă ar muri”, spun eu. „Aţi crede că, cu cantitatea de mâncare grasă pe care o mănâncă, ar fi murit de un atac de cord.”

— Are doar patruzeci şi doi de ani.

„Bărbaţii mor din cauza atacurilor de cord tot timpul la patruzeci de ani”, subliniez. „Douglas chiar ia medicamente pentru inima lui. S-ar putea întâmpla."

„Sperarea că Douglas are un atac de cord nu este un plan solid pentru viitor.”

Lui Russell nu pare să-i facă plăcere să fantezeze despre moartea lui Douglas aşa cum fac eu. Asta doar pentru că nu-l cunoaşte ca mine.

„Trebuie să existe o cale de ieşire din această situaţie prenupţială”, spun eu. „Douglas este un nemernic sadic şi trebuie să plătească pentru felul în care m-a tratat. Ar trebui să existe o modalitate de a pedepsi soţii care îşi tratează soţiile în acest fel. Să-mi tai banii şi să ameninţ că-mi iau casa... Asta e, practic, un abuz.”

în timp ce rostesc cuvintele, ceva îmi trage în ceafă. O poveste pe care mi-a spus-o prietena mea Audrey cu mulţi ani în urmă. Despre un fel de menajeră care pledează pentru femeile care sunt tratate rău de soţii lor.

Este hardcore, crede-mă... Dacă crede că un tip răneşte o

femeie, va face aproape orice ca să oprească.

închid ochii, încercând să-mi amintesc numele femeii. Apoi imi vine:

Millie.

Douglas nu este groaznic în acelaşi mod ca şi soţul lui Ginger – nu este abuziv fizic. Dar el este totuşi rău şi manipulator. Abuzul nu este neapărat doar fizic – nu mă aruncă soţul meu din propria casă şi mă lasă fără bani la fel de abuziv ca şi spargerea unui os?

Ar fi de acord această femeie de curăţenie? Nu ştiu. Ar putea avea nevoie de puţină convingere.

Dar... ce se întâmplă dacă ar vedea un bărbat care mă tratează îngrozitor şi ar crede că el este soţul meu? Desigur, nu ar putea fi de fapt Douglas pentru că mă evită în mod activ. Şi Douglas n-ar pune fizic niciodată mâna pe mine, chiar dacă l-aş provoca. Dar această persoană Millie nu ştie cine este soţul meu. Douglas a măturat meticulos pe internet fotografii cu el însuşi. Dacă Millie ar vedea un bărbat care mă plesneşte, ar fi motivată să mă ajute. Dacă ceea ce face el este suficient de rău, nici nu o voi putea opri.

Încet-încet, un plan se formează în capul meu.

CINCIZECI SI ŞAPTE

Cu câteva săptămâni mai devreme

Când mă privesc în oglindă, aproape că ţip.

Faţa mea arată ca un coşmar de vânătăi violet înflorite, amestecate cu alte vânătăi care se estompează în galben. Este dureros să priveşti. Russell mă urmăreşte punând ultimele atingeri pe pomeţi şi pare impresionat.

„Eşti un magician, Wendy”, îmi spune el. „Pare real.”

Am petrecut ore întregi exersând. Am vizionat mai multe videoclipuri pe YouTube, iar acum sunt unul dintre experţii lumii în crearea de vânătăi cu aspect realist. Se pare că cineva mi-a dat o bătaie substanţială.

Sper că Millie apreciază munca depusă în această capodoperă, în cea mai mare parte, Millie pare să accepte cu adevărat micul nostru act. Şi în afară de asta, este o bucătăreasă şi menajeră excelentă. Ea a reuşit chiar să-mi găsească nişte cucameloni – preferatul meu. Este păcat ce se va întâmpla cu ea.

Dar nu există altă cale.

„Este aproape perfect”, spun în timp ce îmi las pânza de machiaj. „îi lipseşte doar un lucru.”

Russell ridică o sprânceană. El a jucat rolul lui Douglas la perfecţiune de când a sosit Millie. Este incredibil – când combini înfăţişarea şi personalitatea lui Russell cu bogăţia şi puterea lui Douglas, ai cu adevărat omul ideal. "într- adevăr? Mi se pare destul de perfect.”

îmi inspectez faţa în oglindă încă o dată. Perfectul nu este suficient de bun. Trebuie să fie mai bine decât perfect. Dacă Millie bănuieşte pentru o secundă că acesta este machiaj, jocul s-a terminat. Trebuie să fie impecabil. „Trebuie să mă loveşti”, spun.

Russell îşi dă capul pe spate şi scoate un râs. "Dreapta. Sună bine."

"Sunt serios. Am nevoie să-mi despici buza. Trebuie să arate real.” Zâmbetul alunecă de pe chipul lui Russell când îşi dă seama că sunt 100% serios. "Ce?"

„Nu poate bănui că acesta este machiaj”, îi spun. „Şi nu pot simula o buză despicată cu proviziile pe care le am. Trebuie să mă loveşti.”

Russell îmi aruncă o privire îngrozită în timp ce se dă înapoi de la mine. „Nu te lovesc în faţă.”

„Nu trebuie să te simţi rău din cauza asta. îţi spun să o faci.”

„Nu am lovit o femeie în viaţa mea.” Arată uşor bolnav. Mă face să mă întreb dacă are curajul să treacă prin acest plan. Va trebui să facă mult mai rău decât să mă lovească în faţă înainte ca asta să se termine. — N-am de gând să te lovesc, Wendy.

"Va trebui să."

"Nu voi. Nu pot."

Sunt atât de frustrat încât aş putea ţip. Crede că asta e o glumă? Am o sumă mică de economii pe care le-am ascuns pentru o zi ploioasă în propriul meu cont personal, plus nişte bani pe care i-am câştigat vânzând bijuterii şi îmbrăcăminte. Dar am folosit asta ca să trăiesc şi să plătesc salariul lui Millie – extrem de generos, aş putea adăuga. Acum am cheltuit şi o bucată din ea cumpărând o rochie pe care poliţia o va bănui în cele din urmă pe care Douglas i-a dat-o lui Millie, precum şi o brăţară scumpă

gravată. Şi, bineînţeles, am împachetat dulapul cu rechizite de curăţenie pe care le-am achiziţionat sub pretextul unei alergii groaznice, dar le-am cumpărat într- adevăr pentru ca portarul să nu o surprindă pe Millie trăgând cu sticle de detergent pentru podea şi lustruire pentru mobilier.

în orice caz, banii nu vor dura mult mai mult. Trebuie să închei asta, în curând.

Am nevoie de el să mă lovească.

„Eşti jalnic”, l-am scuipat. „Nu pot să cred că nu vei face acest lucru mic pentru mine. Avem o şansă să-l îmbogăţim şi iată-l că s-o încurcăm.”

„Wendy...”

imi bat joc de el. „Nu e de mirare că ai patruzeci de ani şi nu eşti decât un vânzător de mobilă. Jalnic."

— Destul, Wendy, spune Russell printre dinţi.

Mâna lui dreaptă bate în pumn. Este sensibil cu privire la cariera lui. Ştiu că este. întotdeauna a visat să fie un om de afaceri de succes, iar conducerea unui magazin de mobilă de antichităţi zbuciumat este foarte departe de acest vis. L-aş ajuta să facă mult mai mult – l-aş transforma în bărbatul care îşi doreşte să fie. Omul care merită să fie.

Trebuie doar să mă lovească.

„Eşti atât de ratat”, conţinu eu. „Ce ai de gând să faci când magazinul se dă cu burta? Obţineţi un loc de muncă la McDonald's, sărând cartofi prăjiţi?

"Suficient! încetează!"

„Vrei să mă opresc? Atunci loveşte-mă!”

înainte să ştiu ce se întâmplă, o explozie de durere explodează pe partea stângă a feţei mele. Gâfâi şi mă poticnesc înapoi, prinzându-mă pe suportul
pentru prosoape. Pentru o secundă, văd stele.

„Wendy!” Strigătul îndurerat al lui Russell mă scoate din ceaţă. „Iisuse Hristoase, îmi pare atât de rău!”

Se pare că e pe cale să izbucnească în lacrimi, dar nu se simte atât de rău pe cât se simte faţa mea. Doamne, m-a lovit foarte tare. Nu eram sigur că o avea în el. îmi ating faţa şi îmi dau seama că îmi curge sânge din nas.

„Sângerezi”, icneşte el.

Mi-a luat nişte prosoape de hârtie şi fac tot posibilul să împiedic curgerea sângelui din nas. După câteva minute, pare că se opreşte. Ei bine, mai ales.

Când ridic privirea la Russell, sprâncenele lui puternice sunt strânse. "Te simţi bine? îmi pare atât de rău."

Baia este un dezastru. Sângele meu a picurat peste tot pe podea. Şi există o amprentă sângeroasă a mâinii pe marginea chiuvetei de la baie, de unde o strângeam când încercam cu disperare să-mi fac ca nasul să oprească sângerarea.

Doamne, este perfect.

CINCIZECI SI OPT

Pasul 7: Omorâţi-l pe ticălos

Noaptea în care Douglas a fost ucis

Angrenajele macină dureros în lift. Douglas este acasă.

Acesta este momentul. La asta am lucrat în ultimele luni. Millie a părăsit apartamentul în urmă cu o oră, tremurând şi convinsă că tocmai mi-a ucis soţul. Poliţia o va interoga. Ea se va rupe şi va mărturisi ceea ce a făcut. Şi am pus dovezi atente pentru a-i convinge că a făcut-o pentru că a avut o aventură cu Douglas. Nu-mi permit să mă implic.

Acum a mai rămas o singură piesă din puzzle. Trebuie să-l ucidem pe Douglas pe bune de data asta.

Russell aşteaptă în bucătărie, ţinând în mână pistolul pe care Millie tocmai a folosit-o pentru a-l împuşca cu un blank — cu excepţia de data asta plină cu gloanţe adevărate. El este gata.

Uşile liftului se deschid şi mă îndrept pe hol pentru a-mi saluta soţul pentru ultima dată. Mă opresc scurt, surprins de aspectul lui. A slăbit de când l-am văzut ultima dată şi există cearcăne violet închis sub ochi. Există cel puţin două zile de creştere a unei bărbi pe bărbie.

„Arăţi îngrozitor”, am scapat eu.

Douglas ridică privirea tăioasă. „îmi pare bine să te văd şi pe tine, Wendy.”

„Vreau să spun...” îmi îndepărtez o şuviţă de păr de pe faţă. Am curăţat cu grijă tot machiajul de pe vânătăile mele false după

ce Millie a plecat. — Adică pari... obosit.

Scoase un oftat lung, chinuit. „Am lucrat non-stop la această nouă actualizare a software-ului. Şi apoi suni şi mă implori să vin aici practic în miezul nopţii.”

„Tu l-ai adus?”

Douglas ridică servieta aia zdrenţuită din piele pe care o poartă mereu în jur. „Am actele de divorţ chiar aici. Sper că eşti gata să semnezi.”

Nu chiar. Dar nu trebuie să ştie asta.

îl conduc pe Douglas în sufragerie. Corpul meu se încordează, aşteptând ca Russell să iasă din bucătărie şi să-l împuşte pe soţul meu în piept. Ar trebui să o facă corect când intrăm în cameră. El ar trebui să o facă... chiar
acum.

La naiba.

Douglas reuşeşte să ajungă până la canapeaua noastră, fără a fi ucis de iubitul meu. Sunt destul de dezamăgit. Se scufundă în pernă şi lasă servieta pe măsuţa de cafea.

„Hai să terminăm cu asta”, mormăie el.

Nu, nu încă. Nu l-am adus aici să semneze actele de divorţ. Acesta este opusul motivului pentru care l-am vrut aici. Doar că Russell nu iese. Nu-l văd şi nu-l aud. Ce se întâmplă?

„Pot să-ţi aduc ceva de băut?” întreb. Se pare că e pe cale să refuze, aşa că îi spun repede: „îţi aduc nişte apă”.

înainte ca Douglas să poată protesta, mă îndrept spre bucătărie, lăsându- 1 în urmă pe canapea cu actele de divorţ. Sunt absolut furioasă acum. Până în acest moment, totul a decurs exact aşa cum am plănuit-o. Mai trebuie să se întâmple un singur lucru. Russell trebuie să-l omoare pe Douglas.

Cu excepţia când intru în bucătărie, Russell se ghemuieşte în colţ. Pistolul este pe tejghea şi pare că ar avea un atac de panică. Se strânge de tejghea cu mănuşile de piele şi respiră prea repede, cu faţa ca un cearşaf.

„Russell!” şuier la el. "Ce dracu astepti?"

A fost remarcabil de dificil în seara asta. înainte ca Millie să vină, a ameninţat că se va retrage, declarând o listă completă de preocupări. Sunteţi sigur că este sigur să fiţi împuşcat cu un gol?

Nu aşa a murit Brandon Lee? Dacă ea mă înjunghie în schimb?

în cele din urmă, l-am făcut să treacă cu scena în care s-a prefăcut că mă sugrumă. Şi după ce Millie l-a împuşcat cu ochiul şi nu a murit, am crezut că am trecut de asta – partea cea mai grea sa terminat. Doar că acum pare să aibă probleme cu aspirarea aerului în plămâni.

„Nu pot,” înghite el. Sprânceana lui este transpirată, iar sprâncenele sale puternice s-au îmbinat în centrul frunţii. „Nu pot să-l împuşc, Wendy. Te rog nu mă pune să o fac.”

Glumeşte? Am petrecut luni de zile să organizăm asta împreună. Am fost atât de atenţi să intrăm mereu prin intrarea din spate şi să punem scena exact în modul corect. Abia părăsesc apartamentul pentru că nu pot să dau de Millie, şi mi-am dedicat toată energia pentru a face să pară că Douglas încă locuieşte aici. Am cumpărat chiar şi o grămadă de haine bărbăteşti pe care le putea spăla. (Deşi în prima zi am uitat prostesc să le desfăşuresc pe toate. Sunt sigur că ea credea că suntem o grămadă de psihopaţi care ne împăturesc rufele murdare.) Am petrecut atât de mult timp şi energie pregătind toate astea.

Şi acum iată-l, pe cale să strice totul.

„Eşti absolut ridicol.” îmi strâng dinţii. "Ce e in neregula cu tine? Acesta a fost planul de la început! Aşa vom obţine tot ce ne dorim.”

„Nu vreau asta!” Vocea lui este o şoaptă urgentă. "Vreau doar să fiu cu tine. Şi încă mai putem.” Traversează bucătăria şi încearcă să-şi pună mâinile în jurul taliei mele. „Ascultă-mă, nu trebuie să facem asta. Putem pleca chiar acum. Tu părăseşti Douglas, eu o părăsesc pe Marybeth şi putem fi împreună. Nu trebuie să-l omorâm.”

„Numai că atunci nu vom avea nimic.” îi ridic din umeri îmbrăţişarea, furios pe el. Am crezut că Russell îşi dorea aceleaşi lucruri pe care le-am făcut eu, dar acum nu sunt atât de sigur. Pentru că dacă ar fi făcut-o, soţul meu ar avea un glonţ în piept chiar acum. — Aceasta este singura cale, Russell.

„Nu vreau să fac asta.” Acum scânce. — Nu vreau să-l omor, Wendy. Te rog nu mă pune să fac asta. Vă rog."

Oh Doamne.

Sunt prea mult timp în această bucătărie. Douglas va începe să se întrebe ce îmi ia atât de mult şi va veni să investigheze. Sau ar putea chiar să-l audă pe Russell intră în panică. Nu am timp să-i dau lui Russell o discuţie încurajatoare. Trebuie să mă ocup eu de asta.

Iau sub chiuveta o pereche de mănuşi de cauciuc de unică folosinţă pe care Millie o foloseşte când curăţă bucătăria. Le alunec pe mâini, apoi îi torn soţului meu un ultim pahar de apă. Ridic pistolul, dar după ce am ezitat puţin, o bag în buzunarul cardiganului. Buzunarele sunt mari, iar arma se potriveşte perfect – parcă atunci când l-am pus, ştiam că va trebui să fac asta, pentru că Russell avea să fie un copil mare în privinţa asta şi aproape să strice totul.

Când mă întorc în sufragerie, Douglas stă pe canapea şi răsfoieşte teancul de hârtii care reprezintă acordul nostru de divorţ. Mi-a cerut de mult să semnez acest lucru, iar eu am refuzat. Ştiam că acceptul să semneze îl va face să vină aici.

Cu mâna liberă, simt pistolul în buzunarul cardiganului. Este greu, încordând uşor materialul. Nu există niciun motiv să aşteptaţi. Aş putea să-l scot chiar acum şi să-l împuşc mort. Dar nu. Trebuie să o fac direct în faţa lui. Deci se pare că Millie l-a împuşcat frontal.

Şi, de asemenea, o parte din mine vrea să-i vadă faţa când o fac. Aşa că înţelege consecinţele jocului cu mine. A încercat să ia totul de la mine şi să mă lase sărac, iar acum va primi ceea ce merită.

Aşez repede paharul cu apă pe masă înainte ca el să observe că port mănuşi de cauciuc, apoi îmi bag mâinile înapoi în buzunare. Millie a pus deoparte acest set de vase, aşa că amprentele ei vor fi pe tot paharul. Este prea perfect.

„Am un pix aici pe undeva”, mormăie Douglas în timp ce se plimbă cu puşca prin vechea servietă. După o clipă, îşi ia un pix. "Iată-l."

"Bine atunci." Degetele mele sunt înfăşurate în jurul revolverului din buzunar. „Să terminăm cu asta, aşa cum ai spus.”

Douglas începe să-mi întindă hârtiile, dar apoi se opreşte. Umerii îi scad. — Nu vreau să fie aşa, Wendy.

mă încruntă la el. "Ce înseamnă asta?"

„Adică...” El aruncă actele de divorţ pe măsuţa de cafea. „Te iubesc, Wendy. Nu vreau să divorţez – mi-a fost rău din cauza asta. Nu-mi pasă ce s- a întâmplat în trecut... Aş vrea să încep din nou. Doar noi doi."

Există o expresie plină de speranţă pe chipul lui. Trebuie să recunosc, ideea este atrăgătoare. Oricât de mult am planificat evenimentele din această seară, nu există nicio garanţie că eu şi Russell vom scăpa cu crimă. Planul meu iniţial a fost să-mi petrec viaţa cu Douglas şi, deşi nu am reuşit să-l modelez în ceea ce îmi doream, el nu este în totalitate contestabil. Şi mai ales, vom avea sume de nespus de bani. Poţi fi fericit cu oricine dacă ai destui bani.

„Poate...”, spun eu.

Un zâmbet îi atinge buzele, iar cercurile violet de sub ochi devin puţin mai deschise. „Chiar mi-ar plăcea asta. Aş dori să fac un început complet nou.”

"În ce fel?"

„în primul rând, vreau să scap de toate astea.” Se uită în jurul apartamentului nostru spaţios. „Nu avem nevoie de acest loc gigantic sau chiar de casa uriaşă de pe Long Island, dacă suntem doar noi doi. Toţi aceşti bani au stat în calea căsătoriei noastre. Avem prea multe.” Zâmbeşte timid. „Am vorbit cu Joe despre înfiinţarea unei fundaţii de caritate cu cei mai mulţi bani. Mai ales dacă nu avem copii, există atât de multe lucruri bune pe care le putem face cu toţi aceşti bani – Dumnezeu ştie că nu avem nevoie de ei. Poate poţi face parte din fundaţie? Am putea să o facem împreună.”

A ieşit din mintea lui veşnic iubitoare? Cum ar putea el să creadă că asta vreau? „Douglas, nu vreau asta. Vreau să mă întorc la vieţile noastre aşa cum era înainte.”

„Dar nu erai fericit înainte.” Faţa i se întunecă. "M-ai inselat. Am fost complet deconectaţi.”

Strâng din dinţi. „Deci crezi că a fi sărac ne va face fericiţi?”

„Nu, dar...” îşi freacă mâinile peste genunchi. „Uite, nu vom fi săraci. Pur şi simplu nu vom mai fi milionari. Şi nu văd nimic rău în asta. După cum am spus, nici nu ştiu de ce avem nevoie de toţi

aceşti bani. Nici nu vreau!”

Şi acesta este motivul pentru care Douglas şi cu mine nu vom fi niciodată fericiţi împreună. Pur şi simplu nu înţelege. Nu ştie cum e să le faci pe celelalte fete să râdă de tine şi să te întrebe dacă ţi-ai găsit haina în coşul de gunoi. Nu ştie cum e ca tatăl tău să se rănească la spate, aşa că intră în invaliditate, dar plăţile nu sunt suficiente pentru a ţine luminile aprinse, aşa că din când în când trebuie să faci totul în întuneric, cu lanterne. . Şi chiar dacă surorile tale se comportă ca şi cum ar fi o aventură, nu este. Nu este o aventură. Este să fii sărac şi să nu ai nimic.

Douglas nu înţelege asta. El nu va înţelege niciodată asta. Avem în sfârşit banii pe care i-am visat când îmi făceam temele la lumina unei lanterne, iar el vrea să-i dea pe toţi! Mă enervează atât de mult, încât vreau să întind mâna cu mâinile goale şi să-l sugrum aşa cum s-a prefăcut Russell că m-a sugrumat mai devreme, cu excepţia faptului că de data aceasta.

Doar că nu trebuie să-l sugrumă.

Am o armă în buzunar.

Scot pistolul şi mâna mea este surprinzător de fermă în timp ce o îndrept spre pieptul soţului meu. Ochii lui uşor injectaţi de sânge se fac mari. El ştia că lucrurile sunt rele, dar nu ştia că era atât de rău.

„Wendy”, croncăie el. "Ce faci?"

"Cred că ştii."

Douglas priveşte în jos ţeava armei şi corpul lui pare să se micşoreze. El clătină aproape imperceptibil din cap. Aş fi crezut că s-ar putea să-şi cerşească viaţa, dar nu face asta. Există o privire de resemnare în ochii lui.

„M-ai iubit vreodată cu adevărat?” spune el în cele din urmă.

Răspunsul la această întrebare i-ar răni sentimentele. în ciuda tuturor, nu vreau să-l distrug în ultimele lui momente de viaţă. Aşa că spun doar: „Nu este vorba despre asta”.

Nu am mai împuşcat niciodată o armă, dar mi s-a părut întotdeauna de la sine înţeles. M-am gândit că Russell va fi cel care va face asta, dar încă se
ghemuieşte în bucătărie, aşa că depinde de mine.

împuşcătura este mult mai puternică decât am crezut că va fi

– o bubuitură puternică care pare să răsună prin cameră mult timp după ce pistolul a tras. Forţa îmi călătoreşte prin braţe, în umeri şi îmi dă înapoi gâtul şi capul. Dar îmi ţin mâinile neclintite.

Glonţul loveşte pătratul Douglas în piept. Este o lovitură bună, mai ales pentru prima dată. Mai sunt o secundă sau două înainte de a muri când se uită în jos la sângele care se răspândeşte rapid pe cămaşa lui albă şi îşi dă seama ce urmează să se întâmple. Dar apoi culoarea i se scurge de pe faţă şi se prăbuşeşte de canapea. Ochii îi sunt încă deschişi, suflaţi în orbite, iar pieptul nu se mişcă.

„îmi pare rău”, spun încet. „Sunt cu adevărat. Mi-aş fi dorit să o putem face să funcţioneze.”

încă îmi sună urechile când Russell iese în fugă. Primul lucru pe care îl face este să-şi strângă mâna peste gură şi mă gândesc doar că sper să nu vomite pe tot podea. Asta chiar va încurca lucrurile când va ajunge poliţia aici.

„Ai făcut-o”, icneşte eh „Nu pot să cred că ai făcut-o.”

"Am făcut." Mă ridic de pe canapea şi arunc pistolul pe măsuţa de cafea, îmi desprind mănuşile de cauciuc de pe mâini. „Şi dacă nu vrei să mergi la închisoare, ţi-aş sugera să pleci de aici chiar în acest moment.”

Russell pare că încă încearcă să-şi controleze respiraţia. „Chiar crezi că poţi fixa toate astea pe Millie?”

"Priveste-ma."

PARTEA III

CINCIZECI ŞI NOUĂ

Capul meu nu se va opri din învârtit.

închid televizorul şi închid ochii pentru un minut. A trecut doar o zi de când am împuşcat şi am ucis un bărbat într-un penthouse din Upper West Side, dar ceea ce tocmai am văzut a schimbat totul.

încerc să-l imaginez pe Douglas Garrick. îi văd clar părul alunecat pe spate, ochii căprui adânci, pometţii proeminenţi. L-am văzut de nenumărate ori în ultimele două luni. Iar acel om de la ştirile de televiziune nu era el.

Nu cred, oricum.

îmi scot telefonul şi scot browserul de internet. L-am mai căutat pe Douglas Garrick şi întotdeauna au existat articole

despre poziţia sa de CEO la Coinstock, dar niciodată fotografii. Cu toate acestea, acum zeci de link-uri umplu ecranul şi pot face clic pe oricare dintre ele pentru a afişa aceeaşi captură a lui Douglas Garrick.

Studiez fotografia de pe ecranul telefonului meu. Acest bărbat seamănă trecătoare cu omul pe care îl cunosc, dar nu este el. Bărbatul din fotografie are cel puţin douăzeci sau treizeci de kilograme pe bărbatul pe care l-am întâlnit, iar acel incisiv strâmb strâmb este, de asemenea, diferit. Şi trăsăturile lui sunt uşor diferite – nasul, buzele, bărbia dublă uşoară. Deşi presupun că unii oameni arată diferit în fotografii decât în viaţa reală. Poate s-a făcut mult aerograf?

Poate că este aceeaşi persoană. Trebuie să fie, nu-i aşa? Pentru că altfel nimic din toate astea nu are sens.

Doamne, simt că îmi pierd minţile.

Poate chiar o iau razna. Poate că am avut o aventură secretă cu Douglas Garrick. Adică, acel detectiv părea să aibă o mulţime de dovezi. Şi se pare că Wendy Garrick a spus că este adevărat.

Dar nu am petrecut noaptea în acel hotel cu Douglas (sau oricine era bărbatul pe care îl ştiam că este Douglas). Şi o pot dovedi. Pentru că m-am întors în oraş după ce am lăsat-o pe Wendy. Şi am un martor.

Enzo Accardi.

Am fost reticent să iau legătura cu Enzo, dar nu am de ales. Iubitul meu m-a abandonat, ceea ce nu a fost complet surprinzător, dar totuşi sfâşietor. Am fost groaznic să mă apropii de oameni în ultimii patru ani, pentru că mi-a fost foarte frică de ce vor crede ei despre mine când vor afla despre trecutul meu. Şi am avut dreptate. Al doilea Brock a aflat despre dosarul meu din închisoare, a fost plecat. Aşa că iată-mă, fără nimeni în colţul meu. Nimeni care crede în mine.

Cu excepţia lui Enzo. El va crede în mine.

Şi dacă nu o face, aşa ştiu că am cu adevărat probleme.

Găsesc numele lui Enzo în contactele mele, aşteptându-mă ca întotdeauna. Ezit o fracţiune de secundă, apoi dau clic pe numele lui.

Telefonul abia a sunat când îl ridică. Aproape că am izbucnit

în lacrimi la sunetul vocii lui cunoscute. „Millie?”

„Enzo”, reuşesc eu. „Am mari probleme.”

"Da. Văd ştirile. Şeful tău a murit.”

„Deci, um...” Tuşesc în mână. — Există vreo modalitate de a veni?

„Acordă-mi cinci minute.”

Patru minute mai târziu, îi deschid uşa lui Enzo.

„Mulţumesc”, îi spun în timp ce intră în micul meu apartament. „Eu... nu ştiam pe cine altcineva să sun.”

„Broccoli nu este aici să ajute?” rânjeşte el.

îmi las ochii în jos. "Nu. Aceasta s-a terminat."

Faţa lui cade. "îmi pare rău. Ştiu că ţi-a plăcut Broccoli.”

Am făcut-o? îmi plăcea de el, dar adevărul era că de fiecare dată când îmi spunea că mă iubeşte, îmi făcea pielea să se târască. Nu aşa ar trebui să simţi tu faţă de celălalt semnificativ. Brock era aproape perfect, dar nu m-am putut îndrăgosti niciodată pe de-a-ntregul de el – mi s-a părut întotdeauna temporar. Sunt sigur că va face o altă femeie extrem de fericită, dar n-avea să fiu niciodată eu.

„Sunt bine”, spun în cele din urmă. „Am probleme mai mari chiar acum.”

Enzo mă urmăreşte în apartament şi ne aşezăm împreună pe futonul meu şobolan. Când el şi cu mine trăiam împreună, canapeaua noastră era doar puţin mai bună decât aceasta. Dar a trebuit să renunţ la acel apartament când nu a mai fost disponibil să-şi plătească jumătate din chirie şi nu am reuşit să găsesc o modalitate de a transporta canapeaua, aşa că am lăsat-o în urmă. încerc să nu mă gândesc la asta chiar acum. Nu are rost să mă enervez pe Enzo când încearcă să mă ajute.

„Poliţia spune tot felul de lucruri nebuneşti despre mine”, îi spun. „Wendy le-a spus că am o aventură cu Douglas. Nu are sens, dar au răsucit toate aceste lucruri care s-au întâmplat pentru a face să pară că mă duc acolo să mă culc cu el.

Enzo dă încet din cap. „Ţi-am spus că sunt periculoase”.

— Ai spus că Douglas Garrick este periculos.

"Acelaşi lucru."

„Nu este acelaşi lucru”, spun eu. „De fapt, când mă uitam la

ştiri tocmai acum, mi-am dat seama de ceva. Omul care m-a angajat, care s-a numit Douglas Garrick, nu este acelaşi om de la ştiri. El este cineva cu totul diferit.”

Acum Enzo se uită la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

„Ştiu că sună nebun”, recunosc. „Aud cuvintele care ies din gura mea şi... Aşa cum am spus, ştiu că este ciudat. Dar era un alt tip în acel apartament. Sunt sigur de asta."

Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mă simt mai sigur. Dar dacă acesta nu era Douglas, cine era? Şi unde era Douglas adevărat în timp ce tipul ăsta era în casa lui?

Cine este omul pe care l-am ucis?

„Aşa că o să-ţi spun ceva interesant”, spune Enzo încet. „Când mi-ai spus despre Garrick, m-am dus să-i caut. Şi ştii ce? Acel penthouse din Manhattan nu este listat ca reşedinţa lor principală.”

"Ce?"

"Da este adevarat. Acest apartament este doar un plus pentru ei. Reşedinţa lor principală este o casă pe Long Island. Ei bine, se spune că este o casă. Probabil este mai mult ca un conac.”

Acest lucru începe să aibă un pic mai logic. Dacă adevăratul Douglas Garrick ar locui într-adevăr pe Long Island, înseamnă că ar fi uşor pentru alţi doi oameni să facă să pară că locuiesc în apartamentul din Manhattan. Adevăratul Douglas Garrick nu ar trebui să ştie niciodată.

„Deci”, spun eu, „mă crezi?”

Enzo pare jignit. „Desigur că te cred!”

„Dar trebuie să ştii ceva.” îmi şterg mâinile transpirate de blugi. „în noaptea în care Douglas a fost ucis, am văzut... Ei bine, mi s-a părut că l-am văzut încercând să o sugrume pe Wendy. Am văzut pe cineva încercând să o sugrume în apartament. Şi nu s-a oprit. Aşa că le-am luat arma şi... l-am împuşcat. Pentru a-l face să se oprească.”

Nu am fost niciodată foarte un plângător, dar simt că lucrările de apă se încep pentru a doua oară astăzi. Enzo se întinde spre mine, iar eu plâng în umărul lui. Mă ţine mult timp în braţe, lăsându-mă să strig. Când în cele din urmă mă retrag, pe tricoul lui a rămas o pată umedă.

„îmi pare rău că ţi-am stricat cămaşa”, spun.

El flutură cu mâna. „Este doar un mic muci. Nu e mare lucru." îmi las ochii în jos. „Doar că nu ştiu ce am de gând să fac. Poliţia

crede că l-am ucis pe Douglas Garrick şi, deşi ştiu că nu, am împuşcat pe cineva în acea noapte. Cineva a murit din cauza mea.”

„Asta nu este sigur.”

"Desigur ca este!"

„Crezi că ai ucis pe cineva”, subliniază el. „Dar după ce l-ai împuşcat, te-ai dus acasă. Ai verificat şi te-ai asigurat că este mort? Nu respiră? Fără puls?”

„Eu... Wendy a spus că nu are puls.”

— Şi o credem pe Wendy?

Clipesc la el. — A fost sânge, Enzo.

„Totuşi a fost sânge? Este uşor să falsificăm sânge.”

Mă încruntă, gândindu-mă la noaptea trecută. Totul s-a întâmplat atât de repede. Pistolul a tras, Douglas a căzut şi apoi tot sângele s-a răspândit sub corpul lui. Dar nu este ca şi cum m-am dus şi l-am verificat. Nu sunt paramedic. După ce l-am împuşcat, tot ce am vrut să fac a fost să plec de acolo cât de repede am putut.

Este posibil ca nimic din toate acestea să fi fost real? Şi dacă nu era...

„M-a păcălit”, răsuflesc. „M-a păcălit complet.”

în tot acest timp, mi-a părut rău pentru ea. Am încercat să o protejez. Şi între timp, ea spunea oricui ar asculta că am o aventură cu soţul ei – de aceea, cu siguranţă, Amber Degraw îmi zâmbea când l-a adus pe Douglas Garrick în ziua în care am dat peste ea pe stradă. Nu e de mirare că portarul acela îmi tot făcea cu ochiul! Şi nimeni nu ştia că nu am fost niciodată singur cu Douglas, pentru că el intra prin intrarea din spate, unde nu există portar sau cameră.

Nu, nu Douglas. Nici măcar nu l-am întâlnit pe Douglas Garrick. Habar n-am cine a fost acel bărbat.

„Unde este casa lui Wendy?” II intreb. „Trebuie să vorbesc cu ea.”

— Crezi că poţi merge acolo? El dă din cap. „Există un milion de reporteri în jurul casei ei. Şi oricum nu va vorbi cu tine. Dacă mergi acolo, va fi doar mai multe probleme.”

Ştiu că are dreptate, dar este încă super frustrant. După ce

mi-a făcut, vreau doar să o privesc în ochi şi să întreb de ce. Dar are dreptate. Nu va ieşi nimic bun din conducerea acolo.

„Omul ăsta care se numea Douglas Garrick...” Enzo îşi freacă bărbia. „Ai idee cum îl putem găsi? Acest om poate fi mai uşor de accesat decât Wendy Garrick.”

"Nu." îmi strâng pumnii de frustrare. „Tot ceea ce ştiu este că numele lui nu este Douglas Garrick. Habar n-am cine este el cu adevărat.”

„Ai o fotografie cu el?”

"Nu, eu nu."

„Gândeşte-te, Millie. Trebuie să fie ceva. Poate un detaliu despre el care este distinctiv?”

"Nu. Este doar un tip alb de vârstă mijlocie generic.”

„Trebuie să fie ceva.

închid ochii, încercând să evoc o imagine a bărbatului care se numea Douglas Garrick. Nu avea absolut nimic distinctiv la el şi poate de aceea l-a ales Wendy. Seamănă destul de mult cu adevăratul Douglas Garrick.

Dar Enzo are dreptate. Trebuie să fie ceva...

„Stai”, spun eu. "Este ceva!"

Enzo ridică din sprâncene. "Da?"

„L-am văzut intrând într-o clădire odată”, îmi amintesc. „Era cu o altă femeie. O femeie blondă. Am crezut că era o femeie cu care avea o aventură şi poate că era. Dar... era un bloc de apartamente. Fie el locuieşte acolo, fie femeia locuieşte acolo sau...”

"Asta e bine." Enzo pocneşte degetele. „Vom merge acolo şi vom găsi fie el, fie femeia. Atunci vom afla adevărul.”

Pentru prima dată de când detectivul Ramirez mă interoga la secţia de poliţie, simt o scânteie de speranţă. Poate că există o şansă să ies din asta cu libertatea mea intactă.

Enzo mă ajută să-mi fac curat în apartament, pentru că pare un uragan lovit după percheziţia poliţiei. Din fericire, sunt doar două camere, aşa că, în ciuda mizeriei, nu durează atât de mult. în mare parte, sunt recunoscător companiei. Ar fi atât de deprimant să curăţ singur toate astea.

„Mulţumesc că ai făcut asta”, îi spun lui Enzo pentru ceea ce pare a suta oară, în timp ce punem la loc hainele din sertarele dulapului meu, care acum par să fie aruncate în toată camera.

„Nu este nicio problemă”, spune el.

Când arunc o cămaşă în coşul de rufe, am observat că nu este atât de plin pe cât părea ieri. Cerne prin îmbrăcăminte — lipseşte ceva.

Au luat hainele pe care le purtam aseară.

îmi mestec unghia mare, încercând să-mi amintesc cămaşa şi blugii pe care le-am dezbrăcat aseară înainte de a cădea în pat. Nu era niciun sânge pe ea – sunt sigur de asta.

Destul de sigur, cel puţin. Dar dacă ar exista mici particule microscopice care vor fi găsite la testare? Asta pare posibil. Deşi,

dacă teoria lui Enzo este corectă, nu a existat niciodată sânge cât am fost în acel apartament. Dar nu sunt absolut sigur.

Enzo este ocupat să îndese haine într-un sertar. Sunt recunoscător că este aici, dar o parte din mine vrea să plece, ca să pot intra în panică mai mult.

îmi dresesc glasul. „Dacă trebuie să pleci, e în regulă”, îi spun.

„Nu, asta e distractiv.” El ţine în sus o pereche de chiloţi roz din dantelă care sunt pe podea. "Asta e dragut. Nou?"

Mă întind şi îi smulg din mâini. El este o distragere bună, cel puţin. "Numi amintesc."

„îmi dau seama de ce Broccoli te-a plăcut atât de mult cu chiloţi atât de drăguţi.”

îi arunc o privire. „Enzo...”

„îmi pare rău.” îşi lasă capul în jos. „Doar că... nu înţeleg pe acela.”

Facem curăţenie de peste o oră fără să discutăm despre Brock. Cred că nu ar trebui să fiu surprins că a menţionat asta. „Ce trebuie să obţineţi?”

„Nu pare cineva pe care ţi-ai dori.”

„Da, ei bine...” Mă las jos în pat, cu un hanorac înghesuit în poală. „Este un tip bun. Adică, a fost drăguţ. A fost un avocat de succes. Nu există nimic care să nu-i placă.”

Enzo se aşează lângă mine pe pat. „Dacă este un tip bun, unde este acum?”

Nu este un punct nedrept, dar Enzo nu cunoaşte întreaga situaţie. „I-am ascuns câteva lucruri despre trecutul meu. A fost rănit. A spus că simte că nu ştie cine sunt. Este de înţeles că s-a simţit aşa.”

„Cine eşti nu este ceva ce făceai când erai adolescent.” Ochii lui negri se uită cu atenţie în ai mei. „Este clar cine eşti. Dacă nu şi-a dat seama că a petrecut timpul cu tine, atunci are dreptate – nu merită să fie cu tine.”

Nu era ca şi cum Enzo şi cu mine am avut relaţia perfectă, dar nu m-am îndoit niciodată că el mă înţelege. Uneori părea că mă înţelege mai bine decât mă înţelegeam eu însumi. Şi ştiam că, dacă aveam vreodată necazuri, el ar face orice pentru a mă ajuta.

„Uneori cred că...” îmi mestec buza de jos. „Nu ne-am conectat niciodată în întregime. Şi probabil că este vina mea pentru că i-am ascuns lucrurile. Oricum, s-a terminat.”

"Esti sigur?"

îmi amintesc privirea pe care mi-a dat-o Brock când a ieşit din acea cameră de interogatori. "Da. Sunt sigur."

„Deci”, spune el, „dacă te-aş săruta, nu mi-ar da un pumn în nas?”

„Nu, dar aş putea.”

Un zâmbet îi tremură pe buze. „îmi voi risca”

Se apleca să mă sărute şi simt că aş aştepta asta de aproape doi ani. în sfârşit, înţeleg de ce am ezitat să mă mut cu Brock şi să-i spun secretele mele. Pentru că nu am simţit niciodată aşa pentru el. Nici măcar pe aproape.

Şi Enzo are dreptate. Nu-i dau un pumn în nas.

ŞAIZECI ŞI DOI

Suntem în faţa clădirii din piatră brună de la şase dimineaţa.

A fost greu să mă trag din pat atât de devreme, mai ales că Enzo şi cu mine am avut o noapte târziu împreună, dacă ştii ce vreau să spun. Şi cu o seară înainte, somnul meu nu a fost chiar stelară. Dar Enzo a fost ferm că ar trebui să fim acolo la prima oră dimineaţă, pentru a ne asigura că nu pierdem nimeni care intră sau iese.

Purtăm ceea ce Enzo numeşte „deghizări”. Când a spus-o, mi-am imaginat ochelari mari şi negri cu mustaţă falsă, dar într-adevăr, sunt doar câteva şepci de baseball şi ochelari de soare. Enzo poartă o şapcă de la Yankees şi mi-a dat una pe care scrie „Iubesc New York”. Doar că, în loc de „dragoste”, este o inimă mare roşie. Arăt ca un turist nenorocit. Este umilitor pentru cineva născut şi crescut în Brooklyn.

„Turistul este cea mai bună deghizare”, îmi spune Enzo.

Poate că are dreptate, dar urăsc asta. Cu toate acestea, sunt dispus să fac orice pentru a ajunge la fundul a ceea ce naiba se întâmplă. înainte să ajung din nou în închisoare.

Nu putem sta într-un loc toată dimineaţa, aşa că ne mişcăm, tot timpul cu ochii pe intrarea în clădire. Dacă există o intrare din spate, cum ar fi penthouse-ul lui Garrick, suntem înşelaţi. Dar mulţi rezidenţi vin şi pleacă, aşa că sper că aceasta este singura cale de intrare sau ieşire.

Chiar acum, este ora opt dimineaţa. Suntem aici de două ore şi nu a existat nicio urmă de bărbatul misterios – dacă eu chiar nu l-am ucis, aşa cum crede Enzo – sau de femeia blondă. în urmă cu aproximativ zece minute, Enzo a anunţat că îi este foame, aşa că a intrat în Dunkin’ Donuts de peste drum. Iese cu două căni de cafea şi o pungă de hârtie maro.

„Ia”, mă îndrumă el.

Iau cafeaua cu recunoştinţă. "Ce este în geantă?"

„Sunt covrigi.”

„Uf.” Stomacul mi se întoarce la gândul că mănânc ceva. Nici nu stiu de ce am intrebat. "Voi trece peste."

„Trebuie să mănânci la un moment dat.”

"Nu acum." Mă uit prin ochelarii mei de soare la maro. — Nu până când

nu-l găsim.

Mi-e teamă să-mi iau ochii de la clădire. Mi-ar putea lipsi şi atunci nu voi găsi niciodată omul misterios. Mi-e teamă că voi fi arestat astăzi şi, deşi Enzo va continua să încerce să mă ajute, nu ştie cum arată acel bărbat. Singura persoană care îl poate găsi sunt eu.

— Deci, spune Enzo. „Aseară... a fost bine, da?”

Iau o înghiţitură lungă din cafea. — Nu mă pot concentra pe nimic acum, Enzo.

"Oh." Se uită în jos la propriul recipient plin cu cafea. "Da. Ştiu."

„Dar da, a fost bine.”

Un colţ al buzelor i se ridică. „Mi-ai fost atât de dor de tine când am fost plecat, Millie. îmi pare atât de rău pentru asta. Nu regret că m-am întors acasă în Italia pentru mama mea, dar nu am vrut să fiu nevoită să aleg între cei mai importanţi doi oameni din viaţa mea. Voiam să aştepţi, dar nu puteam întreba asta.”

imi atarn capul. „Ar fi trebuit să aştept.”

Enzo deschide gura să mai spună ceva, dar înainte să poată scoate vreun cuvânt, îl apuc de braţ. "Ea e! Asta e femeia!”

Enzo îşi strâmbă ochii prin ochelarii de soare de peste drum, spre femeia cu păr blond care iese din maro, poartă o fustă până la genunchi şi un blazer. "Esti sigur?"

"Destul de sigur." îi recunosc faţa şi culoarea părului, dar este stilat diferit. Este posibil să nu fie ea. Dar nu am văzut pe nimeni altcineva care să se apropie. "Acum ce?"

Femeia îşi reglează cureaua poşetei, apoi traversează strada. Mă pregătesc să încep să o urmăresc, dar apoi intră în Dunkin’ Donuts din care tocmai a ieşit Enzo. Judecând după rând, ea va sta acolo cel puţin zece minute.

Enzo pocneşte degetele. „Mă duc să vorbesc cu ea”.

"Tu? Ce ai de gând să spui?”

„Mă voi gândi la ceva.”

„Deci crezi că o vei aborda în Dunkin’ Donuts şi ea doar o să-ţi spună totul?”

îşi pune o mână pe piept. "Da! Sunt foarte fermecător!”

îmi dau ochii peste cap.

ŞAIZECI SI TREI

— Ai grijă, Millie. Mă strânge de braţ, apoi îmi întinde punga de hârtie cu covrigi. „Voi afla totul.”
Enzo ia pentru totdeauna în Dunkin’ Donuts.

Mi-a spus să stau peste drum, dar după ce trec zece minute, încep să fiu nervos. Ce se întâmplă acolo?

Mi-aş fi dorit să fi plecat cu el. Nu cred că i-ar fi îngrădit prea mult stilul. Ei bine, poate ar fi fost. Dar având în vedere că este viaţa mea în joc aici, aş vrea să ştiu ce se întâmplă.

în cele din urmă, trec strada spre Dunkin’ Donuts. Vitrina este făcută din ferestre, aşa că este destul de uşor să priveşti înăuntru. Mă uit prin ferestre şi, la început, nu le văd deloc. Dar apoi o fac. Până la capătul celălalt al magazinului, unde oamenii îşi iau comenzile. Cei doi vorbesc intens împreună. Ochii negri ai lui Enzo par complet concentraţi asupra ai ei.

Pentru o clipă, simt un strop de nedumeriri. întotdeauna am avut încredere în Enzo, dar există momente în care nu sunt complet sigur că este de încredere. La urma urmei, motivul pentru care a părăsit Italia în primul rând a fost pentru că a bătut pe jumătate un bărbat până la moarte. Avea un motiv cu adevărat întemeiat, cel puţin după el, dar adevărul rămâne. Şi apoi a plecat să plece din nou peste ocean, susţinând că omul rău care îl urmărea s-a confruntat cu o moarte prematură, deşi nu a oferit alte informaţii despre asta.

Mi-a spus că mama lui era bolnavă. A avut un accident vascular cerebral. Dar, într-adevăr, am avut cuvântul lui să continui. Nu a fost ca şi cum aş fi văzut vreodată pe presupusa lui mamă bolnavă.

Şi apoi, când s-a întors în State, în loc să mă sune aşa cum ar fi făcut-o orice persoană normală, m-a urmărit timp de trei luni nenorocite, sub pretextul că mă protejează. I-am spus toate detaliile despre familia Garrick. Este suficient de priceput încât să fi ghicit că Wendy mă înşela, chiar dacă nu am văzut. De ce nu a spus nimic?

Şi, Dumnezeule, despre ce naiba vorbesc ei acolo de atâta vreme?

Acum că suntem mai aproape, observ că femeia blondă are ochii umflaţi, de parcă ar fi plâns. Dar apoi zâmbeşte la ceva ce i-

a spus Enzo, iar faţa ei se luminează uşor. Pare destul de inocent, trebuie să recunosc. Este foarte fermecător când vrea să fie. între accentul său şi felul în care arată, se pricepe foarte bine să vorbească cu femeile.

După ceea ce par a fi încă zece minute, Enzo şi femeia părăsesc Dunkin’ Donuts. îi face semn cu mâna şi îi spune: „Ciao, bella!” Ceea ce o face să roşească.

Când mă vede stând în faţa magazinului, îmi aruncă o privire dezaprobatoare. — Eu zic să stai peste drum, da?

îmi încrucişez braţele pe piept. „Ai fost acolo de mult timp.”

„Da, şi acum ştiu totul.” îşi înclină capul. „Vrei să-ţi spun?”

Mă uit în ochii întunecaţi ai lui Enzo. Acest om nu face întotdeauna totul ca la carte. La fel ca mine, a făcut nişte lucruri rele în viaţa lui, deşi a fost întotdeauna din motivele corecte. L-am văzut riscându-şi viaţa pentru a ajuta femeile aflate în pericol. Dacă există cineva pe lumea asta în care pot avea încredere, acesta este el. Nu ar fi trebuit să mă îndoiesc de el nici măcar o secundă. "Da. Spune-mi."

Enzo aruncă o privire pe stradă spre locul unde femeia se afundă într-o staţie de metrou. „Acea femeie, ea este asistenta lui Douglas Garrick. Şi ea este soţia bărbatului pe care-l cauţi.”

Mă uit la el. "Serios? Esti sigur?"

„Vom şti într-o secundă.” îşi caută telefonul în buzunar, scrie ceva pe ecran, derulează o clipă, apoi îmi dă telefonul „Acesta este el?”

Poza de pe ecran este o captură de la Linkedln şi recunosc imaginea imediat. Este bărbatul care a sufocat-o pe Wendy aseară. Acelaşi bărbat pe care l-am împuşcat în piept. — El este, răsuflesc.

Am citit numele profilului Linkedln: Russell Simonds.

„De azi dimineaţă...” Enzo îşi smulge telefonul înapoi din mâinile mele. "El este in viata."

Trăieşte. La urma urmei, nu am ucis pe nimeni. Uşurarea pe care o simt este oarecum temperată de faptul că, deşi nu am ucis pe nimeni, poliţia cu siguranţă crede că am făcut-o.

„Dar azi dimineaţă a plecat mai departe... ei bine, soţia lui spune că este o călătorie de afaceri. Acest bărbat este foarte ocupat, spune ea. întotdeauna lucrez până târziu.”

Poate despre asta se certau în ziua aceea pe stradă. Sau poate că se certau pentru că ea bănuia că se vede cu o altă femeie.

Wendy.

"Si acum ce?" Spun. „Aşteptăm până se întoarce din presupusa sa călătorie de afaceri?”

„Nu”, spune Enzo, „acum aflu mai multe despre acest Russell Simonds”.

"Cum?"

„Cunosc un tip.” Bineînţeles că face.

Ne întoarcem la apartamentul lui Enzo.

Este la doar zece străzi distanţă de locul unde locuiesc, ceea ce cred că are sens dacă şi-ar fi preluat rolul de bodyguard secret. Apartamentul este chiar mai mic decât al meu, doar o garsonieră cu o cameră care serveşte drept bucătărie, dormitor, living şi zonă de luat masa. Din fericire, există o baie separată. Este departe de penthouse-ul soţilor Garrick sau chiar de apartamentul spaţios cu două dormitoare al lui Brock.

Când ajungem înăuntru, Enzo îşi aruncă cheile pe o măsuţă de lângă uşă, apoi se duce la chicinetă, unde dă apa şi o stropeşte pe faţă. Mă întreb dacă el este la fel de obosit ca mine. Simt o combinaţie ciudată de obosit şi cu fir. Nu am dormit suficient noaptea trecută, dar anxietatea legată de venirea poliţiei după mine mi-a făcut inima să-mi bată tot timpul.

„Stai jos”, îmi spune el. „Vrei bere?”

— Abia e unsprezece dimineaţa.

„A fost o dimineaţă lungă.”

Asta e sigur.

Mă decid însă împotriva berii. Mă las jos pe un futon care pare că l-a luat de pe bordură – este chiar puţin mai rău decât al meu. Majoritatea mobilierului lui pare să fi fost gunoi în trecutul recent.

„Ce faci de serviciu?” Il intreb. A avut o slujbă decentă înainte de a pleca, dar sunt sigur că nu i-au ţinut-o.

„Primesc un loc de muncă la o firmă de amenajare a teritoriului.” El ridică un umăr. "Este ok. Plăteşte facturile.”

Mă uit în jos la telefonul lui, pe care l-a pus pe o măsuţă de cafea. „Ce va afla tipul tău?”

"Eu nu sunt sigur. Poate un record de închisoare pentru Russell Ceva pe care l-am putea aduce poliţiei şi ar putea verifica apartamentul pentru amprentele lui. Sunt sigur că au găsit

amprente necunoscute la penthouse, aşa că ne-ar fi de ajutor dacă le-am putea potrivi – orice pentru a vă scăpa de căldură.

„Dacă nu este suficient?”

„Sunt sigur că vom găsi ceva.”

„Dacă nu o facem?”

„Aveţi încredere în mine”, spune Enzo, „există o cale. Nu vei merge la închisoare pentru ceva ce nu ai făcut.”

Ca la un semnal, telefonul lui Enzo începe să sune. îl ridică şi sare de pe futon pentru a prelua apelul din chicinetă. îmi înclin capul pentru a-i urmări expresia, care dă puţin. Nici răspunsurile sale, care constau în principal în „uh-huh” şi „ok”. La un moment dat, ia un pix şi mâzgăleeşte ceva pe un prosop de hârtie.

„Grazie”, îi spune celui de pe cealaltă linie înainte de a-şi lăsa telefonul jos pe blatul din bucătărie.

Pentru o clipă, el doar stă acolo, privind în jos la prosopul de hârtie. "Bine?" spun eu in sfarsit.

„Fără dosar de închisoare”, spune el. „înregistrarea este curată.”

Inima mea se scufundă. "Bine.

„Am primit adresa unei a doua reşedinţe”, spune el. „Este la un lac la aproximativ două sau trei ore la nord de oraş. Poate... poate aici stă el.”

Sar de pe futon şi îmi iau poşeta. „Deci să mergem acolo!”

„Şi ce facem?”

Mă îndrept spre locul în care stă el în chicinetă. Mă uit în jos la adresa de pe şerveţel. Ştiu vag unde este. Google Maps mă va conduce acolo. „Scoate adevărul de la el.”

„Ştim adevărul.” îmi trage prosopul de hârtie din îndemâna mea. „Avem nevoie de poliţie să ştie asta.”

„Deci ce sugerezi?”

"Eu nu sunt sigur." îşi freacă ochii cu mingii mâinii. "Nu vă faceţi griji. Vom veni cu un răspuns. Trebuie doar să mă gândesc.”

Grozav. Şi în timp ce el se gândeşte, poliţia este ocupată să-şi construiască cazul împotriva mea. „Cred că ar trebui să mergem acolo.”

„Şi cred că va înrăutăţi lucrurile.”

Nu ştiu ce să cred, dar sunt dornic să fac ceva acum. Pentru

că poliţia nu stă în chicinetă în acest moment, gândindu-se la lucruri.

înainte să pot încerca să-l conving pe Enzo, telefonul îmi sună în poşetă, îl scot şi mi se prinde respiraţia în gât când văd numele pe ecran.

— Sunt Brock, spun eu.

Ochii deja negri ai lui Enzo se întunecă şi mai mult. Nu este încântat să audă că sună fostul meu iubit. Dar nu este genul gelos şi nu mi-ar spune niciodată să nu răspund. Şi chiar dacă ar fi făcut-o, nu l-aş asculta.

„Doar un minut”, îi spun lui Enzo.

El dă din cap. „Fă ceea ce trebuie.”

Ştiam că va fi de acord cu asta. Ei bine, el nu pare încântat. Dar el nu protestează, cel puţin.

"Buna ziua?" spun eu la telefon.

„Millie?” Vocea lui Brock sună îndepărtată, ca şi cum am fi doi oameni care ne cunoşteau doar pentru scurt timp şi în treacăt. Ne-am despărţit abia ieri şi deja pare ciudat că ne-am întâlnit odată. "Hei..."

— Hei, spun eu ţeapăn.

Nu-mi pot imagina ce vrea. Nu vrea să se întoarcă împreună, asta e sigur. Probabil că le mulţumeşte vedetelor sale norocoase că nu ne-am mutat împreună. Bine ai venit, Brock.

„Uite,” spune el, „eu... am vrut să-mi cer scuze că am dat peste tine la secţia de poliţie ieri.”

’ "Oh?"

El oftă. „Am fost supărat, dar a fost incredibil de neprofesionist din partea mea. Indiferent ce ai greşit, mi-ai cerut să fiu acolo ca avocat şi îţi datoram asta.”

"Mulţumesc. Apreciez scuzele tale.”

„Şi de aceea sun.” El face o pauză. „Am vorbit din nou cu detectivul azi dimineaţă şi simt că ţi-am datorat să te avertizez că au testat nişte haine pe care le-au luat din coşul tău de rufe.”

Prind telefonul mai tare. „Pentru sânge?”

„Nu, pentru reziduuri de împuşcături. Şi a fost pozitiv.”

îmi rămâne gura deschisă. Am presupus că căutau sânge pe hainele mele. Nici nu mi-a trecut prin minte că vor căuta altceva.

"Oh.

„Cred că aşteptau să se întoarcă pentru ca cazul lor să fie un slam dunk”, spune el. „Bănuiesc că primesc un mandat de arestare chiar acum”.

îngheţ, genunchii îmi tremură. "Oh..."

„îmi pare rău, Millie. Am vrut doar să vă avertizez. îţi datorez atât de mult.”

"Da..."

„Şi...” Tuşeşte în telefon. „Mult noroc, ştii, cu toate astea.”

Mă întorc de la Enzo, ca să nu vadă că mi se umplu ochii de lacrimi. "Mulţumiri."

Mulţumesc pentru nimic. îţi mulţumesc că m-ai abandonat atunci când viaţa mea este în prăbuşire.

Brock închide şi eu rămân ţinând telefonul la ureche, luptându-mă să nu las lacrimile să cadă. Sunt total nenorocit. Wendy m-a pregătit în mod genial să accept uciderea unui bărbat pe care nici măcar nu l-am întâlnit.

„Millie.” Mâna mare a lui Enzo cade pe umărul meu. "Ce s-a întâmplat? Ce a spus el?"

îmi ating ochii înainte să mă întorc. „A spus că poliţia a găsit reziduuri de împuşcături pe hainele mele pe care le-a luat din coşul de rufe.”

Enzo dă din cap. „Dacă trageţi un gol, mai aveţi reziduurile de împuşcătură pe haine.”

îmi îngrop faţa în mâini. „Brock spune că probabil au un mandat pentru arestarea mea, sau o vor face în curând. Ce urmeaza sa fac?"

"Nu voi renunţa." Mă prinde de umeri. "Mă înţelegi? Indiferent ce s-ar întâmpla, nu voi renunţa. Te voi elibera.”

Cred că el vrea să spună. Dar nu cred că este capabil să mă scoată din încurcătura asta. Dacă mă arestează, asta este. Vor înceta să-l caute pe adevăratul criminal. Totul va fi fixat pe mine şi se pare că au un caz puternic. Reziduuri de împuşcături pe hainele mele, amprentele mele pe arma crimei şi portarul poate depune mărturie că mă aflam în clădire la ora aproximativă a crimei.

Sunt atât de nenorocit.

„Vreau să merg la acea cabană de pe lac.” Mă uit la adresa mâzgălit pe prosopul de hârtie. „Vreau să-l găsesc pe nenorocitul ăla. Trebuie să ajung la fundul asta.”

„Nu va ajuta la nimic.”

„Nu-mi pasă”, mârâi eu. "Vreau sa il vad. Vreau să-l privesc în ochi şi să-l întreb de ce mi-a făcut asta. Şi dacă şi Wendy este

acolo, vreau să...”

Ochii mei îi întâlnesc pe cei ai lui Enzo. Ochii i se fac o clipă, apoi se îndreaptă spre bucătărie şi apucă prosopul de hârtie cu adresa pe el înainte ca eu să ajung la el. îl sfărâmă în mână şi îl ţine sub chiuvetă până când cerneala
curge.

„Nu”, spune el ferm. „Nu te voi lăsa să faci o prostie.”

„Prea târziu”, spun eu. „Am memorat deja adresa.”

„Millie!” Vocea lui este ascuţită, ochii mari. „Nu mergeţi la cabină. Nu gândeşti clar acum. Nu ai greşit cu nimic şi nu vei merge la închisoare decât dacă le dai un motiv să te trimită!”

"Greşeşti." îmi ridic bărbia. „Merg la închisoare orice ar fi. Aş putea la fel de bine să-l câştig.”

„Millie.” Mă apucă de încheietura mâinii cu mâna lui mare. „Nu te voi lăsa să faci o prostie. Promite-mi că nu vei merge în acea cabină.”

Mă uit la el.

"Promite-mi. Nu vei pleca de aici decât dacă promiţi.”

Nu mă ţine suficient de strâns încât să mă rănească, dar suficient încât să nu pot scăpa. Se străduieşte atât de mult să mă salveze de mine însumi. Este dulce. Brock nu se satură să spună asta, dar Enzo mă iubeşte cu adevărat. Şi cred că, chiar dacă voi fi arestat, el va face tot posibilul ca să mă scoată. El va face tot ce poate pentru a dezvălui adevărul.

„Bine”, spun eu. „Nu voi merge.”

„Promiţi?”

"Iţi promit."

îmi eliberează încheietura mâinii. Face un pas înapoi, arătând mizerabil. „Şi promit că voi îndrepta asta.”

Dau din cap. Mi-am lăsat poşeta pe futonul lui şi acum mă întind spre ea. „Aş putea la fel de bine să mă întorc în apartamentul meu şi să înfrunt muzica.”

„Vrei să merg cu tine?”

"Nu." îmi pun poşeta pe umăr. „Nu vreau să vezi când îmi rup manşetele.”

Enzo se întinde spre mine. îmi dă un ultim sărut, care, sincer, este aproape suficient pentru a trece de câţiva ani de închisoare.

Nimeni nu poate săruta ca acel bărbat. Brock sigur nu putea.

„Promit”, îmi şopteşte el la ureche. „Nu te voi lăsa să te întorci la închisoare”.

Mă îndepărtez de el, tremurând uşor. „Mă duc acasă acum.” îmi strânge mâna. „îţi voi găsi un avocat bun. Voi găsi o modalitate de a plăti pentru asta.”

Garsoniera lui minusculă este plină de mobilier din gunoi şi îmi muşc
limba ca să nu spun ceva sarcastic. "îmi va fi dor de tine."

„Şi mie îmi va fi dor de tine”, spune el.

"Si te iubesc."

Nu mi s-a părut bine când i-am spus lui Brock, dar se simte chiar acum. Nu puteam pleca de aici fără să-i spun asta.

„Şi eu te iubesc, Millie”, spune el. "Atâta."

îl iubesc. întotdeauna l-am iubit. Şi de aceea urăsc să-l mint.

Dar nu pot să-i spun că am cheile maşinii lui ascunse în

poşetă, îşi va da seama destul de curând.

PARTEA IV

ŞAIZECI ŞI ŞASE

Russell şi cu mine sărbătorim cu o sticlă de şampanie.

Chiar dacă a fost un pic de risc, m-a condus la cabana lui de pe malul lacului, pentru a scăpa de numărul masiv de reporteri tabăraţi atât în faţa penthouse-ului, cât şi a casei de pe Long Island. Din punct de vedere tehnic, aceasta este cabina lui Marybeth, iar când o va părăsi, va fi din nou a ei. în regulă, pentru că acum sunt bogat dincolo de visele mele cele mai sălbatice. Sunt bogat dincolo de orice înţelegere umană. Nu am nevoie de această cabină mică cu două dormitoare.

Deşi are o cadă cu hidromasaj incredibil de plăcută în cada foarte mare. E ca şi cum ai fi într-un jacuzzi.

în timpul călătoriei, am urmărit oglinda retrovizoare pentru a ne asigura că niciun reporter nu ne urmărea. Ultima etapă a călătoriei a fost destul de pustie, aşa că oricine ne urma ar fi fost uşor de observat. Russell i-a spus lui Marybeth că merge într-un fel de călătorie de afaceri. Scouting mobilier sau orice altceva. Nu-mi pasă ce i-a spus. Ea nu mai contează.

„Sunt atât de fericit”, murmur eu. „Nu cred că am fost atât de

fericit de mult timp.”

Russell zâmbeşte, deşi este ceva strâns în expresia lui. El nu a ascuns faptul că nu a vrut să-l omoare pe Douglas. încă nu-mi vine să cred că m-a pus să fac treaba murdară în timp ce se ghemuia în bucătărie. Are noroc că este frumos pentru că mi-am pierdut mult respectul pentru el în acea noapte. Ar trebui să-mi fie recunoscător, să nu se uite la mine de parcă aş fi un fel de monstru, pentru numele lui Dumnezeu.

Ei bine, dacă nu este fericit, se poate întoarce la nevasta lui şi voi găsi pe cineva nou cu care să mă bucur de milioanele mele de dolari.

Pun ultimul şampanie în paharul lui Russell. „Este delicios”, spun eu. "De unde ai luat-o?"

„Marybeth îi place.” Se simte ca şi cum a vorbit mai des despre soţia lui în ultima vreme şi cu mai puţine resentimente decât înainte. Nu este un semn bun.

"Mai ai?" întreb.

„Nu cred că mai există şampanie. Dar poate fi nişte vin în bucătărie.” Sunt iritat că Russell nu se oferă să-l ia el însuşi. Bărbaţii sunt toţi la fel – la început, se împiedică de ei înşişi pentru a-ţi oferi orice vrei, dar apoi, în cele din urmă, te iau de la sine înţeles. Ce fel de domn nu se oferă să ia o sticlă de vin pentru o femeie?

Dar îmi e poftă şi şampania pe care am băut-o era doar pe jumătate plină de la început, aşa că îmi iau un prosop pe care să-mi înfăşor corpul gol şi ies din baie şi intru în sufragerie, cu picioarele ude. imprimeuri pe podeaua de lemn. Ploaia coboară cu putere pe verandă, picurând pe acoperiş. Este un lucru bun în cazul în care cineva a încercat să ne urmărească. Nu vor fi urme de anvelope de urmat.

Intru în bucătărie şi, desigur, pe blat este o sticlă. Este pinot noir, plin pe trei sferturi şi pare puţin ieftin, dar mai bine decât nimic. O iau şi încep să mă întorc în baie, dar apoi mă opresc scurt.

Una dintre ferestrele din cabină este larg deschisă.

ŞAIZECI ŞI ŞAPTE

Era fereastra deschisă când am ajuns aici?

Nu-mi amintesc să fi fost deschis. Apoi, din nou, eram mai concentraţi să sărbătorim faptul că detectivul Rodriguez mi-a spus că plănuia să o aresteze pe Millie Calloway. Am scăpat cu totul — chiar am scăpat cu asta.

Deci era deschis când am intrat? chiar nu-mi amintesc. Cu siguranţă ar fi putut fi.

Şi fereastra este mult mai vizibilă acum că plouă. Picături curg înăuntru, umezind lemnul din jurul ferestrei. Acea fereastră ar trebui să fie închisă.

Aşez sticla de vin pe masa de lângă canapea, apoi mă îndrept spre fereastră. Picăturile de ploaie sunt reci ca gheaţa, mă pocnesc în faţă şi îmi piperează braţele goale. După o scurtă luptă, reuşesc să închid fereastra.

Acolo.

Iau vinul şi îl aduc înapoi în baie, unde Russell este încă în cadă, cu părul negru lipit de craniu. La început, cred că faţa lui este umedă de apa din cadă, dar apoi îmi dau seama ce se întâmplă.

"Plângi?" am scapat.

Russell îşi şterge în mod conştient ochii. „Doar că... nu pot să cred că l- am ucis. Nu am făcut niciodată aşa ceva.”

Nu înţeleg de ce plânge Russell. Eu sunt cel care l-a ucis pe Douglas. Şi nici măcar nu îmi pare rău. în ceea ce mă priveşte, Douglas a meritat tot ce a primit.

„Trageţi-vă împreună”, îi răspund eu. "Ce e făcut e făcut. Oricum era o persoană groaznică. Mă chinuia.”

— Pentru că l-ai înşelat.

Şi asta e suficient să mă lase fără bani? Deşi Russell nu ştie cum l-am minţit pe Douglas că nu pot avea copii. Probabil mai bine să nu-i spun. îl va face să se simtă şi mai rău.

„Uite...” îmi dezlipesc prosopul şi îl las să cadă pe podea. Apoi îi umplu paharul cu lichidul maro şi îl umplu pe al meu. „De ce nu mă

laşi să te ajut să uiţi de asta?”

în timp ce mă urc înapoi în cadă, scufundându-mă în lichidul fierbinte, Russell bea conţinutul paharului de vin, lăsând în urmă o pată roşie pe buzele
lui. Decid că are ideea potrivită şi îmi arunc înapoi propriul pahar
de vin. Sunt lucruri ieftine, aşa că nu trebuie să le savurez. După
încă un pahar sau două, amândoi ne vom simţi mult mai bine.
am avut perfecta dreptate.

După două pahare de vin, Russell nu mai plânge. Şi am un zumzet drăguţ. A trecut mult timp de când lucrurile au mers exact aşa cum mi-am dorit. După ultimele şase luni, aveam nevoie de o victorie, iar astăzi a fost o victorie mare. Douglas a murit, primesc o moştenire uriaşă, iar Millie este complet pradă de tot. Şi-a îndeplinit scopul destul de bine.

„Aş putea rămâne în cadă asta pentru totdeauna”, oft în timp ce mă las pe spate, pielea mea goală alunecând pe cea a lui Russell. „Este frumos, nu-i aşa?”

„Mm-hmm”, spune el. „Numai că mi-e cam somn. S-ar putea să fiu puţin beat.”

Nu sunt beat, dar cu siguranţă mă simt uşor ameţit. E dragut. Este atât de liniştit în cadă, cu excepţia cântării de muzică care se aude în depărtare.

„Wendy”, spune Russell. „Nu este telefonul tău?”

El are dreptate.

Acesta trebuie să fie Joe Bendeck. L-am rugat să mă sune cu privire la averea considerabilă a lui Douglas. îmi face puţină plăcere că Joe nu m-a plăcut niciodată, iar acum deţin întreaga proprietate a lui Douglas, precum şi compania lui, aşa că sunt în esenţă şeful lui Joe. Nu are de ales decât să mă suge. O să-mi facă plăcere să fiu o căţea bogată.

De data aceasta îmi întind un halat de baie, pe care îl înfăşuresc în jurul corpului meu gol înainte de a ieşi în sufragerie, unde mi-am

ŞAIZECI ŞI OPT

lăsat telefonul pe măsuţa de cafea. Desigur, numele Joseph Bendeck este pe ecran. îl prind chiar înainte ca apelul să ajungă la mesageria vocală.

„Bună, Joe”, spun eu.

„Hei, Wendy.”

îmi face plăcere cât de nenorocit sună. E bine să câştigi.

„Trebuia să mă suni în după-amiaza asta”, îi reamintesc. — Este aproape ora zece.

„îmi pare rău.” Există o margine amară în vocea lui. „Cel mai bun prieten al meu tocmai a fost ucis. Nu funcţionez exact la 100% acum.”

„Ei bine, asta e o problemă”, spun eu ţeapăn în timp ce mă rătăcesc în bucătărie. Mă uit pe fereastră – ploaia se îndepărtează cu adevărat. „Eşti executorul moşiei lui Douglas şi, dacă nu-ţi poţi face treaba, poate că altcineva ar trebui să-ţi ia locul.”

"Nu. Doug mă dorea. Este... este cel puţin ce pot face pentru a-i urma dorinţele.”

"Amenda." Dacă încearcă vreo afacere amuzantă, mă voi asigura că este eliminat din companie. De fapt, probabil că ar trebui să-l elimin oricum. Nu am încredere în el mai mult decât am avut încredere în Douglas până la urmă. „Deci, când îmi vor fi transferate bunurile lui? Trebuie să-mi pot plăti facturile.”

Moartea lui Douglas nu înseamnă că ipoteca nu va trebui plătită. Nici măcar nu am un card de credit funcţional pentru că le-a anulat pe toate. Numai penthouse-ul are un credit ipotecar de şase cifre, aşa că o să am nevoie de nişte bani, rapid.

„Vrei să-ţi fie transferaţi banii lui Doug?” întreabă Joe.

"Da." îmi bat cu degetele pe blatul din bucătărie. „Aşa funcţionează, nu- i aşa?”

„Nu tocmai...” Joe tăce o clipă. „Wendy, ştii că Doug şi-a schimbat testamentul luna trecută?”

Ce? "Nu. Ce vrei sa spui?"

„Şi-a schimbat testamentul. A lăsat totul în seama carităţii.”

Un val de ameţeli mă cuprinde. La câteva luni după ce ne-am căsătorit, Douglas avea un testament întocmit care mi-a lăsat totul în seama. M-am dus cu el la avocat pentru a mă asigura că a făcut-o, mai ales că Douglas era un maestru amânat. Nici nu-mi trecuse prin cap că s-ar fi putut schimba voinţa în scurtul timp de când ne-am despărţit. El nu ar fi făcut asta.

Dacă nu...

„Minţi”, am scuipat în telefon. „Tu inventezi asta doar ca să mă împiedici să-i primesc banii.”

„Ar fi tentant. Dar nu, nu inventez. Am o copie legalizată a testamentului său chiar în faţa mea.”

„Dar...” murmur eu. „Dar cum a putut să facă asta?”

„Ei bine, când Doug mi-a explicat, a menţionat ceva despre tine că eşti o căţea mincinoasă şi manipulatoare şi nu a vrut să ai banii lui.”

Inima pare să-mi sare în piept şi, pentru o clipă, vederea mi se înceţoşează. Cum s-ar putea întâmpla asta? Douglas a menţionat că îşi dă toţi banii în scopuri caritabile, dar nu mi-am imaginat niciodată că pusese deja

roţile în mişcare.

„Acesta este un scandal”, am răgubit. „Nu mă poate tăia din voinţa lui! Sunt soţia lui, pentru numele lui Dumnezeu! Mă voi lupta cu asta şi crede- mă, voi câştiga.”

"Bine. Orice ai spune, Wendy. Dar, între timp, o să am nevoie de tine să eliberezi atât penthouse-ul, cât şi casa de pe insulă, pentru că le scoatem la vânzare.”

„Du-te naibii”, şuier eu în telefon.

Dau clic pe butonul roşu de pe telefon pentru a încheia apelul, dar mâinile îmi tremură. Trebuie să cred că Douglas nu a putut să semneze o hârtie în care să spun că nu mă lasă fără nimic şi asta este tot. Pot lupta cu asta. Şi cu Douglas plecat, nu poate riposta. într-un fel sau altul, îmi voi primi partea echitabilă.

Deşi nu voi avea moşia pe care mi-am imaginat-o. Dar este în regulă.

în timp ce mă uit la telefon, încercând să-mi dau seama următoarea mişcare, începe să sune din nou în mână. Trag aer în piept la identitatea apelantului:

Departamentul de poliţie din New York.

Trebuie să fie detectivul Rodriguez. M-a sunat acum câteva ore, când eram în oraş, să mă anunţe că o vor aresta pe Millie. Sper că acesta este un apel ulterior pentru a mă anunţa că se află în siguranţă în spatele gratiilor.

Sperăm că acest lucru nu va fi la fel de supărător ca ultimul apel.

"Buna ziua?" spun în telefon, încercând să par ca o văduvă cu inima frântă. Acele cursuri de actorie pe care le-am luat la facultate dau roade. Merit un premiu al Academiei pentru interpretarea mea în faţa lui Millie.

"D-na. Garrick?” Este vocea lui Rodriguez. „Acesta este detectivul Rodriguez”.

„Bună, detective. Sper că ai acea femeie care mi-a ucis soţul în siguranţă după gratii!”

„De fapt...” Doamne, acum ce? „Nu am reuşit să o găsim pe Wilhelmina Calloway. Am venit la apartamentul ei cu un mandat de arestare şi ea nu a fost acolo.”

„Ei bine, unde este ea?”

ŞAIZECI ŞI NOUĂ

„Dacă am fi ştiut, am fi arestat-o, nu-i aşa?”

Din nou, simt acel salt în piept. „Ce faci ca să găseşti acea femeie? E foarte periculoasă, ştii.”

"Nu vă faceţi griji. O să o găsim în cele din urmă. Iţi promit."

"Bun. Mă bucur că te pricepi la lucruri.”

— Dar mai este un lucru despre care trebuie să vă vorbesc, doamnă Garrick.

Ce acum? Mă uit în direcţia băii. Nu ştiu de ce Russell este încă acolo când ştie că am ieşit. O să devină tot prunat. — Desigur, detectiv.

„Deci iată chestia.” Rodriguez îşi drese glasul. „Directorul clădirii pentru penthouse a plecat din oraş în ultimele două zile. în Europa şi nu l-am putut pune mâna pe el. Oricum, am vorbit în sfârşit cu el în după-amiaza asta şi mi-a spus ceva cu adevărat interesant.”

"Oh?"

„A spus că există o cameră de securitate la uşa din spate a clădirii.”

Cred că inima mea se opreşte pentru cinci secunde bune. "Scuzaţi-mă?"

„N-am ratat cumva”, spune el. „Spune că o scoate din vedere pentru că locuitorilor nu le place să simtă că sunt spionaţi. Şi iată partea amuzantă – soţul tău a fost cel care a furnizat echipamentul de securitate de la compania lui în urmă cu aproximativ un an, pentru că era îngrijorat de intrarea din spate.”

„El... a făcut-o?” m-am sufocat. Se aude un accident care pare să vină din baie, urmat de un strop de apă, dar îl ignor. Dacă Russell a încercat să iasă din baie şi a căzut, va trebui doar să se ridice singur.

„Da, şi tocmai am terminat de revizuit toate casetele. Şi este o nebunie – conform acestor casete, soţul tău nu a mai fost în acel apartament de luni de zile. Ca, tot timpul când domnişoara Calloway a lucrat acolo. Aşa că nu ştiu cum avea o aventură cu el în apartament dacă el nu era niciodată acolo. Ştii?"

Gura mi se simte aproape prea uscată pentru a scoate vreun cuvânt, dar reuşesc să spun: „Poate că s-au întâlnit în altă parte?”

"Pot fi. Numai că nu văd nicio factură de card de credit pentru

camerele de hotel sau ceva de genul ăsta.

„Bineînţeles că nu ar plăti cu cârdul de credit. Atunci as vedea. Probabil a plătit cash.”

„S-ar putea să ai dreptate”, admite Rodriguez. „Dar aici este partea cu adevărat nebună. în noaptea în care soţul tău a fost ucis, el nu a apărut la intrarea din spate decât după momentul când portarul a văzut-o pe Millie părăsind clădirea.

„Asta... e ciudat...”

Dacă a văzut filmarea aceea, trebuie să ştie şi că am fost în clădire în acelaşi timp în care Douglas a fost ucis. Şi dacă ştie asta, am probleme foarte mari.

„Ascultă”, spune el, „mă întrebam dacă ai putea să vii la staţie pentru a lămuri o confuzie din partea noastră. Vă trimitem o maşină de echipă acasă.”

„Eu... nu sunt la mine acasă acum...”

"Oh da? Unde esti atunci?"

Trag telefonul de la ureche. Vocea detectivului Ramirez sună brusc îndepărtată: „Alo? doamna Garrick?”

Apăs pe butonul roşu pentru a încheia apelul şi las telefonul pe tejghea, de parcă m-ar putea opări. Mă aplec peste chiuveta din bucătărie, alungând un val de greaţă şi ameţeală.

Nu pot să cred că era o cameră la uşa din spate. Am întrebat în mod special despre asta şi mi s-a spus că nu există. Dar asta s-a întâmplat înainte ca Douglas să-i ofere unul atât de amabil, pentru că, desigur, ar face aşa ceva

- ăsta e genul de tocilar îngrijorat, generos şi iubitor de tehnologie a fost soţul meu. Sau poate că a fost încă o încercare de a mă documenta întorcându-mă la spatele lui.

Dacă a existat o cameră, va fi suficient pentru a o exonera pe Millie. Şi pune un cui foarte mare în sicriul meu.

îmi frec tâmplele, care au început să bată. Trebuie să găsesc o modalitate de a învârti asta, pentru că nu îmi petrec restul vieţii în închisoare. Dar am nişte idei. Am jucat deja atât de bine rolul soţiei abuzate pentru Millie. Va trebui doar să spun povestea soţului meu teribil şi abuziv. Poate că în acea noapte fatidică, el venea spre mine, gata să mă bată fără sens, şi am făcut ce trebuia să fac. Autoapărarea este legală – eram el sau eu.

Acest lucru ar putea funcţiona.

„Russell!” strig. "Trebuie sa vorbim."

Russell este o complicaţie uriaşă. Dacă poliţia ar fi trecut prin fluxul video al uşii din spate, l-ar fi văzut intrând şi în noaptea aceea. Dar poate că nu există nimic care să-l lege direct de mine. El şi cu mine trebuie să ne clarificăm poveştile. Sper că nu este un copil în legătură cu toată treaba asta. îmi pot imagina că se dărâmă şi le spune poliţiei toată povestea sordidă.

Sprintez spre baie. Russell nu va fi fericit să audă asta – a fost prea mult să mă aştept la o navigaţie complet lină. Vom trece peste asta, într-un fel sau altul. Am mai fost în blocaje proaste şi am ieşit din ele.

„Russell”, spun din nou, „ce...”

Când intru pe uşa băii, primul lucru pe care îl văd este tot roşu. Atât de roşu, înotând în faţa ochilor mei. Apa din cadă care odinioară era limpede, mărginind ceaţă, este acum o culoare purpurie profundă. îmi ridic ochii şi găsesc sursa sângelui, provenind dintr-o rană căscată pe gâtul lui Russell.

Şi apoi mă uit la faţa lui. La falca lui slăbită. La ochii lui, privind drept înainte, fără să clipească.

Russell este mort.

Ucisă.

Şi s-a întâmplat între momentul în care am plecat din baie şi chiar acum.

Mă gândesc la fereastra aia deschisă pe care am văzut-o

ŞAPTEZECI

când am ieşit înainte să iau vinul. Cineva a intrat în această cabină. Cineva a intrat în această cabină şi i-a făcut asta lui Russell.

Mi-e teamă că ştiu cine este acea persoană. Există o persoană care are o răzbunare pentru mine chiar acum, precum şi o istorie de comportament violent. Şi poliţia nu a reuşit să o găsească.

„Millie?” strig.

Nici un răspuns.

Şi apoi luminile se sting.

Aş vrea să spun că a fost furtuna, dar nu cred că vântul este suficient de puternic pentru a ucide puterea. Cineva a tăiat curentul.

îmi strâng braţele la piept când un fior mă străbate. Cabina s-a înnegrit acum că s-a întrerupt curentul Mi-am luat telefonul şi am primit ceva recepţie, dar l-am lăsat în bucătărie. Dacă este inteligentă, probabil că a acceptat-o până acum. Ceea ce înseamnă că nu am cum să chem ajutor.

„Millie?” strig din nou.

Nu există niciun răspuns. Se joacă cu mine – trebuie să mă urască chiar acum. Şi are tot dreptul să mă urască. Ea încerca să mă ajute şi am pus totul pe ea. Ea a făcut-o mult prea uşor.

Şi acum cuvintele prietenei mele Audrey îmi răsună în cap: Ea este hardcore, crede-mă, e periculoasă.

Millie este extrem de periculoasă. Asta e clar.

Şi mi-am făcut un duşman din ea.

„Millie”, scârţesc eu. "Te rog ascultă-mă. Eu... îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să fac ceea ce am făcut. Dar trebuie să ştii că Douglas a fost abuziv. îţi spuneam adevărul.”

Sticla se sparge undeva în cealaltă parte a camerei. îmi smuci capul în direcţia sunetului. Dacă Millie nu are ochelari de vedere pe timp de noapte, trebuie să fie la fel de oarbă ca şi mine în întuneric. Poate pot folosi cumva

asta în avantajul meu.

„Douglas mi-a făcut toate aceste lucruri groaznice. Era groaznic ca soţ. Trebuia să ies din acea căsătorie. Trebuie să înţelegi.

Millie încă nu răspunde. Dar pot să-i simt furia aprinsă. M-am încurcat cu femeia greşită.

„Millie”, conţinu, „trebuie să ştii că nu am prefăcut. Şi bunătatea ta faţă de mine... A însemnat totul. A trebuit să fac ceea ce am făcut.”

Există un fulger şi este suficient de strălucitor pentru a arăta că am o şansă curată la bucătărie. Bucătăria, care este plină cu cuţite şi alte lucruri pe care teoretic le-aş putea folosi ca armă, chiar dacă ea mi-a luat telefonul.

La naiba cu raţionamentul cu acel psihopat. Dacă vrea o luptă, va primi
una.

Sprintez în direcţia bucătăriei. Paşii lui Millie sunt în spatele meu, dar nu mă opresc. îmi ţin braţele întinse în faţa mea, sperând să nu fug direct într-un perete. Prin harul lui Dumnezeu, ajung în bucătărie. Trec pe lângă măsuţa mică din bucătărie, încercând să nu mă împiedic de ea. Trec peste acest obstacol şi apoi picioarele îmi alunecă de sub mine.

E sânge pe tot podea.

Trebuie să fie sângele lui Russell, urmărit aici de tălpile pantofilor ei. Când închid ochii, îl mai văd întins în baie, cu gâtul tăiat, cu ochii uitându-se la nimic. Millie i-a făcut asta şi nici măcar nu este cel pe care îl urăşte cu adevărat. Nici nu-mi pot imagina ce trebuie să aibă ea pregătit pentru mine.

Nu o să-i dau şansa să o facă. O să cobor legănându-mă. Ea poate fi dură, dar eu sunt la fel.

Mă ridic în picioare, deşi şoldul drept îmi pulsa din cauza căderii. Mă pipăiesc spre blatul din bucătărie şi bâjbesc orbeşte după blocul de cuţite. Cu siguranţă am văzut un bloc de cuţite pe blat. nu mi-o imaginez.

Vă rog să fiţi aici. Vă rog.

Dar mâinile mele vin goale. Nu simt nimic care să semene cu o armă pe blatul din bucătărie. Desigur, Millie este prea

inteligentă pentru asta. Nu am putut să o păcălesc decât pentru că avea încredere în mine, dar acum că îmi ştie jocul, a anticipat toate mişcările mele. Ea a ucis deja o persoană în seara asta şi are toate intenţiile să mă facă următoarea ei victimă.

Mă simt în jur după aragaz. Sunt sigur că am văzut o tigaie pe ea. Dacă aş putea să-l apuc şi să-l arunc cumva spre ea destul de tare, s-ar putea să o dau jos. Este singura mea şansă.

Dar apoi aud paşii în spatele meu, tot mai aproape. Prea aproape.

Oh Doamne. Ea este în bucătărie cu mine.

Bâjbesc orbeşte. Millie este chiar în spatele meu. Probabil la mai puţin de şase metri distanţă. Dacă ar mai fi fost un fulger. Atunci s-ar putea să găsesc ceva ce aş putea folosi împotriva ei. Dar e prea întuneric. Nu pot vedea ce este chiar în faţa mea.

„Wendy”, spune ea.

Mă întorc, întorcându-mă de aragaz. Inima mea simte că o să-mi explodeze din piept şi, pentru o clipă, camera începe să se învârtească. Respir adânc, încercând să mă calmez. Nu-mi va face bine dacă leşin. Probabil că m- aş trezi cu mâinile şi picioarele legate între ele.

Ochii mei au reuşit să se adapteze la întuneric. Pot distinge clar silueta lui Millie dincolo de cameră. Şi apoi ceva sclipeşte în mâna ei dreaptă.

Este un cuţit. Trebuie să fie acelaşi pe care l-a folosit pentru a-l ucide pe Russell, probabil încă ud de sângele lui.

Oh Doamne.

„Te rog”, o implor. „îţi pot oferi tot ce vrei. O să fiu nenorocit de bogat.”

Millie face un pas mai aproape.

„Ştiu că te-ai chinuit din punct de vedere financiar”, borboiesc. „Pot să plătesc pentru întreaga ta educaţie. Chiria ta. Şi apoi un bonus pe deasupra. Nu va mai trebui să vă faceţi niciodată griji pentru bani.”

Abia o văd în bucătăria întunecată, dar silueta lui Millie scutură din cap.

„Voi spune poliţiei că am greşit.” Vocea mea a căpătat o calitate isterică. „Le voi spune că nu ai fost deloc acolo. M-am

înşelat în privinţa tuturor.”

Aş putea la fel de bine să promit că, având în vedere că poliţia are casetele video care arată că Millie nu a fost niciodată în apartament în acelaşi timp cu adevăratul Douglas. Dar Millie nu ştie asta. Când plec de aici, sunt şanse mari ca poliţia să mă ia în custodie, dar accept asta. Voi merge la închisoare dacă va trebui, dar nu vreau să mor.

Millie nu pare să fie emoţionată de oferta mea. Ea face încă un pas înainte în timp ce eu încerc să mă dau înapoi, dar nu am unde să merg.

„Te rog”, o implor. „Te rog să nu faci asta.”

Un fulger luminează camera în acel moment — prea târziu pentru a mă ajuta să găsesc o armă pe tejghea. Ochii îmi străduiesc să capteze puţină lumină şi, pentru o clipă, pot vedea clar faţa femeii care se mişcă spre mine cu un cuţit în mâna dreaptă.

O, Iisuse Hristoase.

Nu este Millie.

— Marybeth? şoptesc eu.

Secretara soţului meu – care se întâmplă să fie şi soţia lui Russell – stă acum la doar câţiva metri distanţă de mine, cu ochii plictisindu-mă în mine. Nu mi-a fost niciodată frică de Marybeth până acum. Chiar şi când dormeam cu soţul ei, nu m-am gândit niciodată la ea. Părea destul de drăguţă, iar Russell nu mi-a spus niciodată altfel.

Am subestimat-o. Gâtul tăiat al lui Russell este dovada acestui lucru.

Sunt mai atrăgătoare decât Marybeth — în mod obiectiv. Ea este cu vreo zece ani mai în vârstă decât mine şi arată aşa. Părul ei blond este strins, are linii fine în jurul ochilor şi în jurul gurii, iar pielea de sub bărbie atârnă prea lasă. Dar apoi bucătăria este cufundată din nou în întuneric, iar ea redevine o siluetă.

— Stai jos, spune Marybeth.

„Eu... nu văd nimic”, mă bâlbesc.

Pentru o secundă, sunt orbit de un alt fulger de lumină – ea a aprins lanterna de pe telefonul ei mobil. Ea îl străluceşte în direcţia mesei de bucătărie: un pătrat mic de lemn cu două

scaune pliante de fiecare parte. Mă împiedic spre masă şi mă prăbuşesc pe unul dintre cele două locuri cu câteva secunde înainte ca picioarele mele să cedeze.

Marybeth stă pe celălalt scaun. Acum că avem lumina de la telefon, pot distinge din nou trăsăturile de pe chipul ei. Buzele ei sunt o linie dreaptă, iar ochii ei albaştri, de obicei blânzi, sunt ca nişte pumnale. Ea poartă un trenci care este pătat de sângele lui Russell. Arată absolut terifiant.

Dar mă mângâie cu faptul că încă nu m-a ucis. Ea mă vrea în viaţă dintr- un motiv oarecare şi asta îmi câştigă ceva timp să-mi dau seama cum să ies de aici.

"Ce vrei?" o intreb eu.

Ea clipeşte la mine. Albul ochilor ei străluceşte, plasat în orbite întunecate. „De cât timp te culci cu soţul meu?”

Deschid gura, discutând dacă ar trebui să mint. Dar apoi mă uit în ochii ei şi îmi dau seama că e mai bine să nu te încurci cu această femeie. "Zece luni."

"Zece luni." Ea scuipă cuvintele. „Chiar sub nasul meu. Ştii, eram fericiţi înainte să vii tu. De douăzeci de ani. Nu era perfect, dar m-a iubit.” Vocea i se rupe. „Şi apoi, de îndată ce te-a cunoscut...”

"îmi pare atât de rău. Nu este ca şi cum am plănuit-o.”

„Dar ai avut planuri. Planuri mari. Plănuia să mă lase pentru tine...”

Ea nu spune asta ca şi cum ar fi o întrebare, aşa că îmi ţin gura. Russell a susţinut că plănuia să o părăsească pe Marybeth pentru mine, dar la final, nu mai eram atât de sigur. A ajuns să nu fie bărbatul pe care îl credeam. „Te-a iubit foarte mult”, spun în cele din urmă, sperând să o pot linişti.

— Atunci de ce se culca cu tine? izbucneşte ea.

„Uite,” spun eu, încercând să rămân calm, deşi inima încă îmi bate ritmul, „a vrut să se întoarcă la tine. Avea îndoieli. Dacă nu ai fi...”

Se uită la mine. Nu pot uita că această femeie tocmai şi-a ucis soţul. Ea nu caută să se întoarcă împreună cu el. Singurul lucru în mintea ei este răzbunarea.

„Şi Doug...” Ochii ei sunt ca gheaţa în timp ce se uită în ai mei. „Tu l-ai ucis, nu-i aşa? Tu şi Russell.”

Deschid gura, gata să neg. Dar apoi văd privirea din ochii ei şi îmi dau seama că nu era o întrebare. "Da am făcut."

Pentru o fracţiune de secundă, ochii ei se înmoaie în timp ce se umplu de lacrimi. „Doug Garrick a fost un om cu adevărat bun – cel mai bun. El a fost ca un frate pentru mine.”

"Ştiu. Şi... îmi pare rău.”

„îmi pare rău!” izbucneşte ea. „Nu te-ai tăiat în faţa lui la coadă la cinematograf. L-ai ucis! E mort din cauza ta!”

îmi strâng buzele, temându-mă să mai spun un cuvânt pentru că nimic din ce spun nu va face totul corect. Marybeth este furioasă pe mine – m-am culcat cu soţul ei şi l-am ucis pe şeful ei iubit. Dar asta nu înseamnă că merit să mor aici, în mâinile ei.

Trebuie să găsesc o cale de a ieşi din asta.

Ochii mei cad pe cuţitul din mâna ei dreaptă. îl are în poală şi este încă ud de sângele lui Russell – sângele lui este absolut peste tot. Există vreo şansă să iau cuţitul de la ea? Marybeth nu este

tocmai într-o condiţie fizică de vârf.

"Ce vrei de la mine?" o intreb eu.

îşi bagă mâna în buzunarul trenciului şi scoate o bucată de hârtie albă. Apoi se plimbă cu puşca până găseşte un stilou. îmi pune ambele articole pe
masa din bucătărie.

„Vreau să scrii o mărturisire”, spune ea.

Bila îmi urcă în gât şi trebuie să o împing din nou în jos. "Ce?"

"M-ai auzit." Ochii ei sclipesc. „Vreau să notezi tot ce ai făcut. Cum l-ai sedus pe Russell. Cum aţi conspirat voi doi să vă ucideţi soţul. Vreau o mărturisire completă.”

„Bine...” Nu vreau să fac asta, dar am văzut ce i-a făcut ea lui Russell. Gândul că mi-a tăiat gâtul aşa cum ia făcut cu el...

"Fă-o!"

Mâinile nu se vor opri să tremure în timp ce îmi scriu mărturisirea pe bucata albă de hârtie, care acum este pătată cu amprente purpurie. Nu ştiu exact ce vrea ea să spun, aşa că încerc să rămân simplu. Nu sunt prea îngrijorat din cauza asta, pentru că nimic din ceea ce scriu în timp ce ţin cuţitul nu va apărea în instanţă.

> *Pentru cei interesaţi,*
> *Am o aventură cu Russell Simonds în ultimele zece luni. împreună, noi doi l-am ucis pe soţul meu, Douglas Garrick.*

îi studiez trăsăturile feţei. Faţa ei nu dă nimic. „Asta este ceea ce vrei?” întreb.

„Da, dar nu ai terminat.”

„Ce vrei să mai spun?”

„Iată ce trebuie să scrii.” Ea bate hârtia cu unghia lungă. „Nu mai pot trăi cu vinovăţia.”

Mâzgălez propoziţia, care este aproape ilizibilă pentru că îmi tremură atât de mult mâinile. Pentru o secundă, pagina se estompează şi nici nu pot continua să scriu, dar apoi revine în atenţie.

„Aşa că în seara asta”, continuă ea, „am decis să ne iau viaţa pe amândoi”.

Mă opresc din scris, pixul căzând din vârful degetelor

amorţite. „Marybeth...”

"Scrie!"

Ea ridică cuţitul, aducându-l aproape de faţa mea. închid ochii pentru o secundă, amintindu-mi rana căscată de pe gâtul lui Russell. Oh Doamne. Femeia asta înseamnă afaceri. Scriu ultima propoziţie a mărturisirii mele.

„Acum semnează-ţi numele”, spune Marybeth.

O fac. Nu sunt în măsură să refuz.

Ea îmi ia mărturisirea semnată şi o citeşte din nou, deşi încă mai are un ochi pe mine. „Bine”, spune ea.

îmi dau seama ce trebuie să urmeze. Mărturisirea se termină cu mine spunând că îmi iau viaţa. Ceea ce înseamnă că până la sfârşitul nopţii mă va ucide. Gândul mă face extrem de ameţit şi, deşi această femeie mă ameninţă cu un cuţit, mă năpustesc la chiuveta din bucătărie să vomit. Ea îmi dă drumul.

Mă aplec spre chiuvetă, tremurând uscat chiar şi după ce mi-am golit stomacul. Am pătat chiuveta în roşu cu vărsăturile mele, din cauza pinot-ului noir. Scaunul din bucătărie scârţâie în spatele meu, iar o secundă mai târziu, Marybeth stă lângă mine la chiuvetă.

„Te rog să nu faci asta”, o implor.

Ea înclină capul. „Nu asta i-ai făcut lui Doug? Nu crezi că meriţi asta?” Cu Douglas a fost diferit. M-a tratat atât de oribil, încât nu am avut de ales. Şi chiar şi în moarte, el continuă să mă chinuie cu voinţa lui. Doamne, cum o să mă lupt cu voinţa asta stupidă? Dar îmi voi face griji pentru asta când voi pleca de aici. în primul rând, trebuie să o vorbesc pe această femeie de pe margine.

„Toată lumea face greşeli”, spun eu. „Mă simt îngrozitor pentru lucrurile pe care le-am făcut. Şi acum trebuie să trăiesc cu asta.”

„Nu este suficient”, spune ea.

îmi simt pieptul strâns, ca şi cum un corset mă strânge. „Nu este suficient să mă trimiţi la închisoare pentru tot restul vieţii?”

"Nu. Meriţi mai rău. Eşti o persoană cu adevărat dispreţuitoare. Şi meriţi să mori într-un mod dureros şi oribil.”

Corsetul se strânge mai mult. „Deci, ce crezi că se va

întâmpla? Crezi că poliţia va crede că m-am înjunghiat până la moarte? Oamenii nu prea fac asta. Vor şti că cineva mi-a făcut asta.”

Marybeth este tăcută o clipă. „Ai dreptate”, spune ea gânditoare. „Şi-ar da seama că nu este o sinucidere dacă ai fi înjunghiat.”

Oh, slavă Domnului. Am făcut-o în sfârşit pe această femeie să asculte raţiunea. "Exact."

„De aceea nu vei muri aşa.”

Mai am un val de ameţeli care aproape că mă doboară din picioare. "Ce? Ce vrei sa spui?"

Are o altă armă aici? Un pistol? Un nunchuck? Ce o să-mi facă femeia
asta?

„Aţi auzit vreodată de un medicament numit digoxină?” ea intreaba.

Digoxină? De ce sună cunoscut?

Apoi mă loveşte. Douglas obişnuia să ia acel medicament. Pentru inima lui. Şi Marybeth are o copie a cheilor casei din Long Island unde îşi păstrează medicamentele.

„Toxicitatea digoxinei este extrem de gravă”, continuă ea. „în primul rând, ai greaţă, ameţeli, crampe abdominale groaznice şi vedere înceţoşată. Este destul de chinuitor. Dar felul în care te ucide este că inima ta intră într-o aritmie mortală.”

— Deci, spun încet, te aştepţi să înghit o grămadă de digoxină?

Dacă ea îmi cere să înghit pastile, va trebui să găsesc o cale de a scăpa. Le pot pune sub limbă şi le pot scuipa când am ocazia. Ea nu mă poate forţa.

Dar apoi buzele ei se îndoaie într-un zâmbet. — Ai făcut-o deja, Wendy.

Doamne, vinul.

Mă arunc din nou în chiuvetă şi nu iese nimic. Simultan, stomacul meu este cuprins de o crampe care lăcrima ochi. în ciuda ameţelii mele tot mai mari, am făcut o treabă bună stând pe picioare, dar acum mă scufund pe podea, strângându-mă de stomac.

Marybeth se ghemuieşte lângă mine. „Nu sunt sigur cât timp va dura asta. încă o oră? Doua ore? Nu e nici o grabă. Nimeni nu ne caută aici.”

Ridic privirea spre ea. Faţa ei se estompează înăuntru şi iese. „Vă rog să mă duceţi la spital.”

"Eu nu cred acest lucru."

„Te rog”, răsuflesc. "Ai milă..."

— De parcă ai avut milă de Doug?

întind mâna, degetele mele abia zdrobindu-mă de piciorul blugilor ei. încerc să mă ţin de ea, dar parcă mâna mea nu-mi va mai asculta comenzile. „Voi face orice vrei tu. îţi dau orice vrei. Iţi promit."

„Şi promit”, spune Marybeth, „că moartea ta va fi lentă şi dureroasă. Şi, spre deosebire de tine, nu îmi încalc niciodată promisiunile.”

ŞAPTEZECI ŞI TREI

Este timpul să facem faţă muzicii.

Am dormit aseară în maşina lui Enzo. Ştiam că poliţia are un mandat pentru arestarea mea şi pur şi simplu nu eram pregătit să fiu închis din nou. Aşa că m-am ascuns, am parcat pe o alee întunecată, dormind pe bancheta din spate. A fost o vreme când locuiam în maşina mea, aşa că dormitul pe bancheta din spate mi-a dat un déjà vu serios.

De asemenea, m-a făcut să realizez că nu pot dormi pe bancheta din spate a maşinii lui Enzo pentru totdeauna. Trebuie să mă predau şi să sper că adevărul iese la iveală.

Când opresc în faţa blocului meu, mă aştept să văd jumătate din forţele de poliţie acolo, care au tabărat şi mă aşteaptă. Dar, în schimb, există doar o singură maşină de patrulare. Totuşi, ştiu că este acolo pentru mine.

Destul de sigur, de îndată ce ies din Mazda lui Enzo, un tânăr ofiţer de poliţie sare din maşina de patrulare. „Wilhelmina Calloway?” el intreaba.

— Da, confirm.

Wilhelmina Calloway, eşti arestată. Mă pregătesc să spună cuvintele, dar el nu le face. — Vrei să cobori cu mine la secţia de poliţie?

„Sunt arestat?”

El dă din cap. „Nu din câte ştiu eu. Detectivul Ramirez ar dori foarte mult să vorbească cu tine, dar nu eşti obligat să pleci.

Bine atunci. Acesta este un început bun.

Mă urc în spatele maşinii de poliţie. Am avut telefonul oprit toată noaptea şi îl pornesc acum. Există câteva apeluri pierdute de la NYPD şi douăzeci de apeluri pierdute de la Enzo. Probabil că şi-a dat seama că i-am luat maşina. Nu ascult mesajele vocale, dar parcurg şirul lung de mesaje text pe care mi le-a trimis.

Unde eşti?

Ai maşina mea?

Mi-ai luat maşina!

Nu mergeţi în acea cabină!

Unde eşti? Foarte îngrijorat.

Te rog intoarce-te. Nu mergeţi la cabină. Te iubesc.

Voi repara asta. întoarce-te.

Şi pur şi simplu continuă aşa.

Mesajele text continuă toată noaptea. A stat treaz jumătate din noapte îngrijorat pentru mine. îi datorez o explicaţie, sau cel puţin să-i spun că sunt bine. Aşa că i-am trimis un mesaj:

Sunt ok. în spatele unei maşini de poliţie chiar acum. Nu în arest. Maşina ta este în faţa clădirii mele.

Răspunsul lui Enzo vine aproape instantaneu, de parcă s-ar fi uitat la telefonul său, aşteptând să-i trimit un mesaj:

Unde ai fost???????

scriu inapoi:

Am dormit în maşină. Totul e bine.

Trei bule apar pe ecran pe măsură ce scrie. Mă aştept să spună ceva de genul că mă iubeşte sau că era îngrijorat, sau poate că mă certa pentru că i-am furat maşina. Dar, în schimb,

spune ceva extrem de neaşteptat:

Wendy Garrick a murit. Am văzut la ştiri.

Ce? Cum???

S-a sinucis.

Camera de interogatoriu nu pare la fel de înfricoşătoare de data aceasta.

în timp ce mă aflam în maşina de patrulare, înghiţim fiecare poveste pe care o puteam găsi despre sinuciderea lui Wendy Garrick. Se pare că i-a tăiat gâtul iubitului ei, apoi a înghiţit o grămadă de pastile. Ea a lăsat chiar şi un bilet de sinucidere.

Acest lucru adaugă o dimensiune cu totul nouă la ceea ce sa întâmplat cu Douglas Garrick.

Sunt în cameră de aproximativ o jumătate de oră când detectivul Rodriguez intră în sfârşit cu paşi mari înăuntru. încă are acea expresie serioasă pe faţă, dar nu mai pare la fel de ameninţătoare. El doar pare... perplex.

„Bună ziua, domnişoară Calloway”, spune el în timp ce se alunecă pe scaunul vizavi de mine.

„Bună, detective”, spun eu.

Sprâncenele i se împletesc. — Ai auzit ce s-a întâmplat cu Wendy Garrick?

"Am făcut. Era la ştiri.”

„Ar trebui să ştiţi”, spune el, „că în nota ei de sinucidere, ea a mărturisit şi uciderea domnului Garrick”.

îmi permit un zâmbet mic, mic. „Deci nu mai sunt suspect?”

„De fapt...” Se lasă pe spate în scaunul său de plastic, care scârţâie sub greutatea lui. „Deja nu mai erai suspect. Se pare că era o cameră la intrarea din spate despre care nimeni nu ştia. Am analizat fluxul video şi se pare că nu aţi fost niciodată în clădirea de apartamente în acelaşi timp cu domnul Garrick.

"Dreapta. Wendy m-a pus la cale.”

în tot acest timp a fost o cameră. Toată panica şi stresul din ultimele două zile... şi tot timpul, dovada nevinovăţiei mele a fost chiar acolo.

El dă din cap. „Aşa arată. Aşa că vreau să-mi cer scuze. Poţi vedea cum am fi putut crede că tu eşti responsabil pentru crimă.

"Desigur. Am un cazier în închisoare, aşa că dacă se comite o crimă, eu trebuie să fiu cel care a făcut-o.”

Rodriguez are bunăvoinţa să pară jenat. „Am sărit la câteva concluzii, dar trebuie să recunoşti că nu arăta bine pentru tine. Şi Wendy Garrick a fost atât de insistentă încât a trebuit să fii responsabil.”

El are dreptate. Ea a făcut o treabă bună pregătindu-mă. Dar dacă ar fi fost puţin mai deşteaptă, nu ar fi fost deloc nevoită să mă aranjeze. în cele din urmă, Wendy Garrick şi-a îngreunat lucrurile mult mai mult decât trebuia. Ar fi putut învăţa multe de la mine.

întreaga experienţă m-a încântat totuşi. Am ajutat o mulţime de femei de-a lungul anilor şi, deşi nu a mers întotdeauna conform planului, întotdeauna am simţit că duc lupta bună. Când femeile au venit la mine pentru ajutor, nu am simţit niciodată nicio ezitare să fac ceea ce trebuie.

Dar acum am început să mă întreb. Wendy părea în mod legitim o victimă. Va fi greu să am încredere în următoarea persoană care vine la mine după această experienţă. Şi acesta este unul dintre lucrurile pe care le supără cel mai mult la ea.

„Deci nu mai sunt suspect?” îl întreb pe Rodriguez.

"Asta e corect. în ceea ce mă priveşte, cazul este închis.”

Douglas este mort. Ei ştiu că Wendy este responsabilă. Şi ea este moartă. Nu este nevoie de o anchetă, de alte arestări sau de un proces. Sunt liber.

„Atunci nu înţeleg. De ce sunt aici?"

„Ei bine...” Rodriguez zâmbeşte timid. „Se pare că ai un pic de reputaţie.”

„O reputaţie?” Stomacul meu se învârte uşor – asta nu sună bine. „Ca
ce?”

„Ca un erou”.

„O... scuză-mă?”

„Recunosc că ai crezut că încerci să o ajuţi pe doamna Garrick”, spune el, „pentru că ai mai ajutat alte femei înainte. Şi vreau să ştii, este de apreciat. Vedem nişte lucruri rele aici şi uneori ajungem la victime prea târziu.”

Comentariul lui ajunge acasă. Am făcut tot posibilul ca să nu fie vreodată „prea târziu”. Şi indiferent unde mă va duce viitorul –

ca menajeră sau asistent social – voi continua să o fac. „Eu... fac tot ce pot cu resursele pe care le am.”

"înţeleg asta." îmi zâmbeşte. „Şi vreau doar să ştii că mă poţi considera încă o resursă. Vreau să ai cârdul meu şi, dacă vezi vreo situaţie în care o femeie este în pericol, vreau să mă suni imediat — mi-am scris numărul de
mobil pe spate. De data asta, promit că te voi crede.”

îşi alunecă cârdul peste masă. O ridic, uitându-mă la numele lui. Benito Rodriguez. în sfârşit, un prieten din poliţie. Cu greu imi vine sa cred. „Doar pentru a fi clar, nu te loveşti de mine, nu?”

îşi aruncă capul pe spate şi râde. „Nu, sunt prea bătrân pentru tine. Şi am presupus că eşti cu tipul ăla italian care a venit ieri la secţia de poliţie, făcând tam-tam în legătură cu tine, despre cum am avut persoana nepotrivită şi nu pleacă până nu ascultăm ce avea de spus. Am crezut că va trebui să-l arestăm pe tip.”

Zâmbesc în sinea mea. "într-adevăr?"

"Oh da. De fapt, el este acolo chiar acum. Nu va părăsi sala de aşteptare până nu va ajunge să te vadă.”

„Ei bine, atunci”, spun, încă incapabil să-mi şterg acel zâmbet de pe faţă (deşi nu încerc cu adevărat), „presupun că voi pleca.”

Când mă ridic, Rodriguez se ridică şi el. El îmi întinde mâna, iar eu o strâng. Apoi plec să-l întâlnesc pe Enzo şi, în sfârşit, merg acasă.

EPILOG

MILLIE

Trei luni mai târziu

Nu înţeleg cum Enzo avea atâtea lucruri în acel apartament garsonier al lui.

Intră în apartamentul meu, purtând ceea ce pare a zece milioane de cutie plină cu bunurile sale şi o pune deasupra unei alte cutii. Bine, nu este tortură să-l priveşti pe Enzo transportând cutii, cu muşchii din braţe bombaţi sub tricou, dar, pentru numele lui Dumnezeu, ce este în toate aceste cutii? Bărbatul pare să se rotească ca şapte sau opt tricouri şi două perechi de blugi. Ce altceva ar putea avea?

„Asta e tot?” il intreb, in timp ce isi şterge transpiraţia de pe frunte.

"Nu. Mai sunt două.”

"Inca doua!"

încep să regret asta. Nu chiar. După ce ne-am despărţit de Brock, Enzo şi cu mine am continuat exact de unde am rămas înainte ca el să plece în Italia. Doar că de data asta ştiam amândoi că nu putem trăi unul fără celălalt. Aşa că, când în cele din urmă a subliniat că arunca banii de la chirie în fiecare lună, când deja îşi petrecea toate nopţile la apartamentul meu, m-am grăbit să-i sugerez să se mute cu mine.

E amuzant. Când este corect, ştii doar că este corect.

„Două cutii mici”, spune Enzo. "Nu este nimic."

„Hmm”, spun eu. nu-l cred. Definiţia lui pentru „cutie mică” este ceva care cântăreşte mai puţin decât mine.

El îmi rânjeşte. „îmi pare rău, sunt atât de enervant.”

Nu este deloc enervant. De fapt, el este singurul motiv pentru care mi sa permis să stau în acest apartament. Doamna Randall era încă gata să-mi dea cizma, chiar şi după ce am fost complet exonerată, dar Enzo s-a dus să vorbească cu ea, iar ea s-a bucurat deodată să mă lase să rămân. El este destul de fermecător.

Enzo traversează camera pentru a-şi pune braţele în jurul meu. Chiar dacă este puţin transpirat din cauza transportului de cutii înainte şi înapoi între apartamentele noastre, nu-mi pasă. încă l-am lăsat să mă sărute. Mereu.

„Bine”, spune el când se retrage în cele din urmă. „Mă duc să iau alte cutii.”

geam. Noi doi va trebui să trecem împreună prin aceste cutii şi să scăpăm de o mulţime de lucruri. De asemenea, am un plan să eliberez un spaţiu pentru sertar astăzi.

La câteva minute după ce Enzo decolează, soneria sună la uşa de jos. Enzo a menţionat că a comandat nişte pizza pentru cină, dar nu cred că a făcut comanda încă. Deci asta înseamnă că există o singură persoană care ar putea fi acolo jos.

Am lovit soneria ca să-l las să treacă.

Un minut mai târziu, aud bătăi în uşă. Iau cutia care a stat deasupra patului meu şi o duc în sufragerie. îl ţin echilibrat într-un braţ în timp ce descui uşa cu celălalt.

Brock stă la uşa mea. Ca întotdeauna, este îmbrăcat într-unul din costumele lui scumpe, părul perfect coafat, dinţii strălucind albi. Este pentru prima dată când îl văd în trei luni şi parcă am uitat cât de frumos este el. Sunt sigur că va face dintr-o femeie un soţ minunat într-o zi. Dar nu aveam să fiu niciodată eu.

„Hei”, spune el. „Ai lucrurile mele?”

„Totul este în regulă aici.”

Am ridicat cutia în braţele de aşteptare ale lui Brock. Când încercam să eliberez spaţiu pentru Enzo, am observat că mai aveam un sertar plin cu hainele lui Brock şi cu lucrurile aleatorii pe care le-a lăsat în urmă. M-am gândit să arunc totul, dar mi-am amintit cum mi-a dat un avertisment când poliţia avea un mandat de arestare şi am decis să-l sun şi să-l întreb dacă îşi doreşte lucrurile înapoi. Mi-a spus că va veni a doua zi.

„Mulţumesc, Millie”, spune el.

"Nici o problemă."

El ezită la uşă. "Araţi bine."

Doamne, ne jucăm jocul ăla? "Mulţumiri. Şi tu, spun eu. Şi apoi, pentru că nu mă pot abţine, întreb: „Te vezi cu cineva?”

El dă din cap. „Nimeni special”

Nu-mi pune aceeaşi întrebare, pentru care sunt recunoscător. După toate câte ori l-am refuzat când mi-a cerut să locuiesc cu el, ar fi dureros să-i spun că mă mut cu Enzo. Şi în ciuda felului în care lucrurile s-au terminat cu Brock, când a ieşit cu mine la secţia de poliţie, ştiu că m-a iubit. Mult mai mult decât l-am iubit.

„Ei bine...” Mută cutia între braţe. "Baftă în toate."

"Şi tu. Cred că ne vedem prin preajmă.” Nu ştiu de ce am adăugat ultima parte. Probabil că nu îl voi mai vedea niciodată.

Sunt pe cale să închid uşa când Brock întinde mâna ca să mă oprească. „Oh, hei. Millie?”

"Da?"

Scutură cutia, se uită în jos la conţinut, apoi se uită înapoi la mine. „Este sticla mea suplimentară de pastile aici?”

îmi înfig unghiile în palmă. "Ce?"

„Sticlă suplimentară de digoxină”, explică el. „Cea pe care o ţineam în dulapul tău cu medicamente când îmi petreceam noaptea. Inca il ai? Iau sticla suplimentară când plec în excursii.”

„Hm...” îmi înfig unghiile mai adânc în piele. „Nu, eu... Nu l-am văzut în dulapul cu medicamente. Trebuie să-l fi aruncat. Scuze.”

El flutură cu mâna. "Nu vă faceţi griji. Mă bucur că nu mi-ai aruncat hanoracul Yale.”

Brock îşi ia rămas bun de la mine pentru ultima oară şi, în loc să închid uşa, îl privesc coborând scările, ţinându-mi respiraţia tot timpul. Nu scot răsuflarea până când nu a dispărut din vedere.

Nu credeam că îşi va aminti acea sticlă de pastile pe care a lăsat-o în dulapul cu medicamente. Dar cu siguranţă mi-am amintit. Când l-am găsit pentru prima dată acolo, când ne întâlnim, am căutat medicamentele, doar pentru a afla mai multe despre iubitul meu. Aşa am aflat că digoxină în doze mari poate provoca aritmii fatale. A fost un fapt pe care l-am depus în ceafă la acea vreme.

Digoxină, în ciuda pericolelor sale, este un medicament utilizat în mod obişnuit pentru inimă. Atât de obişnuit încât până şi Douglas Garrick a fost pe ea pentru fibrilaţia atrială. Dar pastilele cu care Wendy Garrick a supradozat nu au provenit din depozitul lui Douglas, aşa cum a presupus poliţia.

După ce i-am luat cheile maşinii lui Enzo, imediat după ce am auzit că există probabil un mandat pentru arestarea mea, până la urmă nu m-am dus cu maşina la acea cabină – mi-am ţinut promisiunea făcută lui Enzo. în schimb, am mers cu maşina în Manhattan. M-am dus la apartamentul soţiei lui Russell Simonds, Marybeth, care s-a întâmplat să fie un angajat al adevăratului Douglas Garrick, şi m-am prezentat.

Marybeth s-a dovedit a fi o femeie drăguţă. Era destul de despărţită de moartea şefului ei şi m-am simţit groaznic că trebuie să-i explic ce ştiam despre soţul ei. Dar s-a simţit mult mai bine după ce am avut o discuţie lungă şi frumoasă. Şi după ce şi-a amintit de o poliţă consistentă de asigurare de viaţă pe care Russell a încheiat-o cu câţiva ani în urmă, Marybeth a decis să ia o mică călătorie terapeutică în acea cabană din pădure.

Şi în ceea ce mă priveşte, am continuat drumul, minus o sticlă de digoxină.

Partea ironică este că, dacă Wendy i-ar fi strecurat soţului ei

un pic în plus din propriile medicamente, probabil că l-ar fi ucis şi ar fi fost greu de demonstrat că doza nu a fost accidentală. Ar fi putut scăpa de multe necazuri.

în schimb, a făcut o judecată incredibil de proastă. Ea a subestimat o persoană extrem de periculoasă.

Pe mine.

Şi ea a plătit preţul suprem.

Ai fost total şocat de modul în care Wendy a păcălit-o pe Millie şi de cum şi- a răzbunat Millie? înscrieţi-vă aici pentru a fi primul care află când mai multe cărţi întortocheate şi captivante de Freida McFadden sunt lansate de Bookouture!

Inscrie-te acum!

Dacă doriţi să fiţi la curent cu ultimele mele lansări, trebuie doar să vă înscrieţi la linkul de mai jos. Nu vă vom distribui niciodată adresa de e-mail şi vă puteţi dezabona oricând.

înscrie-te aici!

CĂRŢI DE FREIDA MCFADDEN

SERIA MENAJERA Menajera Secretul servitoarei

Nu minţi niciodată Deţinutul Vă amintiţi?

Nu deranjaţi Uşa încuiată Vrei să afli un secret? Unul câte unul

Soţia de la etaj Fiul Perfect Fostul Mama surogat Leziuni ale

creierului Baby City Sinucidere Med Diavolul Poartă Scrubs

Diavolul cunoscut

Dragi cititori,

Vreau să vă mulţumesc enorm pentru că aţi ales să citiţi Secretul servitoarei. Dacă v-a plăcut şi doriţi să fiţi la curent cu toate cele mai recente lansări ale mele de la Bookouture, trebuie doar să vă înscrieţi la următorul link. Adresa dvs. de e-mail nu va fi niciodată partajată şi vă puteţi dezabona în orice moment.

înscrie-te aici!

Sper că v-a plăcut The Housemaid’s Secret şi, dacă aţi fi plăcut, v-aş fi foarte recunoscător dacă aţi putea scrie o recenzie. Mi-ar plăcea să aud ce părere aveţi şi face o diferenţă atât de mult ajutând cititorii noi să descopere una dintre cărţile mele pentru prima dată.

De asemenea, îmi place să aud de la cititori! Trimite-mi un e-mail la freida@freidamcfadden.com. Şi nu fi şocat când răspund! Puteţi lua legătura cu mine şi prin intermediul grupului meu de Facebook, Freida McFans. Verificaţi site-ul meu la: www.freidamcfadden.com

Pentru mai multe informaţii despre cărţile mele, vă rugăm să mă urmăriţi pe Amazon! Mă poţi urmări şi pe BookBub!

Mulţumiri!

Freud

13 O @ ©

MENAJERA

„Bine aţi venit în familie”, spune Nina Winchester în timp ce îi strâng mâna elegantă şi îngrijită. Zâmbesc politicos, privind în jurul holului de marmură. Lucrul aici este ultima mea şansă de a începe din nou. Mă pot preface că sunt oricine îmi place. Dar în curând voi afla că secretele Winchester sunt mult mai periculoase decât ale mele...

în fiecare zi, curăţ casa frumoasă a familiei Winchester de sus până jos. O iau pe fiica lor de la şcoală. Şi gătesc o masă delicioasă pentru întreaga familie înainte de a merge să mănânc singur în camera mea mică de la ultimul etaj.

încerc să ignor cum Nina face mizerie doar ca să mă privesc cum o curăţ.
Cum spune ea minciuni ciudate despre propria ei fiică. Şi cum soţul ei Andrew pare tot mai stricat în fiecare zi. Dar când mă uit în ochii frumoşi căprui ai lui Andrew, atât de plini de durere, este greu să nu-mi imaginez cum ar fi să trăieşti viaţa Ninei. Dressingul, maşina elegantă, soţul perfect.

Am încercat o singură dată una dintre rochiile albe impecabile ale Ninei. Doar pentru a vedea cum e. Dar ea află curând... şi până îmi dau seama că uşa dormitorului meu de la mansardă se încuie doar din exterior, este mult prea târziu.

Dar mă liniştesc: Winchester nu ştiu cine sunt eu cu adevărat.

Ei nu ştiu de ce sunt capabil...

O lectură incredibil de întortocheată, care te va lipi de pagini până târziu în noapte. Oricine iubeşte Femeia de la fereastră, Soţia dintre noi şi Fata din tren nu va putea renunţa la asta!

Ia-l acum!

MULŢUMIRI

Vreau să-i mulţumesc Bookouture pentru că m-a ajutat la realizarea primei cărţi Housemaid într-un succes atât de spectaculos şi pentru că m-a sprijinit în această continuare. Mulţumesc editorului meu, Ellen Gleeson, care are o perspectivă uimitoare asupra cărţilor mele şi un entuziasm nelimitat! Mulţumesc mamei mele pentru feedback-ul tău timpuriu, precum şi lui Kate. Şi, ca întotdeauna, le mulţumesc cititorilor mei incredibil de susţinători – îl faceţi util!

Publicat de Bookouture în 2023

O amprentă a Storyfire Ltd.
Casa Carmelitelor 50 Digul Victoria Londra EC4Y ODZ

www.bookouture.com

eBook ISBN: 978-1-83790-131-9

persoane reale, vii sau morţi, evenimente sau locuri este în întregime coincidenţă.

Cuprins

Pagina titlu
Cărţi de Freida McFadden
Cuprins
Prolog
PARTEA I
Capitolul 1
capitolul 2
capitolul 3
capitolul 4
capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28
Capitolul 29

Capitol 30
Capitol 31
Capitol 32
Capitol 33
Capitol 34
Capitol 35
Capitol 36
Capitol 37
Capitol 38
Capitol 39
Capitol 40
Capitol 41
Capitol 42
Capitol 43
Capitol 44
Capitol 45
Partea I-a
Capitol 46
Capitol 47
Capitol 48
Capitol 49
Capitol 50
Capitol 51
Capitol 52
Capitol 53
Capitol 54
Capitol 55
Capitol 56
Capitol 57
Capitol 58
Partea II-
Capitol 59
Capitol 60
Capitol 61
Capitol 62
Capitol 63
Capitol 64
C
a

pitolul 65 Partea a IV-a Capitolul 66 Ca

pitolul 67
Capitolul 68
Capitolul 69
Cap

itolul 70

Capitolul 71

Capitolul 72

Capi

tolul 73
Capitolul 74
Epilog
Ascultă mai multe de la Freida
Cărţi de Freida McFadden
O scrisoare de la Freida
Menajera
Mulţumiri
Drepturi de autor